coperta colecţiei
GH, MARINESCU
Mircea Popescu
DOSARUL E. 20 ÎN PERICOL...

EDITURA
ALBATROS
PARTEA I
EXTRAORDINARELE ÎNTÂMPLĂRI DIN VIAŢA INGINERULUI CONSTANTINESCU

Trebuie să recunoaşteţi! Nimic nu poate fi mai încântător decât o plimbare prin veşnic tânărul Cişmigiu, într-o luminoasă dimineaţă de aprilie.

Străbăteam cu paşi leneşi una din aleile grădinii şi admiram, rând pe rând, coloritul ierbii şi al cerului, undele molcome ale lacului, trunchiurile drepte sau contorsionate ale bătrânilor arbori şi mai ales liniştea aproape nefirească, ce învăluia natura. Până şi gălăgioasele vrăbiuţe se mulţumeau să facă baie, pe tăcute, într-un ochi de apă rămas în urma unei uşoare ploi ce căzuse peste noapte.

Priveam acest tablou tonifiant, fără să mă mai satur. Nările adulmecau flămânde aerul proaspăt, în timp ce mă gândeam că aş fi comis un sacrilegiu dacă în acel moment aş fi cedat tentaţiei de a-mi aprinde o ţigară.

Când am dat cu ochii de trupul lui, lungit pe iarbă, cu faţa în jos, ca un om care se aplecase să bea apă din lac, am rămas încremenit. L-am recunoscut imediat după costumul în carouri galbene, întretăiate cu linii de un violet strident. Ştiam că nimeni nu mai are un asemenea costum, pe care cred că nici clovnii de la circ nu l-ar fi îmbrăcat cu plăcere.

Zăcea acolo, în iarbă, înţepenit, fără suflare.

Am privit cu teamă în jurul meu, dar m-am convins că

nu era nimeni în apropiere. Atunci am îndrăznit să mă apropii de el. M-am aplecat şi am urmărit cu atenţie dacă mai respiră. Am întrebuinţat şi oglinjoara din buzunar, dar luciul ei a rămas imaculat, fără urme de abur. Era absolut clar că murise. Dar cum s-au petrecut lucrurile? Otrăvit? înecat? Sau poate un atac de cord? Fără îndoială că această ultimă ipoteză părea să fie cea mai apropiată de adevăr. Şi cu toate acestea nu l-am auzit niciodată văitându-se de dureri de inimă. Dar dacă se comisese pur şi simplu o crimă? Căutai cu înfrigurare urme în jurul gâtului, la ceafă, examinai hainele acelea caraghioase. Nimic. Nici măcar un fir de păr nu era deranjat de la locul lui. M-am ridicat şi am privit încă o dată în jurul meu. Parcă am auzit un trosnet scurt, ca şi cum cineva ar fi călcat, imprudent, peste o cracă uscată. Zgomotul venea din direcţia unui tufiş de plante agăţătoare. În loc să fug cât mai departe de locul acela, am fost tentat să mă apropii şi să răscolesc tufele, în speranţa că voi da de asasin.

Da, în acele momente, eu, Constantin Constantinescu, de profesie inginer electronist, devenisem un al doilea Sherlock Holmes, plin de curaj şi de iniţiativă, dornic să descopere – în ipoteza că ar fi existat – pe acela care într-un mod atât de misterios îl ucisese pe bunul meu prieten, doctorul psihiatru Dorin Udrea.

Ştiu că nu o să vă vină să credeţi. Când veţi afla ceea ce am descoperit eu în tufişul cu plante agăţătoare, în acea dimineaţă liniştită de aprilie, o să spuneţi că totul nu a fost decât rodul unei nemaipomenite halucinaţii.

Mai întâi am zărit costumul în carouri galbene, întretăiate de liniile violete. Apoi, stupefiat, am întâlnit privirea bonomă a doctorului Dorin Udrea. Fuma. Mi-a întins tabachera şi m-a invitat să aprind o ţigară. Am refuzat, cu un gest pripit şi am încercat să fug. Mi-a fost imposibil. Am revenit pe alee, cu paşi târşiţi, şi m-am

apropiat de „locul crimei”. Şi totuşi, acelaşi om mă bătu încetişor, prieteneşte, pe umăr.

— Nu te speria, Ticule! Eu sunt cel adevărat. Acela care zace în iarbă e alter-ego-ul meu. Un simplu manechin, umplut cu aer... Dar sugestia, dragul meu, este de-a dreptul miraculoasă. Recunoaşte... Ai avut senzaţia când mi-ai cercetat „cadavrul”, că te afli în faţa unei crime, că examinezi un corp omenesc, greu de cel puţin şaizeci de kilograme şi nu o păpuşă de cauciuc, ce nu cântăreşte mai mult decât un săculeţ de cartofi...

Rostise cuvintele rar, însoţite de un zâmbet fermecător, ca al unui om care a reuşit să ducă la bun sfârşit o acţiune interesantă şi acum se admira singur într-o oglindă, mulţumit de rezultatele experienţei sale.

Abia atunci am simţit nevoia stringentă să fumez o ţigară. Între timp, doctorul s-a aplecat peste manechin, l-a răsucit eu faţa în sus şi a apăsat – cel puţin aşa mi s-a părut – pe unul din nasturii de la haină. În mai puţin de zece secunde, „cadavrul” din iarbă s-a dezumflat asemenea unei mingi. Doctorul a îndoit frumuşel manechinul în patru, ca pe o coală de hârtie, şi l-a introdus într-o servietă veche, de culoarea vişinei putrede. Apoi m-a luat de braţ şi am plecat pe alee, spre ieşirea care dă în strada Zalomit.

— Te duceai la serviciu, nu-i aşa?

— Da.

— Te rog să mă ierţi. Am încercat una clin experienţele mele şi te-am ales drept cobai. N-ai să fii supărat?

— Nu.

Răspundeam monosilabic. Încă nu-mi revenisem din uimire şi mai ales din spaimă.

— Mă cunoşti prea bine şi înţelegi ce bucurie imensă mi-ai făcut astăzi...

Da. E adevărat, Îl cunoşteam de un an de zile, dar pot să afirm cu tărie că eram singurul lui prieten, singurul om

care pătrunsese în tainele ciudatelor sale experienţe, bineînţeles cu consimţământul lui.

*

Ne întâlnisem într-un mod cât se poate de banal. Sufeream de o criză de astenie cumplită. Cineva – nu mai ţin minte cine – poate un coleg de birou, îmi recomandase să mă duc la policlinica cu plată, unde funcţiona el. Îmi amintesc că acum. Era într-o după-amiază de iulie, moleşitoare. În sala de aşteptare nu era nici ţipenie de om. „Probabil, îmi explicasem eu, lumea a plecat în concediu şi pe căldura asta sufocantă nimeni nu are chef să se mai ducă la medic”. Doar o muscă enormă stârnea un zgomot supărător în liniştea încăperii întunecate şi mirosind parcă a asfalt încins.

Am zărit, pe una din uşi, numele doctorului pe care îl căutam. Am ciocănit discret, dar nu mi-a răspuns nimeni şi atunci am apăsat pe clanţă. În cameră plutea un aer plăcut. Un ventilator bâzâia ca un bondar, aşezat cuminte pe unul din colţurile unui birou de stejar masiv. Într-alt colţ, o glastră plină de garoafe roşii ca sângele.

Aplecat peste nişte hârţoage, un om scund de statură, înti e două vârste, îmbrăcat într-un halat verde, răsfoia visător paginile îngălbenite de vreme ale unui manuscris. Cred că am aşteptat, nemişcat în pragul uşii, câteva minute. Abia când am avut o chintă de tuşă, omul a ridicat privirea întrebătoare. Se uita la mine de parcă ar fi văzut un marţian. Fiindcă am îndrăznit să mă apropii, a sărit ca ars de pe scaun, a închis cu o mişcare nebănuit de vioaie toate hârţoagele acelea într-un sertar şi după ce a vârât cheia în buzunarul halatului m-a întrebat ce doresc, poftindu-mă să iau loc pe unicul şi anticul fotoliu din încăpere.

I-am explicat cu lux de amănunte toată starea nenorocită în care mă aflam. M-a lăsat să vorbesc, fără să mă întrerupă. Mă asculta cu atenţie, deşi era vădit că-l

stingherisem dintr-o lectură deosebit de interesantă pentru el.

— Eşti într-adevăr bolnav, mi-a spus atunci când am isprăvit tot ce aveam de povestit. Ştii, adeseori vin aici, la mine, oameni care au numai impresia că suferă de ceva, şi în realitate sunt mai sănătoşi decât mine. Dar dumneata eşti bolnav.

— E grav? Am să mă fac vreodată bine? am întrebat eu, cu multă îngrijorare.

— Desigur. Deocamdată sistemul dumitale nervos e serios dereglat. Recunoşti singur că ai suferit câteva şocuri, dintre care, consider eu, moartea fulgerătoare a soţiei dumitale te-a zdruncinat cei mai profund.

— Într-adevăr. Sunt singur, cumplit de singur.

— Astenie depresivă, a confirmat el.

— Nu-mi daţi nicio reţetă?

— Nu ai nicio preocupare? mi-a răspuns doctorul, tot printr-o întrebare.

— Ce anume?

— Ştiu eu? Filatelie, sport, muzică…

— Nu! am recunoscut eu cu sinceritate.

— Nu ai niciun prieten?

— Absolut niciunul.

— Nici nude?

— Nu. V-am spus doar că sunt singur. Ca un cuc, am adăugat eu după un timp, încercând să schiţez un zâmbet.

Mi-a zâmbit şi el, apoi s-a plimbat cu paşi mari şi rari prin încăpere. Nu ştiu de ce am avut impresia că se gândeşte la mine. Din când în când, se oprea în loc şi scotea câte o exclamaţie, ca şi cum ar fi fost surprins de ideile ce îi treceau, în acele momente, prin minte. În sfârşit, cam după vreo zece minute s-a aşezat pe scaunul de la birou. M-a examinat îndelung, a zâmbit trist şi a mărturisit cu multă părere de rău:

— Întâmplarea face să fim în aceeaşi situaţia. Sunt

singur pe lume. Doar că eu am rezistat tuturor depresiunilor sufleteşti. Şi, în definitiv, am şi un motiv.

Spunând aceste cuvinte, a potrivit cheia în broasca sertarului şi, după ce l-a deschis, a scos de acolo manuscrisul cu filele îngălbenite de vreme.

— Îmi place să mă ocup de probleme interesante, de experienţe ciudate, în orice caz de acele enigme ale ştiinţei cărora nu li s-a găsit până acum o dezlegare completă. Iată ceea ce mă preocupă şi îmi umple tot golul creat de stările sufleteşti, depresive, care mă încearcă şi pe mine câteodată. Vine când vrei pe la mine! a adăugat el.

Mă privea drept în ochi, cu o privire stranie, nefirească.

Am înţeles că trebuie să plec; simţeam că dorea acest lucru.

În ziua aceea nu mi-a arătat nimic din ceea ce conţineau filele manuscrisului şi nici nu mi-a mai dat vreo altă explicaţie. Am plecat din cabinetul doctorului Udrea fără ca măcar să primesc o reţetă sau o îndrumare asupra tratamentului ce-ar fi trebuit să-l urmez. M-a rugat doar să mai trec pe la el, lucru pe care nu l-am făcut decât mult mai târziu, cam la vreo trei luni de la prima mea vizită, deoarece eram din ce în ce mai ocupat de o lucrare ce forma subiectul unui dosar special. De astă dată era o zi întunecată, cu o ploaie măruntă şi rece, ce te pătrundea până la oase.

Avusesem o nouă criză depresivă. A trebuit să mă învoiesc de la birou, deoarece eram într-o stare psihică de-a dreptul ciudată, dar cu atât mai cumplită. În plus, capul mă durea îngrozitor.

Până la ora cinci după-amiază am stat în pat, sub pledul meu albastru, din lină englezească. Nu am dormit. Mi-am plâns amarnic singurătatea. M-am dat jos din aşternut, am băut un pahar cu sifon, m-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit în strada, fără nicio ţintă precisă.

Paşii m-au dus la policlinica unde funcţiona doctorul Udrea. Spre surprinderea mea, sala de aşteptare era ticsită de lume. O soră medicală distribuia bonuri şi completa chitanţe. Am aşteptat în linişte, până mi-a venit rândui.

— Aş vrea să merg la doctorul Udrea.

— E în concediu.

— Medical?

— Nu, de odihnă.

— Îi cunoaşteţi cumva adresa?

M-a privit lung, parcă niţel mirată.

— Doctorul nu primeşte vizite acasă. Sau îi sunteţi rudă?

Nu ştiu de ce-am minţit cu neruşinare:

— Da. Acum am sosit din provincie.

Fata a zâmbit cu naivitate şi mi-a dat adresa. M-am urcat într-un taxi. Locuia destul de departe, spre cimitirul Ghencea. Automobilul a oprit în faţa unei grădini plină de flori. Predominau crizantemele, de toate culorile şi nuanţele. În fundul grădinii, ascunsă sub viţa de vie sălbatică, se profila o casă cenuşie, fără etaj. Am plătit şoferului şi am încercat să intru. Poarta era închisă. Am apăsat pe butonul soneriei. N-a venit nimeni să-mi deschidă. M-am gândit că doctorul trebuie să fie plecat din Bucureşti. Mă uitam jur-împrejurul meu, nehotărât. În apropiere se profilau zidurile cimitirului. Fără să am un gând precis, m-am îndreptat într-acolo. Ploaia se înteţise, iar umbrele înserării cuprindeau tot mai mult împrejurimile.

Am intrat pe poartă şi am străbătut câteva alei la întâmplare. Totul părea scufundat în eternitate. Nu se zărea nici ţipenie de om. O linişte nefirească, lugubră, îmi întovărăşea paşii. Auzeam doar zgomotul estompat şi monoton al ploii şi scrâşniturile pietrişului aleilor sub povara paşilor mei. Şi deodată, în lumina palidă a unui

felinar, l-am zărit. Era aşezat pe o bancă, în faţa unui mormânt. Părea insensibil la ploaie, atât era de adânci t în gânduri. Nici când am fost la doi paşi de el nu m-a simţit. N-am îndrăznit să-l tulbur. Mi se părea cumplit de stranie situaţia în care ne aflam. Doar noi doi, singurii oameni vii, în imensitatea aceea a tăcerii eterne.

Într-un târziu a ridicat privirea către mine. N-a părut de loc mirat; parcă se aştepta să ne reîntâlnim.

— Bună seara, dragul meu! a murmurat el.

Aveam impresia că vocea lui vine din străfundurile pământului, atât era de voalată.

— V-am căutat. Mi s-a spus că sunteţi în concediu. Am fost şi acasă la dumneavoastră.

A zâmbit uşor. Părea că revine dintr-o altă lume şi că de-abia acum cuvintele mele l-au readus la realitate. S-a ridicat de pe bancă, m-a luat de braţ şi m-a îndemnat să-l urmez.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Nu înţeleg ce m-a determinat să vin înspre cimitir, am mărturisit eu, eu toată sinceritatea. Parcă-mi spunea cineva că sunteţi aici.

— Telepatia, dragul meu, telepatia. Şi asta face parte din arsenalul experienţelor mele.

— Tot ce se poate. În orice caz, mă bucur că v-am reîntâlnit.

Nu am mai continuat discuţia. Am ieşit pe poarta cimitirului. O florăreasă se adăpostea de ploaie dedesubtul coroanei unui arbore bătrân. Coşul mai era încă plin cu flori. Probabil că nu făcuse vânzare prea mare în ziua aceea. Doctorul s-a oprit, a admirat florile, apoi mi-a umplut braţele cu crizanteme şi tufănele. A plătit cât i s-a cerut şi la întrebarea mea mută, plină de surpriză, m-a bătut pe umăr, amical:

— Pentru bucuria revederii noastre. Florile sunt cel mai desăvârşit simbol ai prieteniei, al dragostei şi al

morţii…

Pare oarecum ciudat, dar nu am avut niciodată senzaţia că acest om n-ar fi în toate minţile. Tot ceea ce spunea sau făcea păreau cele mai fireşti lucruri cu putinţă.

Am intrat în casă. Avea un interior cât se poate de modest. Una din camere îi servea drept dormitor şi sufragerie. Un pat, o masă, două fotolii. Cealaltă cameră avea pereţii acoperiţi cu cărţi. Erau acolo tratate imense de medicină, dar şi volume de literatură aşezate în neorânduială, ca şi cum cineva ar fi răsfoit în fiecare zi paginile lor.

În încăpere mai erau fel de fel de lucruri, dintre care, cel mai mult, m-a impresionat un sicriu, al cărui rost nu aveam să-l înţeleg decât mult mai târziu.

Doctorul Udrea m-a invitat să iau loc într-unul din fotolii şi ca o gazdă amabilă a scos dintr-un bufet o sticlă plină cu afinată şi două pahărele.

— Cum te mai simţi? m-a întrebat el, în timp ce-mi umplea paharul.

— Am avut azi o nouă criză. De aceea v-am căutat.

— Cum stai cu singurătatea?

— La fel ca înainte. În afara serviciului, nu mă mai preocupă nimic. De altfel, am o lucrare – mi se pare că v-am mai spus – care îmi absoarbe tot timpul.

Doctorul ridicase paharul său în lumina razelor lustrei, părând că-l studiază cu deosebită atenţie.

— Uite ce e, dacă n-ai nimic împotrivă, ţi-aş propune să devii asistentul meu.

— Dar nu mă pricep de fel la medicină, i-am răspuns eu, mirat de această propunere neaşteptată şi oarecum bizară.

— M-ai înţeles greşit, dragul meu! E vorba de acel timp liber al dumitale, pe care trebuie să ţi-l faci, şi pe care sunt de părere că ar trebui să ţi-l ocupi cu ceva interesant, spre a-ţi alunga plictiseala cauzată de

singurătate. După cum ţi-am mărturisit încă de la prima noastră întâlnire, în afara activităţii mele de serviciu, pe mine mă preocupă diverse experienţe ştiinţifice. În acest sens îţi ofer să fii asistentul meu.

Am ciocnit paharele şi eu, unul, l-am golit pe al meu pe nerăsuflate.

Doctorul şi-a aprins o ţigară şi a continuat să-mi vorbească, urmărind visător rotocoalele albăstrui ce se înălţau spre tavan.

— Cred că experienţele mele, clacă nu te vor interesa prea mult, cel puţin te vor amuza. Ceea ce te-aş ruga să reţii e faptul că nimănui, până acum, nu i-am încredinţat tainele mele. Dacă o fac, înseamnă că sunt şi eu nevoia de-a înlătura într-un fel singurătatea care mă macină şi pe mine.

Am acceptat, cu oarecare indiferenţă, şi de ce n-aş mărturisi, cu suspiciune, propunerea lui. Eu sufeream de astenie depresivă, dar aveam impresia că acest doctor psihiatru îşi cam bate joc de mine, ceea ce era cu mult mai grav. Totuşi, l-am vizitat în acea iarnă de mai multe ori atât acasă, cât şi la policlinică. Tratamentul pe care mi l-a aplicat a avut efecte pozitive şi am început să-l apreciez şi să capăt tot mai multă încredere în el. Când l-am întrebat, într-o seară, care era rostul sicriului, mi-a răspuns, zâmbind, că va fi una din piesele importante pentru o experienţă de-a lui.

— Îţi aminteşti seara când m-ai întâlnit în cimitir?

— Desigur.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce căutam acolo?

— N-am avut curiozitatea.

— Studiam… conspectam…

— Nu înţeleg?

— Vei înţelege mai bine peste vreo câteva luni de zile. Până atunci am tot timpul să pregătesc cea mai îndrăzneaţă experienţă a vieţii mele: călătoria într-un

mormânt.

Pesemne că am holbat ochii sau am făcut cine ştie ce figură, deoarece s-a simţit dator să-mi dea numaidecât explicaţii:

— Nu e vorba de o figură de stil, ei de o cercetare ştiinţifică asupra unei idei care frământă, de secole, omenirea: cunoaşterea şi rezolvarea problemei continuităţii vieţii după moarte sau, cu alte cuvinte, ce se întâmplă în timpul „călătoriei în moarte” şi ce amintiri păstrezi de „dincolo de moartea fizică” la reîntoarcerea la viaţă…

— Şi… cum vei proceda? am bâiguit eu, neînţelegând încă prea bine despre ce e vorba.

Nu mi-a răspuns. A scos dintr-un raft manuscrisul acela cu paginile îngălbenite de vreme, pe care-l cunoşteam încă din ziua primei noastre întâlniri. Atunci îl ascunsese în grabă, văzând cu câtă curiozitate îl priveam. Acum mi-l întindea, surâzând cu bonomie, ca de obicei.

— Îl recunoşti?

— Da.

— Bănuieşti ce conţine?

— Nu.

— Însemnări, tăieturi din ziare, toate cu aceeaşi temă: „Învierea clin morţi”.

Am surâs neîncrezător. Nu s-a supărat.

— Acest manuscris constituie, de fapt, punctul de plecare al viitoarei mele experienţe, ce va stârni senzaţie. Ţi-am enunţat titlurile temei, folosind o expresie populară. În fond, e vorba despre ceea ce ştiinţa medicinei denumeşte „moartea aparentă”. Îţi voi citi două întâmplări petrecute cu mulţi ani în urmă. Sunt tăieturi din ziarele vremii, relatând fapte ce au apărut drept formidabile la timpul lor. Iată unul dintre ele, intitulat „A murit de două ori, la un interval de douăzeci şi şase de ani”.

„Înmormântarea lui Haruşo Justice, funcţionar la o

instituţie din Mostar, Jugoslavia, s-a făcut zilele trecute. Într-o profundă emoţie, deoarece Haruşo era condus, pentru a doua oară, la locul de veci. Într-adevăr, în anul 1912 a fost găsit fără mâţă şi declarat de medici «mort», în urma unei crize cardiace. La cimitir, slujba era pe sfârşite, când «mortul» s-a ridicat din sicriu, spre groaza celor de faţă. Prima lui grijă a fost să se ducă la cârciumă, spre a se cinsti cu un pahar de coniac. Anul acesta, după douăzeci şi şase de ani, Haruşo a murit a doua oară, dar, de astă dată, de-a binelea". Şi iată şi pe al doilea:

„Un caz senzaţional s-a întâmplat în localitatea Stara Kornica din Cehoslovacia. Locuitorul Ian Heroeg, care murise subit, a înviat pe când era dus cu furgonul spre a i se face autopsia. Când a ajuns la destinaţie, conducătorul furgonului a constatat cu surprindere că mortul dispăruse. Înapoindu-se la locuinţa acestuia, l-a găsit mâncând cu lăcomie din bucatele pregătite de soţia sa pentru propria-i pomană. Heroeg a declarat că, venindu-şi în simţiri şi văzându-se închis într-un coşciug, a sărit din furgon şi a alergat spre casă. Când l-a văzut intrând pe poartă, soţia s-a speriat şi a fugit să anunţe vecinii, că are vedenii..."

A ridicat privirea de pe caietul la care ţinea atât de mult şi s-a uitat la mine întrebător:

— Ce spui?

— Într-adevăr, interesant!

Nu pot să spun că ascultarea acestor două relatări din ziare vechi de peste treizeci de ani nu începuse să-mi stârnească curiozitatea pentru cele cuprinse în caietul doctorului Udrea.

— Ţi se par lucruri deosebite?

— Desigur.

— Pentru mine au o explicaţie ştiinţifică, foarte precisă. Este vorba de acea „moarte aparentă" de care ţi-am vorbit adineauri şi care poate rezulta fie în urma unei crize cardiace, ca în primul caz, fie a unui simplu leşin, ca

în al doilea caz. Caietul mai conţine nenumărate articole de însemnări pe această temă, care constituie, să-i zicem, primul capitol: punctul de pornire. Aşadar, „moartea aparentă” există. Ea e verificată şi atestată de zeci sau chiar sute de dovezi, şi anume cazurile petrecute şi relatate în întreaga lume, cu mulţi ani mai înainte şi până în zilele noastre.

La început m-a preocupat numai acest aspect al problemei. Mai târziu, ca medic, m-a interesat rezolvarea cazurilor de moarte aparentă sau clinică. Acesta ar fi capitolul doi al caietului. Iată, am aici o însemnare proprie, din urmă cu vreo treizeci de ani. În spitalul unde fusesem repartizat, ea proaspăt absolvent al Facultăţii de medicină, a fost adusă pentru operaţie o femeie care avea un furuncul la un genunchi. După trei săptămâni, pe când se găsea încă la spital, femeia simţi dureri violente în piept şi în câteva minute îşi pierdu cunoştinţa. Moartea era inevitabilă, căci era victima uneia dintre cele mai temute şi mai rare complicaţii în chirurgie: un cheag de sânge în artera pulmonară.

Chirurgii spitalului au efectuat atunci o operaţie îndrăzneaţă pentru vremea aceea. Au tăiat mai întâi trei coaste, dezvelind astfel inima. Apoi au desfăcut punga care înconjoară acest organ şi au prins artera pulmonară. Între timp, inima pacientei încetase să mai bată. Cu o iuţeală şi îndemânare fantastică, primul chirurg i-a masat viguros inima, până ce aceasta începu din nou să bată. Trecuseră şase minute de când femeia „murise” şi „înviase”.

Doctorul Udrea mă privi din nou, spre a vedea efectul povestirii sale. Fără îndoială că eram emoţionat. Am îndrăznit să-i cer o ţigară şi i-am spus că sunt dornic să-l ascult în continuare.

— Întâmplarea aceasta, ca şi multe altele pe care le-am văzut cu ochii mei, sau pe care le-am citit în diverse publicaţii medicale, dovedeşte că moartea poate fi

aparentă, că există şi o moarte clinică, care poate fi învinsă, bineînţeles în anumite condiţii…

— Capitolul doi, îl întrerupsei eu din peroraţie.

— Exact. Şi acum bănuieşti că urmează capitolul trei.

Surâzând, a umplut din nou păhărelele eu afinată. Sticla era aproape golită. Vălătucii de fum, stârniţi de scrumul ţigărilor, învăluiseră încăperea. Pleoapele îmi erau parcă mai grele, dar nu simţeam oboseala, ci dorinţa de a-mi satisface curiozitatea până la capăt.

— Îmi citeşti mai departe? îl întrebai, cu oarecare sfială.

În loc de răspuns, doctorul îmi arătă o pagină a caietului, acoperită de scrisul său mărunt, caligrafic. Titlul era aşezat sus, în stânga, subliniat cu două linii groase, trase cu cerneală roşie: „Impresiile unui om care a murit”.

Totul mi se părea straniu, dar fascinant. Am parcurs rândurile în fugă, cu lăcomie, apoi am recitit, de data aceasta mult mai domol. În cele din urmă mi-am pus întrebarea dacă însemnările acelea bizare nu erau rodul halucinaţiilor unui nebun. Dar mai bine să redau, cuvânt cu cuvânt, ceea ce era scris de mina doctorului Udrea, pentru că am reţinut, destul de exact, acea pagină din caietul său:

„Îl asistam, ca simplu spectator, pe chirurgul Oprea, în acea memorabilă intervenţie pe care o făcuse unuia dintre pacienţii săi. Omul «murise «în timpul unei banale operaţii de apendicită, dar a fost readus la viaţă în trei minute. Pot să jur că nu îşi pierduse cunoştinţa, nu era leşinat, ci era mort de-a binelea, fiindcă inima încetase să-i mai bată. Fără a-şi pierde cumpătul, Oprea i-a făcut mortului o injecţie cu coramină în muşchiul inimii. Apoi a introdus uşor mâna stângă prin incizia făcută în dreptul inimii pacientului şi a strâns-o binişor în palmă, exersând asupra ei presiuni ritmice, din ce în ce mai repezi. După un minut, inima a avut o tresărire, pe urmă a început să se

contracte întâi mai slab, după aceea din ce în ce mai tare, bătăile devenind violente, tumultuoase, ca şi când pacientul ar fi fost tratat cu adrenalină.

Oprea încetă atunci să mai pulseze inima şi a făcut semn asistentului său să aplice în continuare respiraţia artificială. Un mort a fost înviat în trei minute. Dacă nu aş fi văzut cu ochii mei, poate n-aş fi crezut aceasta niciodată.

După cincisprezece zile l-am revăzut pe bolnav. M-am apropiat de patul lui şi l-am întrebat cum se simte.

— Ecelent! mi-a răspuns el.

— Ştiţi că timp de trei minute aţi fost mort?

Pacientul a surâs.

— Ştiu.

M-am recomandat:

— Sunt doctorul Udrea. Cazul dumneavoastră mă interesează, din punctul meu de vedere, ca specialist în neurologie şi psihiatrie. V-aş ruga, bineînţeles clacă vă mai amintiţi, să-mi destăinuiţi ce aţi simţit în momentul când aţi murit?

— Mi-aduc aminte ca de un vis, mi-a răspuns el, după o scurtă ezitare. Nu pot spune că am vreo impresie clară. Am încercat o singură senzaţie stranie: că alunec pe o scândură lungă, într-un spaţiu cenuşiu. Apoi n-am mai simţit scândură şi mi s-a părut că eram suspendat în aer. Şi pe urmă, nimic. Cred că atunci am murit, adăugă pacientul, oarecum stingherit.

— Evident, aţi murit! Puteţi fi convins de acest lucru. Am fost martorul acestei întâmplări nemaipomenite. Mi-ar fi însă de mare folos, pentru anumite cercetări ale mele, să aflu exact ce s-a petrecut în cele trei minute fatale.

Pacientul m-a privit îndelung. În cele din urmă şi-a aplecat capul spre mine şi, punându-mi mâna dreaptă pe umăr, mi-a spus în şoaptă:

— Vă rog să mă credeţi că sunt în deplinătatea facultăţilor mele mintale.

— Sunt absolut sigur de acest lucru.

— Ei bine, ceea ce vă voi mărturisi acum, dumneavoastră, nil voi mai spune nimănui, deoarece sunt convins că mă vor socoti mincinos sau nebun.

— Mie puteţi să-mi spuneţi. Aveţi deplină încredere.

— Am plutit într-un spaţiu mov. Da, aceasta era culoarea oare mă înconjura din toate părţile. Culoarea florilor de liliac. Nimic altceva, în jurul meu, decât acest imens spaţiu mov şi o linişte nefirească. Brusc, am avut o senzaţie dureroasă şi am desluşit glasuri ca de departe. Spaţiul mov dispăruse. Eram iarăşi conştient…”

Când am terminat de citit însemnările a doua oară, am întins instinctiv mina după tabacherea doctorului. Mi-am aprins o ţigară. M-am apropia! de ferestre şi le-am deschis larg. Aerul proaspăt şi răcoros al nopţii a pătruns în cameră. Afară, în lumina felinarelor, se hârjoneau fulgii de zăpadă. M-am uitat la ceas. Trecuse cu mult de miezul nopţii. Aflasem multe din tainele ciudatului meu prieten, în afară de una singură: care era rostul sicriului? Ce rol juca el în „experienţa cea mare”, pe care o pregătea doctorul Udrea?

Ne aflam de aproape o jumătate de oră în locul acela singuratic, departe de şosea şi de casele ultimului sat prin care trecusem cu autobuzul. Era o după-amiază de iunie, cu cerul întunecat, plumburiu, ameninţând să reverse asupra noastră potopul stropilor de ploaie.

După cum fusesem anunţat de Udrea, dis-de-dimineaţă, la telefon, ora marii experienţe sosise. Eram emoţionat, ba de-a dreptul îngrijorat – de ce n-aş mărturisi-o? – întrucât mi se rezervase un rol foarte important.

Încă de la coborârea în staţia de autobuz, aflată la marginea satului, am simţit că mă cuprinde o încordare nefirească. În definitiv, puteam foarte bine să fac stânga-mprejur atâta timp cât nu era prea târziu. Dar teama era învinsă de o senzaţie mai puternică: mă simţeam atras, ca

de un magnet, de privirea stranie – parcă cenuşie – a doctorului. Părea cuprins de un fel de febră, ochii îi scânteiau ciudat, având totodată ceva din duritatea oţelului.

Îmbrăcase costumul acela caraghios, galben-violet, care atrăsese atenţia şi stârnise curiozitatea tuturor oamenilor ce-i întâlnisem în drum. În mâna stângă ţinea servieta lui enormă. Mergea alături de mine, fără să se oprească, asudat – deşi era, destul de răcoare – preocupat să găsească probabil un loc cât mai convenabil pentru blestemata aceea de experienţă, al cărei rezultat urma să fie aflarea unei taine, care, pentru mine, ea om de ştiinţă, începuse să fie sub semnul întrebării.

Era, desigur, destul de ciudat că folosisem în acel moment un epitet atât de drastic pentru un eveniment pe care-l socotisem vreme îndelungată un fapt demn de urmărit, o problemă interesantă. Şi poate chiar mai inexplicabil era modul cum îmi schimbasem atât de brusc optica, altă dată deosebit de îngăduitoare în privinţa veridicităţii şi utilităţii unei astfel de experienţe ca aceea pe care se pregătea să o facă doctorul Udrea.

Ce se petrecea cu mine în acele momente? De ce îmi erau gândurile atât de învolburate? De unde provenea neaşteptata mea reticenţă faţă de nişte lucruri care-mi stârniseră atâta vreme curiozitatea şi interesul? Şi de ce mi se părea că sunt atras ca un magnet de privirea cenuşiu-strălucitoare a doctorului?

Toate întrebările acestea mă frământaseră în timp ce îl urmasem, cu paşi şovăitori, pe drumul lăturalnic, cât şi acum când, în sfârşit, se părea că găsise ceea ce căuta.

Stăteam nemişcaţi, parcă nehotărâţi, desigur fiecare cu gândurile lui, fără a rosti un cuvânt. În sfârşit, Udrea se decise cel dintâi să vorbească:

— Cred că locul acesta e cel mai potrivit. Aici nu ne vede nimeni.

De-abia atunci am înconjurat cu privirea împrejurimile.

Ne aflam în apropierea unui lac ale cărui ape unduiau liniştite sub adierea unor suave rafale de vânt. În stânga, de-a lungul potecii pe care venisem, la aproximativ o sută de paşi, se profila liziera unei păduri întunecate. Jur-împrejurul nostru, nici ţipenie de om. Totul îmi apărea fantastic, neverosimil, mai cu seamă că lumina începuse să scadă sub influenţa culorii tot mai întunecate a ameninţărilor nori de ploaie.

Doctorul Udrea scoate din servietă o mică trusă medicală.

Să repetăm ceea ce vei avea de făcut.

— N-ar fi cazul să amânăm?

Am citit în ochii lui mirare şi enervare în acelaşi timp.

— Nici vorbă.

— Atunci să ne grăbim. În curând se va întuneca.

— Ştii prea bine că totul nu va dura decât trei minute.

Vorbea cu repeziciune şi privea mereu în toate părţile, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu ne surprindă cineva. Mi-am spus în gând că nimeni nu s-ar fi încumetat, în afară de noi doi, să se aventureze, pe o vreme ca asta, în locul acela singuratic şi neprimitor.

— Iată seringa! Cu ea îmi vei face, aşa cum te-am învăţat, injecţia care mă va trimite pe lumea cealaltă.

Un fior rece mi-a străbătut trupul de-a lungul coloanei vertebrale, ca şi cum un fulger s-ar fi descărcat în mine. Doctorul Udrea, transfigurat, părea că nici nu mă bagă în seamă.

— Vei urmări cu atenţie, pe ceasul meu cronometru, exact trei minute, după care, cu cea de a doua seringă pe care am pregătit-o aici, îmi vei face injecţia care mă va aduce din nou la viaţă după alte trei minute. Ai înţeles? Va fi nemaipomenit de simplu, adăugă el, în vreme ce eu,

tremurând de parcă aş fi fost cuprins de friguri, aprobam în tăcere, clătinând uşor capul.

„Nemaipomenit de simplu!” Mi se întipăriseră în minte aceste cuvinte, parcă scrise cu litere de foc şi le repetam întruna, inconştient şi mecanic, surâzând cu amărăciune la gândul că aceea ce pentru doctorul Udrea constituia un luam de o simplitate nemaipomenită, mie îmi apărea ca o grozăvie nemaiîntâlnită.

Dacă greşise dozele? Dacă uitase să adauge un element, eroare ce-i putea fi fatală?

A trimite pe lumea cealaltă un om, şi încă un prieten, singurul meu prieten, cu bună ştiinţă, e un lucru înfiorător.

În fond, sunt un inginer electronist, nu am decât noţiuni elementare despre medicină şi în cazul că s-ar întâmpla o nenorocire nu aş putea să intervin cu nimic spre a salva de la moarte pe acest om care consideră experienţa drept o joacă bună pentru copii.

Ce demon m-a împins în seara aceea de iarnă să fiu slujitorul acestui al ddildă Făltăt, *Cai Q* ITCD să disece cu voluptate şi rafinament tainele nepătrunse ale somnului veşnic?

Pentru ce am acceptat rolul pe care mi l-a oferit în această cumplită încercare, de-a avea în mâinile mele tremurânde firul de păr de care atârnă viaţa unui om?

— Începe odată!

Glasul brutal, aspru, aşa cum nu i-l cunoscusem niciodată până atunci, îmi întrerupse şirul gândurilor.

Am tresărit, m-am apropiat de el cu paşi şovăitori, târşiţi, i-am luat din mâini trusa cu seringile dătătoare de moarte şi de viaţă, mi-am prins la mâna stângă ceasul lui cronometru şi am aşteptat în tăcere să-şi dezbrace haina şi să-şi suflece una din mânecile cămăşii.

În vreme ce el îndeplinea acest mic ritual cu multă febrilitate, privind intens în ochii mei, am simţit cum peste zbuciumările mele s-a aşternut o linişte nefirească. Parcă

un burete uriaş a şters dintr-odată toate gândurile care mă urmăriseră cu atâta vehemenţă din clipa când am coborât din autobuzul ce ne adusese în pustietatea aceea, unde aveam să înfăptuim poate una dintre cele mai ciudate experienţe ce avuseseră loc vreodată. Da. Nu mai gândeam, nu mai raţionam, nu mai aveam emoţii. Priveam numai în ochii doctorului Udrea, urmărindu-le sclipirile, măreţe în demenţialitatea acelor clipe, pe care probabil că le savura cu toată fiinţa lui.

Nu-mi amintesc cât a durat starea aceasta, ştiu doar că la un moment dat mi-a întins fără şovăire braţul gol şi a repetat, mecanic:

— Începe odată!

Am fricţionat uşor pielea cu o bucăţică de vată îmbibată în alcool exact pe locul ce mi-l indicase cu câteva minute în urmă şi cu o mişcare bruscă am înfipt acul seringii şi i-am inoculat serul aducător de moarte.

Privirea mi s-a întipărit pe cadranul ceasului cronometru. Secundele treceau greu, parcă erau derulate cu încetinitorul pe pânza ecranului unui cinematograf. Totuşi, acum nimic nu mi se mai părea curios. În mod straniu şi inexplicabil, totul îmi apărea ca firesc, parcă aşa ar fi trebuit să se întâmple.

Deodată mi-am dat seama că trecuseră cele trei minute. Am ridicat privirea de pe ceas şi am rămas înlemnit de groază. Ochii îi erau holbaţi, privirea îndreptată undeva, spre cerul plumburiu, cu acea fixitate proprie oamenilor care s-au încleştat în spasmele ultimelor clipe ale agoniei.

Am căutat febril, cu mâna tremurândă, cea de-ai două seringă.

Orice clipă putea fi fatală în jocul acesta macabru. I-am făcut injecţia şi apoi am aşteptat, încordat, efectul. Inconştient, am aprins o ţigară. Mi-am ars unul din degete la flacăra brichetei, dar nu am simţit nicio durere. Eram ca

hipnotizat, urmărind cu spaimă acul cronometrului şi chipul împietrit al prietenului meu. Am azvârlit cât colo ţigara şi mi-am şters cu mâneca hainei broboanele de sudoare ce îmi învăluiseră fruntea.

Un gând stăruitor îmi încolţise în minte şi, deşi îl alungam cu încăpăţânare, începeam să fiu cuprins de o spaimă mai teribilă decât aceea a morţii.

Trecuseră mai bine de cinci minute şi omul din faţa mea rămăsese în aceeaşi poziţie, întins pe iarbă, cu ochii sticloşi, cu trupul rigid, acoperit de costumul în carouri galbene, întretăiate eu linii de un violet strident.

Am vrut să ţip, să alerg, să fac o mişcare cât de mică, clar mi-a fost imposibil.

Genunchii îmi tremurau, mâinile la fel, cred că eram într-un hal fără de hal şi gândul acela, de care căutasem să scap câteva minute mai înainte, revenea obsesiv, îmi întuneca mintea, făcea să-mi zvâcnească inima şi tâmplele.

Nu! Nu se poate să fie adevărat! Totul nu era decât un vis. Poate că mintea mea retrăia coşmarurile obsedante ce însoţeau totdeauna crizele mele de astenie, sau totul nu era decât rodul unei autosugestii, aşa cum mi se mai întâmplase în dimineaţa aceea de aprilie, în Cişmigiu. Da! Poate că totul nu era decât una din experienţele doctorului Udrea.

Plin de speranţă, i-am examinat cu înfrigurare gâtul, ceafa, hainele. Dar, vai, de data aceasta nu mai aveam de-a face cu un manechin! Trupul acela inert era cu adevărat un corp omenesc, cadavrul prietenului meu.

Picături mari şi reci mă plesniră peste faţa asudată. Un fulger scapără la orizont şi tunetul care-l însoţi făcu să vibreze coclaurile.

În sfârşit, reuşisem să fac câţiva paşi. Abia acum mi-am dat seama că înserarea cuprinsese împrejurimile. Ce aveam de făcut?

Cât puteam să cuprind cu ochii nu se zărea nici

ţipenie de om.

Instinctul de conservare m-a îndemnat să fug. Da, să fug cât mai departe de locul acela sinistru.

Am început să alerg, în neştire, pe potecă, înapoi către staţia de autobuz. Ploaia se înteţise, dar nu-i simţeam răceala stropilor şi nici nu-mi dădeam seama cât eram de asudat.

„Nemaipomenit de simplu!” Cuvintele doctorului Udrea îmi zdrobeau creierii, ca lovitura barosului pe fierul încins, aşezat pe nicovală.

„Nemaipomenit de simplu!” Omorâsem un omi Eram un criminal. Comisesem o crimă, desigur fără voia mea, dar o comisesem.

În timp ce alergam ca un nebun, am început să mă gândesc la situaţia mea de-a dreptul disperată. Unde mă duceam? Să spun la miliţie ce se întxmplase? Dar cine avea să mă creadă? Toată povestea cu „călătoria într-un mormânt” va fi interpretată ca fiind elucubraţia unui om care şi-a pierdut minţile. Asta în cel mai fericit caz. Se va face însă o anchetă, voi fi consultat de medici specialişti şi se va dovedi că sufăr de astenie depresivă. Se putea foarte bine întâmpla ca într-un acces de furie să-l fi omorât pe doctor, datorită cine ştie căror răfuieli personale. Precis că voi fi arestat, judecat pentru crimă şi condamnat la ani grei de închisoare.

Nu! Asta nu trebuia să se întâmple!

Eram vinovatul fără vină. Nu eu am dorit să se facă experienţa macabră. Doctorul Udrea era responsabil de această crimă. Dar cine va crede ceea ce voi spune? îmi vor râde în nas cu toţii. Nu eram eu singurul lui prietef!?

Cuvântul „singur” stărui timp îndelungat în mintea mea. Fără să vreau, m-am oprit. Mi-am rotit privirea în jurul meu. Singur! Da, eram cu adevărat singur! Nimeni nu se arătase pe drumul acesta pustiu, parcă pierdut de lume. Şi totuşi… Lăsasem cadavrul doctorului Udrea acolo, pe

marginea Jacului, întins pe iarba umedă, cu trusa şi seringile aruncate în neştire prin iarbă. Urme! Urmele crimei de care nu sunt vinovat, dar acest amănunt nu-l cunoaşte nimeni.

„Singur!! Acum sunt singur, dar odată descoperit cadavrul se vor face cercetări, se vor lua amprente, câini poliţişti vor fi puşi pe urmele mele, după ce vor adulmeca obiectele şi hainele mortului, pe care am pus mina.

Poate chiar şoferul autobuzului îşi va aminti de chipul meu, atunci când vom fi confruntaţi. Va declara că am însoţit victima, că în ziua crimei ne-a văzut împreună îndreptându-ne pe poteca ce ducea către locurile acelea singuratice.

Şi apoi, cum de nu-mi amintisem mai din vreme? Ceasul cronometru, care era şi acum la mina mea, va constitui cea mai sigură dovadă a vinovăţiei mele!

Aşadar, în cazul când s-ar fi descoperit cadavrul doctorului Udrea, eram eu siguranţă condamnat, fără niciun fel de scăpare. Nu-mi rămânea de făcut decât. un singur lucru. Trebuia să fac în aşa fel încât să dispară orice urmă, deoarece toate împrejurările pledau împotriva mea.

Era clar că doctorul Udrea murise numai din vina lui, ba chiar îşi dorise acest lucru, pentru propria-i lămurire asupra unor taine nedezlegate până atunci de vreun om. Din păcate, singurul martor privind nevinovăţia mea eram chiar eu!

Nu trebuia să fiu condamnat, pentru că nu eram un criminal! Doream să fiu liber, să trăiesc, să pot continua şi sfârşi lucrarea ce constituia scopul vieţii mele, chiar dacă imaginea doctorului Udrea mă va urmări toată viaţa.

Am pornit înapoi, spre locul acela singuratic, fremătând de o singură dorinţă. Nici ploaia, nici fulgerele şi tunetele nu mă puteau opri din goana mea.

La lumina fulgerelor am regăsit locul şi am revăzut cadavrul doctorului, zăcând întins în iarbă.

Fără nicio ezitare, am aruncat trupul rece şi inert în apele lacului.

Am căutat apoi cu înfrigurare, bâjbâind ca un orb prin întuneric, seringile, trusa şi servieta.

Le-am găsit cu greu şi le-am trimis şi pe ele în undele fremătând în bătaia vântului.

Ceasul cronometru, ultima urmă a luat aceeaşi cale.

Când am isprăvit, am răsuflat uşurat. Acum trebuia să mă reîntorc liniştit, cât mai liniştit, acasă.

Nimeni nu va şti vreodată drama care se petrecuse în locul acela blestemat.

Am pornit pe potecă, bălăbănindu-mă. Parcă eram beat. Trebuia să-mi revin cu orice preţ mai înainte de-a ajunge la şosea.

Deodată m-am oprit şi am simţit un fior rece p şira spinării. Mi se păruse sau zărisem cu adevărat. silueta unui necunoscut, în marginea pădurii, ascunzându-se, la lumina unui fulger, după un copac?

Ca un vânat hăituit adulmecam împrejurul meu, străduindu-mă să străbat cu privirea întunericul.

Poate că totul nu era decât o nălucire! Dar dacă era adevărat? Dacă mai exista un martor care observase din umbră ceea ce se pâti QCUSF? pt? Jâiargjillă lacului?

Am continuat să merg de-a lungul potecii cu multă prudenţă, încercând, din când în când, să desluşesc în întuneric umbra presupusului meu urmăritor.

Când am ajuns la şosea, am răsuflat uşurat. De-acum înainte mi se putea pierde uşor urma. Am pornit spre staţia de autobuz, căutând să-mi aranjez cât mai bine înfăţişarea, spre a nu trezi cuiva vreo bănuială.

Spre norocul meu, nu m-am întâlnit cu nimeni.

Aşteptând sosirea autobuzului, am aprins o ţigară. Ploaia încetase, pe nesimţite. Vântul alungase norii şi îşi făcuseră apariţia petice de cer senin, luminate palid, ici-colo, de câteva stele.

Farurile puternice ale unui vehicul scăldară în lumină şoseaua. Am crezut că-i autobuzul şi i-am făcut semn să oprească.

Abia când a ajuns în dreptul meu şi a frânat brusc, mi-am dat seama că era un automobil particular.

La volan se afla un individ solid, cu gulerul baâsaidului ridicat. O pălărie cu boruri largi îi adum

ea faţa, aşa că nu i-am putut desluşi bine trăsăturile.

M-a întrebat, eu deosebită politeţe, dacă îmi poate fi de folos eu ceva. Avea un glas plăcut, cu rezonanţe baritonale. I-am răspuns, bâlbâindu-mă îngrozitor, că am confundat automobilul lui cu autobuzul şi s-a oferit să mă conducă, dacă nu aveam nimic împotrivă, până în oraş.

M-am gândit că e mai prudent să admit, pentru a nu-i da de bănuit.

Am luat loc lângă el şi a pornit numaidecât automobilul, conducând cu o îndemânare de adevărat as al volanului, ceea ce mi-a stârnit admiraţia. şi m-a făcut să uit pentru un timp spaima şi emoţia ce mă copleşiseră mai înainte.

Nu am vorbit „tot drumul, absolut nimic. A condus automobilul cu prudenţă pe şoseaua cu asfaltul încă ud de ploaiefredonând frânturi din melodiile ce se transmiteau la radio.

Abia când am ajuns la intrarea în Bucureşti m-a întrebat în ce direcţie locuiesc. După o uşoară ezitare, am minţit, indicând un cartier ai oraşului cu totul opus aceluia în care locuiesc eu. Emoţionat, deoarece îmi revenise în minte figura doctorului Udrea, probabil că m-am bâlbâit din nou, pentru că mi-a răspuns surâzând că întâmplarea face ca şi el să meargă în aceeaşi direcţie.

Am coborât, undeva, la întâmplare; tremurând – poate şi pentru faptul că fusesem atâta vreme plouat – i-am mulţumit şi am aşteptat, cu sufletul la gură, să se depărteze.

Abia când am fost sigur că nu mă mai poate vedea am oprit un taxi ce trecea întâmplător pe stradă şi i-am indicat şoferului adevărata mea adresă.

Am intrat în apartament cu multă prudenţă, dorind să nu fiu văzut de vecini, m-am dezbi ăcat, am făcut un duş fierbinte şi m-am vârât în pat, sub pledul meu albastru.

Extenuat de oboseala fantasticelor întâmplări prin care trecusem în acea după-amiază, am adormit imediat şi nu m-am mai trezit decât târziu, a doua zi dimineaţă, când mi-am dat seama că trecuse de mult ora când trebuia să fi fost la Institut.

Peste noapte avusesem tot felul de coşmaruri îngrozitoare, în care bineînţeles mi-a apărut obsedant chipul încremenit de spaima morţii al doctorului Udrea.

M-am îmbrăcat în grabă şi, când să plec, am zărit pe parchet, în faţa uşii de ia intrare, un plic albastru.

Cineva îl vârâse probabil, peste noapte, pe sub uşă. Nu ştiu de ce, l-am ridicat cu emoţie şi teamă. După ce l-am deschis şi i-am citit conţinutul, m-a apucat un tremur nervos, din care n-am reuşit să-mi revin decât cu multă greutate.

Am ajuns la Institut cu vreo două ore mai târziu decât trebuia. Eram palid şi încercănat – am verificat acest lucru privindu-mă în oglinda ascensorului, în timp ce urcam la etajul VIII, acolo unde se afla biroul meu.

Din întâmplare – şi poate spre norocul meu – nu am întâlnit pe niciunul dintre colegi. M-am aşezat la masa de lucru descumpănit, simţind că nu voi fi în stare să rezolv nici măcar corespondenţa din ziua aceea.

Încercând să-mi alung imaginile ce mă obsedau cu violenţă, am vârât mina în buzunar, intenţionând să-mi aprind o ţigară. Dar degetele au întâlnit, în căutarea lor febrilă, exact ceea ce-mi tulburase şi mai mult gândurile mele învolburate: plicul albastru.

Maşinal, l-am desfăcut din nou şi am recitit cuprinsul

bucăţii de hârtie, pe care cineva, decispând litere dintr-un ziar, scrisese: „UN SIMPLU DENUNŢ ŞI CRIMA \IA FI DESCOPERITA. O PRIETENĂ –, a*

fe

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de la moartea doctorului Udrea. Eram într-un hal fără de hal. Astenia făcea ravagii atât în ceea ce privea starea mea fizică, dar mai ales cea psihică. Nu mă simţeam în stare să mai lucrez absolut nimic la lucrarea ce urma să o predau peste cel mult două săptămâni. Cuprins într-una de spaime şi remuşcări, simţeam nevoia unui concediu medical îndelungat, spre a încerca să topesc în uitare imaginea celui care fusese singurul meu prieten.

Adeseori însă, mă întrebam cât eram de vinovat de această crimă, dacă eram cu adevărat un criminal. Încercam să-mi adun gândurile răvăşite şi, clădind diverse ipoteze şi supoziţii, să stabilesc o dată pentru totdeauna până unde se întindea gradul meu de vinovăţie? Ajungeam la concluzia că eram lipsit de orice fel de culpabilitate, că totul se reducea la imprudenţa nemaipomenită a bietului Udrea, la teoria lui absurdă pe care o urmărise cu perseverenţă fanatică, până ce-l dusese la pieire.

Dar nu trecea mult timp şi îmi schimbam complet părerea: mă consideram vinovat numai pentru simplul motiv că admisesem să fiu partenerul doctorului într-o experienţă pe care ar fi trebuit s-o resping de la bun început. Era firesc să fi prevăzut atât întreaga ei lipsă de sens, dar mai ales sfârşitul, care nu putea fi altul decât acela ce se şi produsese.

Şi apoi… apoi mai era conţinutul acelui plic albastru care-mi răscolea toată fiinţa. Aşadar, *cineva* văzuse, ştia, cunoştea. Acest cineva m-a ameninţat cu denunţul, dar semna, în mod paradoxal, o *prietenă*. Nu mai înţelegeam nimic sau, mai bine spus, aproape nimic. Îmi dădeam totuşi seama de existenţa unui martor al scenei de pe marginea

lacului. Poate că acea umbră ce se furişase după trunchiul unui copac, ascunzându-se de lumina fulgerului, nu fusese o nălucire. Poate că individul cu alură sportivă nu oprise întâmplător pe şosea, invitându-mă alături de el în automobil. Bine, cel puţin, că îmi trecuse atunci prin cap să-l duc la o adresă falsă!

Şi dacă silueta din pădure era: totuna cu individul din automobil, de ce ameninţarea era iscălită de o femeie? Dacă afirma că am comis o crimă, pentru ce semnătura contrazicea conţinutul?

Atâtea şi atâtea întrebări stăruiau în mintea mea, fără a putea să le desluşesc un răspuns, încât e lesne de înţeles de ce ajunsesem într-o stare de surescitare insuportabilă.

Zăceam sub pledul meu albastru, pe întuneric. Pe fereastră se zăreau umbrele becurilor electrice, clătinându-se în bătaia vântului. Era o seară cu cer plumburiu, asemănătoare celei de ieri.

Soneria telefonului a spart tăcerea tainică din încăpere, destrămând parcă fantomele din gândurile mele şi făcând să-mi tresară inima. Nu ştiu de ce, parcă aveam o presimţire şi ceva mă împiedica să ridic receptorul.

Şi totuşi, la insistenţele soneriei, am cedat şi am răspuns. Am strigat în receptor „Alo” de vreo trei ori. În sfârşit, tocmai când mă hotărâsem să-l aşez în furcă, am auzit timbrul unei voci melodioase în receptor:

— Domnul inginer Constantinescu?

— Da. Cu cine vorbesc?

O prietenă.

Îmi răscoleam zadarnic memoria, căutând să desluşesc asemănarea cu o voce cunoscută.

— Ai fost vreodată la pădurea şi lacul de lângă comuna Ştefăneşti?

Câteva clipe am rămas înmărmurit. Nu puteam să mai rostesc un cuvânt. Dinţii mi se încleştaseră şi sângele

îmi zvâcnea puternic în tâmple. Misterioasa interlocutoare îmi amintea de locul unde îşi găsise tragicul sfârşit doctorul Udrea.

— Alo!

Posesoarea vocii melodioase părea intrigată de faptul că nu mai primea niciun răspuns.

— Alo!

M-am recules cu multă greutate. Făceam sforţări supraomeneşti pentru a putea continua conversaţia Când, în sfârşit, am reuşit, m-am speriat singur de timbrul vocii mele:

— Da.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu vorbeşti?

— Mi-e rău.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Îţi repet, sunt o prietenă a dumitale.

— Nu ştiu cine eşti… Nu te cunosc…

— O să avem vreme şi pentru asta.

— Dumneata mi-ai trimis un plic albastru?

— Da.

— Atunci…?

— Nu înţeleg!

— Ce fel de prietenă îmi eşti? De ce mă ameninţi?

— Nu e ameninţare. Un semnal de alarmă.

— Acum nu înţeleg eu.

De data asta ani telefonat. Trebuie să ne întâlnim.

— Să ne întâlnim?!

— Neapăi’at! Până atunci nu arăta nimănui ce ţi-am scris.

— Nici nu am cui.

— Eşti singur?

— Foarte!

— N-ai niciun prieten?

— Nu.

— Absolut niciunul?

La insistentele întrebări ale necunoscutei, mi-e venit imediat în minte imaginea doctorului Udrea.

— De ce mă întrebi?

— Pentru că doresc să nu. afle nimeni.

— Ce anume?

— Că vreau să te ajut.

— Crezi că ai să reuşeşti?

— Bănuiesc la ce te referi. Adică sunt sigură. Tocmai de aceea ar fi bine să ne întâlnim. Trebuie să-ţi explic anumite lucruri.

— Să zicem că aş fi de acord.

Parcă îmi mai trecuse slăbiciunea pe care o avusesem la începutul convorbirii telefonice. Acum eram intrigat, ba chiar mă simţeam atras de o tainică curiozitate să aflu ce ştia necunoscuta despre „crima" de pe marginea lacului.

Fiindcă întârzia cu răspunsul, bănuiam că se gândea unde să fixeze locul de întâlnire. Aşa şi era, pentru că de-abia după un minut de tăcere i-am auzit din nou vocea în receptor:

— M-am gândit unde ar fi mai bine să ne întâlnim.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Cunoşti motelul de la marginea Tincăbeştiului?

— Nu! N-am fost niciodată pe acolo.

— Păcat. E un loc foarte drăguţ…

Rostise ultimele cuvinte cu o nuanţă de cochetărie în glas, ceea ce îmi stârni şi mai mult curiozitatea, uitând aproape cu desăvârşire de situaţia tragică în care mă aflam.

— Vrei să ne întâlnim în restaurantul motelului?

— Nu ştiu cum să ajung. Cred că este destul de departe.

— E în interesul dumitale să ne vedem.

— Bănuiesc.

— Să fii sigur.

— Atunci spune-mi cum pot ajunge până acolo?

Autobuzele pentru Snagov pleacă din jumătate în jumătate de oră de la podul Bănoasa. Acum e ora opt. Dacă te grăbeşti, la ora nouă vei fi aici.

— Bine.

— Am să te ajut. *Să* nu întârzii.

— Nicio grijă. Dar cum am să te recunosc?

Din nou necunoscuta avusese o ezitare, deoarece nu răspunse imediat.

— N-o să fie greu. O să ne descurcăm noi. Te aştept! La revedere.

Clic! De cealaltă parte a firului, telefonul fusese pus în furcă.

Iată-mă, aşadar, azvârlit iar într-o aventură tenebroasă! O întâlnire în noapte, cu o necunoscută, la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri de Bucureşti.

Cine era şi ce voia de la mine? Cât anume ştia ea din drama de pe marginea lacului din apropierea comunei Ştefăneşti? Doctorul Udrea nu-mi vorbise niciodată despre vreo prietenă. Personal nu cunoşteam decât câteva colege de birou şi atât. Eram izolat, singuratic, fără prietene şi prieteni. Singurul fusese Udrea, dar acum el nu mai exista.

Totuşi n-am reuşit: să rezist ispitei. M-am îmbrăcat cu hainele cele mai bune şi am ieşit pe uşă.

*

Abia în stradă mi-am dat seama că ploua cu găleata. Am ridicat gulerul balonsaidului şi am pornit spre staţia troleibuzului.

Când am ajuns la podul Băneasa era exact ora opt şi jumătate.

În autobuzul ce mergea spre Snagov nu mai erau decât doi pasageri. Taxatoarea moţăia pe scaunul ei. După câteva minute, în care vreme şoferul a fumat tacticos o ţigară, am pornit.

Priveam pe geamurile autobuzului şi nu desluşeam nimic, din cauza stropilor de ploaie. Făi a să vreau,

gândurile mi-au alunecat iarăşi către noaptea aceea de groază. Mă obseda chipul doctorului Udrea, îmi răsunau în urechi ultimele lui cuvinte. Aveam senzaţia că retrăiesc dramatica întâmplare.

Şi acum? încotro mă îndreptam? Să mă întâlnesc cu o necunoscută care poate că-i unicul martor al unei crime pe care n-am comis-o? Atunci ce nebunie m-a îndemnat să azvârl corpul lui Udrea în fundul lacului? Dar dacă efectul injecţiei se făcuse mai târziu? La ipoteza aceasta nu mă mai gândisem până acum.

Într-un târziu mi-am dat seama că autobuzul se oprise şi şoferul, împreună cu taxatoarea, îmi atrăgea atenţia că ajunsesem la destinaţie:

— Aţi ajuns la motelul de la Tâncăbeşti!

— Ori nu vă îndurați să coborâţi din cauza ploii? glumi taxatoarea.

Mi-am cerut scuze, pentru că nu-i auzisem şi am coborî t.

În curtea împrejmuită se aflau parcate câteva maşini; majoritatea căsuţelor erau cufundate în întuneric. Doar restaurantul, scăldat în lumina becurilor de neon, spărgea puternic întunericul nopţii.

Când autobuzul a plecat şi am rămas singur, m-a cuprins un sentiment de regret că venisem aici. „Dacă, printr-o întâmplare, miliţia a descoperit totul şi am fost atras într-o cursă?”

Am alungat imediat gândul, dându-mi seama că în niciun caz miliţia n-ar fi procedat în acest fel.

Ce rost avea să mă invite la restaurant? Atunci cine era necunoscuta şi ce voia?

Am pătruns în restaurant, am lăsat balonsaidul la garderobă şi imediat am fost luat în primire de un chelner binevoitor:

— Domnul doreşte o masă mai retrasă? Sau una lângă bar?

Am ridicat clin umeri, semn că mi-e indiferent, în timp ce căutam cu privirea pe aceea datorită căreia mă aflam acolo. Era destul de greu s-o descopăr, deşi nu erau decât puţini clienţi, deoarece o bună parte dintre mese se aflau în nişte separeuri, discret mascate de perdele de catifea vişinie.

Fără să mă mai sinchisesc de chelner, am început să colind prin local, aruncând priviri furişe în spatele perdelelor.

Necunoscuta nu se afla nicăieri! Tocmai începusem să cred că am fost victima unei farse când cineva a pus mâna discret pe umărul meu. Când m-am întors să văd cine este, am rămas uluit da frumuseţea şi tinereţea femeii care-mi zâmbea.

— Domnul inginer Constantinescu?

Era aceeaşi voce de la telefon. I-am cunoscut numaidecât timbrul catifelat şi melodios, de parcă unduia cuvinţele

Am înclinat uşor capul şi i-am sărutat mâna înmănuşată. Ea s-a îndreptat spre cel mai retras separeu. Am urmat-o în tăcere.

Când, în sfârşit, ne-am aşezat pe scaunele moi, tapisate în aceeaşi culoare ca aceea a perdelelor, eram atât de zăpăcit, că aproape uitasem pentru ce mă aflam acolo.

În pragul separeului, chelnerul aştepta, cu discreţie profesională, comanda.

Am întrebat-o ce dsreşte. A cerut un whisky şi m-am simţit obligat să procedez la fel. Întrucât mi-era foame, am comandat şi un platou cu salam de Sibiu, schweitzer şi şuncă.

Până ce n-am fost serviţi, nu am scos amândoi niciun cuvânt. Ne examinam, pe furiş, cu vădită curiozitate; nu ştiu cum m-a catalogat ea; ceea ce pot să spun despre mine e că tânăra femeie mi-a făcut o impresie excelentă. În primul rând pentru că era de o neasemuită frumuseţe. Nu

întrebuinţa nici IUI fel de fard; doar adumbrirea genelor şi pleoapelor era uşor creionată. Pieliţa fină a obrazului, gura frumos arcuită, o dantură superbă, ochii negri, migdalaţi şi calzi, inspirând încredere şi dragoste, părul blond, natural, cu şuviţe lungi şi mătăsoase, alcătuiau un tot armonios şi nemaipomenit de tulburător.

În urmă cu câteva minute avusesem răgazul necesar să-i pot admira trupul şi picioarele. Erau la fel de perfecte.

În al doilea rând, ceea ce era la fel de fascinant, ca şi fizicul, era îmbrăcămintea de o mare simplitate, dar de un bun gust desăvârşit.

În sfârşit, căldura privirii şi timbrul glasului completau de minune farmecul necunoscutei.

Intrarea chelnerului cu platoul încărcat de bunătăţi şi cu paharele de whisky m-a trezit din reverie.

Nici nu s-a atins de mâncare. La întrebarea mea tacită a răspuns cu o întrebare:

— Ţi-e foame? Mănâncă!

Am remarcat faptul că mă tutuia, ceea ce la telefon nu se întâmplase.

Am îndepărtat platoul şi am minţit-o, spunându-i că nu mi-e foame.

— Aş putea să aflu, în sfârşit, cine eşti?

Frumoasa necunoscută a ridicat paharul, a închinat şi, după ce a sorbit o înghiţitură, mi s-a adresat cu o uşoară urmă de reproş:

— Nu ţi-am spus şi la telefon? O prietenă.

— Nu înţeleg! De ce m-ai adus aici? Ce urmăreşti?

— Vreau să te salvez. Eşti într-o mare primejdie

Aşadar, ştia! Dar ce anume? Trebuia să fiu prudent, să-mi drămuiesc cuvintele, să nu mă las atras de neasemuita ei frumuseţe.

— Ce primejdie?

Îmi recăpătăm, înceîncet, calmul şi stăpânirea de sine.

— Cineva cunoaşte o anumită întâmplare Petre – cută în urmă eu o seară pe marginea lacului de lângă comuna Ştefăneşti.

Gândul mi-a zburat imediat la umbra pe care o zărisem printre copaci.

— Nu ştiu la ce te referi!

— De ce nu recunoşti? Nu trebuie să te ascunzi de mine. Nenorocirea e că ştie şi *altcineva* despre acest fapt.

— Ce anume?

Sesizai o uşoară enervare pe chipul frumoasei necunoscute.

— Că ai comis o crimă!

Rostise cuvintele aproape şuierat. În mod surprinzător, timbrul glasului ei îşi pierduse melodicitatea. Mai mult ca sigur că o enervam pentru că nu recunoşteam. M-am hotărât imediat să joc cu cărţile pe faţă:

— Să zicem că eu am comis o crimă. Şi mă rog, pe cine am omorât?

— Singurul dumitale prieten: doctorul Udrea.

I se părea că lovise în plin, rostind numele victimei cu atâta siguranţă. Se lăsă pe speteaza scaunului şi mă examina cu multă curiozitate, căutânti parcă să citească în ochii mei efectul vorbelor sale. Am căutat să par cât mai indiferent:

— Dacă aşa s-au petrecut lucrurile şi eu sunt asasinul, iar dumneata susţii că eşti prietena mea…

— Întocmai! mă întrerupse ea, sorbind alene din whisky.

— Atunci nu înţeleg cine este acel duşman care cunoaşte toate aceste întâmplări şi mă ameninţă cu denunţul.

— Bineînţeles, o cunoştinţă comună.

— Comună?!

— Altfel n-ar fi avut niciun rost întâlnirea noastră.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă, domnule inginer Constantinescu! Explicaţia e extrem de simplă! Un oarecare domn. să-i spunem X, te zăreşte în vreme ce, din motive pe care nu le cunoaşte, îl lichidezi pe doctorul Udrea.

— Nu-i adevărat!

— Te rog să nu te enervezi şi să nu ridici tonul! îmi oferi o ţigară?

I-am întins portţigaretul, i-am aprins ţigara şi mi-am aprins şi eu una, cu mâna tremurând de furie. După o scurtă pauză, necunoscuta mi se adresă, zâmbind:

— Pot să continui?

Îmi impusesem din nou să fiu calm, aşa că am vorbit cu multă politeţe:

— Vă ascult!

— Deci, acest domn X vede crima comisă şi, din întâmplare, e un individ care nu te agreează.

Era inutil să-mi scormonesc creierii, deoarece existau poate mulţi oameni care nu mă simpatizau din pricina firii mele închise, posace.

— Acelaşi domn X nutreşte pentru mine mai mult decât nişte relaţii de simpatie, pe care eu, din fericire pentru dumneata, nu le împărtăşesc. Aflând de la el că socoteşte – ceea ce ştie – drept un prilej nimerit pentru a te înfunda, am vrut să te ajut, deşi nu te cunoşteam.

Eram cu adevărat surprins.

— De ce să mă ajuţi?

Necunoscuta zâmbi şi pot să jur că zâmbetul ei avea ceva divin; cu vocea melodioasă şi catifelată îmi spuse, între două fumuri de ţigară:

— Deoarece domnul X mi-e nesuferit. Mai mult decât atât, îl urăsc!

— Bine, dar dacă eşti convinsă de adevărul spuselor lui şi mă consideri criminal, de ce ai continuat să fii aliata mea?

— Pentru că, mai ales acum, de când te eunoso

personal, îmi dau seama că, dacă ai comis o crimă, ai făcut-o dintr-o imprudenţă sau, mă rog, într-o împrejurare nefericită. Poate că erai chiar, cum spun juriştii, în legitimă apărare. În orice caz, nu arăţi de loc a fi un criminal de meserie.

Nu ştiu ce mi-a venit să-i răspund:

— S-ar putea să te înşeli!

— Sunt convinsă de contrariul.

Câteva minute se aşternu din nou tăcerea. Mă gândeam că necunoscuta putea să fie o aliată cu adevărat din motivele pe care mi le destăinuise, dar, din păcate, alianţa aceasta nu-mi folosea la nimic. Ea nu fusese martora tragicei întâmplări. Tot ceea ce cunoştea aflase de la acel domn X, care mi-era duşman declarat şi dorea să mă denunţe miliţiei. Însă cum de ajunsese individul în apropierea noastră? Că ne urmărise, pe mine şi pe doctorul Udrea, acum îmi apărea clar. Dar în ce scop? Să fi fost una şi aceeaşi persoană cu tânărul sportiv care mă adusese cu automobilul în Bucureşti? Nu! Categoric nu, deoarece pe acel tânăr nu-l mai văzusem în viaţa mea, ori necunoscuta îmi atrăsese atenţia că era vorba de cineva pe care-l cunoşteam bine. Încâlcită treabă!

Pe neaşteptate, îmi atinse discret mina.

— La ce te gândeşti?

Gestul fusese deosebit de tandru, îmi produsese multă plăcere, dar, în acelaşi timp, îmi reaminti de faptul că îmi promisese sprijinul ei şi o întrebai plin de curiozitate:

— Şi cum ai putea, dumneata, să mă ajuţi?

— M-am gândit şi eu la asta. Deocamdată însă nu am nicio idee.

Am surâs cu tristeţe:

— Nimeni nu va putea înţelege vreodată adevărul. Nimeni nu mă poate ajuta.

— Crezi?

— Sunt convins.

— Dacă găsesc o soluţie?

Am clătinat clin cap, neîncrezător.

— Până atunci, domnul X al dumitale va anunţa miliţia. De altfel, mă mir că n-a făcut-o.

— Eu l-am împiedicat.

Am privit-o, surprins:

— Cum?

— M-a rugat să predau denunţul organelor de miliţie. Pur şi simplu am oprit plicul. Dacă nu mă crezi, pot să ţi-l arăt. E-n poşetă.

— Nu, mulţumesc, nu-i nevoie, nu-i nevoie! Te cred.

— Crezi în instinct?

— De ce n-aş crede? Fenomenul e explicabil din punct de vedere ştiinţific.

— Ei bine, aproape tot ce fac eu se bazează pe instinct şi mă supun orbeşte lui.

Se aplecase deasupra mesei şi mă privea drept în ochi.

— Ce vrei să spui?

— Sunt convinsă de nevinovăţia dumitale. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să te apăr de cei care-ţi vor răul. Şi acum, te rog să mă scuzi, dar va trebui să plec. Îţi voi telefona pentru a te ţine la curent cu ceea ce se întâmplă. Sper că voi reuşi să-l conving…

Am vrut s-o însoţesc. Mi-a făcut semn să rămân pe loc.

— Nici măcar nu-ţi cunosc numele, am murmurat eu, cu stângăcie.

— Nu e nevoie. Prietenii mă numesc Bella. Poţi să-mi spui şi dumneata aşa.

Mi-a întins mâna, i-am sărutat-o, poate mai nju lt decât s-ar fi cuvenit, dar era atât de frumoasă! Într-adevăr, „Bella”.

A dispărut tot atât de misterios pe cât venise, lăsând

în urma ei dâra unui parfum suav şi totuşi răscolitor. Am rămas în dreptul perdelei de catifea, până ce a apărut chelnerul. I-am achitat nota de plată, m-am îmbrăcat în fugă la garderobă şi am ieşit în curte.

Ploaia încetase. Cerul era acoperit de stele. Am pornit încet spre staţia autobuzului. Din urmă m-a ajuns un automobil care se îndrepta în goană spre Bucureşti. Am avut senzaţia, dar nu eram sigur, că la volan se afla chiar frumoasa necunoscută. Încercând să zăresc numărul maşinii – şi nu ştiu de ce am făcut acest lucru – era rât pe-aci să fiu strivit de un alt automobil, apărut pe neaşteptate din umbra şoselei laterale. Numai un as al volanului a putut evita accidentul, oeolindu-mă cu automobilul într-un slalom acrobatic, pe două roţi, dispărând în noapte, în urmărirea celuilalt automobil.

Fără să vreau, gândul mi s-a dus la individul cu alură sportivă, cel care mă condusese la Bucureşti seara trecută, după dramatica moarte a doctorului Udrea.

Când am ajuns acasă şi am aprins lumina, am găsit un plic vârât sub uşă, în micul hol de la intrare.

L-am deschis enervat. De astă dată scrisoarea era dactilografiată şi avea următorul conţinut: „Cu toate eforturile unei anumite persoane, nu vei scăpa! Voi anunţa, în următoarele douăzeci şi patru de ore, miliţia”.

Toată noaptea m-am zvârcolit în pat. Spre ziuă, am adormit şi am visat automobile urmărindu-se în noapte, trecând peste cadavrele doctorului Udrea şi al meu; pe Bella luptându-se cu un om mascat, în vreme ce dintr-o pădure „aşezată pe malul unui lac, mă priveau sute de ochi fosforescenţi.

A doua zi, dimineaţă, am ajuns din nou mai târziu la Institut, Mi-am verificat înfăţişarea în oglinda ascensorului. Eram din ce în ce mai palid, mai obosit şi parcă îmbătrânisem cu câţiva ani.

Colegii mă aşteptau nerăbdători.

— Directorul a întrebat de ţine de trei ori până acum, îmi spuse unul dintre ei, privindu-mă compătimitor.

Desigur, nu-şi imaginau câtuşi de puţin prin ce evenimente nemaipomenite trecusem cu puţin timp în urmă. Probabil că se gândeau că am din nou o criză de astenie, fapt cu care erau destul de obişnuiţi.

Am telefonat directorului şi secretara lui mi-a răspuns că sunt aşteptat.

Biroul directorului se afla la parter, aşa că am fost nevoit să cobor opt etaje.

Directorul, un bărbat în etate, cu o statură impresionantă, se plimba cu paşi mari prin cameră, măsurând parcă lungimea diagonalelor încăperii. Când m-a văzut intrând, s-a oprit în loc şi m-a examinat câteva clipe, cu o privire aspră şi cercetătoare.

— Ah! Ai venit, în sfârşit! Ia loc.

M-am aşezat pe unul din fotoliile tapisate şi am aşteptat, curios şi temător, să văd ce va urma. El s-a instalat la birou, şi-a potrivit ochelarii şi a început să deseneze pe una din foile de hârtie aflate pe mapa dinaintea lui.

Când directorul desena diverse figuri geometrice, ştiam, majoritatea lucrătorilor din Institut, că urma o discuţie destul de puţin plăcută.

I-am cerut permisiunea să aprind o ţigară şi, spre surprinderea mea, a admis. Abia în ultimul moment îmi reamintisem că nu putea să suporte fumul ţigărilor.

Mă teroriza un singur gând; „Oare misteriosul meu duşman, omul din umbră, domnul X, singurul martor al tragicei întâmplări, mă denunţase miliţiei? Probabil că directorul fusese înştiinţat. Probabil că dintr-o clipă în alta urma să fiu arestat”. Imediat aveam să-mi dau seama că m-am înşelat profund! După ce isprăvi de desenat – acoperind aproape în întregime o foaie de hârtie cu romburi, hexagoane şi cercuri concentrice – ridică privirea

spre mine:

— Spune-mi, Constantinescule, cum mai stai cu sănătatea?

Întrebarea, oarecum neaşteptată, pentru moment mă descumpănise.

— Nu prea bine, tovarăşe director.

— Mi-am închipuit.

Făcu o pauză, privi pe fereastră în grădina Institutului, apoi continuă:

— Dis-de-dimineaţă am primit un telefon de la minister în legătură cu dosarul E. 20. Crezi că în starea în care te afli ai să poţi termina lucrarea într-o săptămână?

— Da. Dacă voi lucra intens. Mai am de rezolvat ultima soluţie.

— Ce înseamnă, după dumneata, a lucra intens?

— În fiecare zi, cel puţin, douăsprezece – paisprezece ore. Poate îmi vor fi necesare şi două, sau chiar trei nopţi…

Îmi revenisem din spaima ce mă cuprinsese mai adineauri. Nu era vorba deci de denunţul cu care fusesem ameninţat. Furia directorului se datora faptului că ministerul zorea importanta lucrare a dosarului special E. 20 tocmai în perioada în care mă aflam din nou sub influenţa unei crize de astenie şi, ceea ce nu ştia el, când eram chinuit de coşmarul morţii doctorului Udrea.

— În situaţia dumitale, continuă directorul, aş fi preferat să-ţi acord un concediu. Însă e evident faptul că nimeni nu te poate înlocui.

Era cât se poate de adevărat ceea ce-mi spunea directorul. Nimeni, în afară de mine şi încă o persoană de la minister, nu cunoştea ce conţinea acest dosar, întrucât era vorba de un studiu privind o nouă întrebuinţare a unor particule în legătură cu creşterea rapidă a unor plante tehnice, studiu necunoscut până atunci nicăieri în lume.

Lucram de aproape un an de zile la această invenţie care urma să aibă o contribuţie însemnată privind întreaga

economie a ţării. Bineînţeles, totul se desfăşura în cel mai mare secret. Efectuam lucrarea într-un birou special, aflat la ultimul etaj al Institutului. Când isprăveam, închideam dosarul într-un seif, al cărui cifru nu-l cunoşteam decât eu şi celălalt coleg de minister. Uşa şi mica fereastră erau dublate de zăbrele puternice şi de câte ori lucram în acel birou aveam grijă ca uşa să fie închisă. Cheile le purtam amândoi asupra noastră, dar şi ele erau de o construcţie specială, în aşa fel făcute, că nimeni n-ar fi putut descuia necunoscând modul lor de funcţionare.

Erau explicabile toate aceste măsuri de siguranţă, când în birou se lucra o atât de importantă inven*1* ţie. Şi e de la sine înţeles că, în afara directorului, nimeni nu cunoştea ceea ce se petrecea acolo. De altfel, niciunul dintre colegi nu mă întrebase, niciodată, nimic în legătură cu biroul de la ultimul etaj.

Nimeni? De ce tresărisem? Mă întrebase directorul şi, absorbit de gânduri, nu-l auzisem? Nu! Directorul continua să privească pe fereastră, preocupat şi el de gândurile lui. Căutam să-mi răscolesc memoria obosită şi zdruncinată de ultimele evenimente prin care trecusem. Din negurile amintirii se contura palid un chip nedefinit. Deci existase cineva care îmi pusese o astfel de întrebare, dar nu reuşeam să-i desluşesc faţa.

Poate că totul nu era decât o nouă halucinaţie. Hotărât lucru, trebuia ca imediat ce voi termina rezolvarea dosarului E. 20 să-mi iau un lung concediu de odihnă.

Am surâs cu tristeţe acestui gând. Mi-am amintit că nu peste multă vreme, poate chiar peste câteva ore sau minute, voi fi arestat. Domnul X îşi va pune în practică ameninţarea.

Dar Bella? Va lupta ea, aşa cum îmi promisese? Va reuşi să-l împiedice? Asta ar fi însemnat salvarea mea. Măcar să fi apucat să isprăvesc lucrarea dosarului E. 20.

Pentru prima oară de când îl cunoscusem pe doctorul

Udrea l-am blestemat în gând. Datorită nenorocitei lui pasiuni şi a hazardantelor sale experienţe ajunsesem în situaţia în care mă aflam. Cine mi-l recomandase? Cine mă trimisese la el? Instinctiv, am tresărit din nou. Chipul nedefinit reapăruse în memorie. Încercam să fac o legătură, ca într-un joc copilăresc de cuburi şi nu reuşeam.

Ce linie comună unea dosarul E. 20 cu biroul meu special, cu astenia mea, cu doctorul Udrea şi mai ales cu acest „cineva" de care era imposibil să-mi amintesc?

Tocmai când mă concentrasem cu toată intensitatea de care eram capabil, în acel moment, asupra acestui subiect, am auzit vocea directorului şi gândurile rai se risipiră, plesnind ea nişte baloane de săpun, rătăcite în bătaia vântului:

— Deci, repet, va trebui să faci un efort şi să termini lucrarea. De acord?

— Da, tovarăşe director. Voi încerca tot ce va fi omeneşte posibil.

— Pot să te ai ut cu ceva?

— Vă mulţumesc! Dacă va fi cazul, vă voi anunţa.

Simţeam nevoia să ies la aer. Era o dimineaţă nespus de frumoasă. Am strâns mâna ce mi-o întindea şi am ieşit în imensa grădină a Institutului.

Rătăceam pe aleile acoperite de pietriş şi mă bucuram de razele fierbinţi ale soarelui ce îmi scăldau faţa într-o lumină binefăcătoare. La un moment dat, m-am oprit în loc, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Mi s-a părut că în capătul uneia dintre alei am zărit, pentru o clipă, silueta tânărului sportiv, acela care în seara morţii doctorului Udrea mă adusese cu automobilul la Bucureşti. Asta era prea de tot. Am înaintat cu multă prudenţă, căutând să fac cât mai puţin zgomot, dar nu am mai zărit nimic. Tocmai mă pregăteam să mă întorc spre clădirea Institutului când o crenguţă trosni, undeva, aproape de mine. M-am întors fulgerător şi am apucat să văd silueta individului

strecurându-se cu iuţeală la adăpostul bătrânilor arbori, în direcţia porţii.

Nu ştiu ce m-a îndemnat să-l urmăresc. M-am zgâriat de câteva ori prin tufişurile dese, dar n-am renunţat. Mă încăpăţânasem să descopăr identitatea aceluia care cu atâta îndârjire căuta să mă evite. Distanţa dintre noi se mărea văzând cu ochii, dar eram sigur că nu putea să-mi scape. Se îndrepta oo spre poartă şi acolo mi-era uşor să-l ajung, până ce el va fi controlat de portar.

Am ajuns, gâfâind şi asudat, la cabina portarului, Spre stupefacţia mea, nici urmă de individ. Portarul stătea liniştit şi privea pe ferestruica gheretei. M-a salutat, zâmbindu-mi politicos, ca totdeauna. Era un om în etate, conştiincios şi foarte devotat instituţiei şi toţi aveau deplină încredere în el.

La întrebarea mea, dacă nu zărise un individ, cu înfăţişare sportivă, ieşind pe poartă, a dat din umeri şi mi-a răspuns că nimeni nu a părăsit Institutul în ultimele două ore.

Mi-am prins capul în mâini şi m-am aşezat pe banca din apropiei ea porţii. Ajunsesem la limita puterilor. O singură întrebare mă chinuia acum cumplit: „Cum voi reuşi, în halul în care mă aflam, să isprăvesc lucrarea dosarului special”?

Soneria telefonului zbârnâia insistent. De cât timp suna oare? Capul îmi vâjâia cumplit. Înghiţisem mai întâi un somnifer şi un calmant, pentru a putea dormi. Speram să mă refac cât mai repede, să-mi pot continua şi sfârşi lucrarea.

Am ridicat, în sfârşit, receptorul.

— Domnul inginer Constantinescu?

Era vocea ei, a Bellei. Caldă, catifelată, unduioasă, ţesând parcă în timpanele mele obosite vraja celor o mie şi una de nopţi.

— Da, Bella, eu sunt.

— Trebuie să-ţi vorbesc. Cât mai repede cu putinţă!

Am încercat să desluşesc ora pe cadranul ceasului meu fosforescent, dar n-am reuşit.

— Cât e ceasul?

— Aproape nouă seara, dar asta cred că nu are nicio importanţă.

— Da, desigur…

— Atunci, ne întâlnim, nu-i aşa?

— Da. Tot acolo?

— Nu. În zece minute trec să te iau cu maşina.

— Bine, Bella, cum vrei tu.

— Să fii gata! Să nu mă faci să te aştept. La revedere.

Am sărit din pat şi m-am îmbrăcat în grabă. Mi-au trebuit exact zece mitice să isprăvesc cu treaba asta. În fugă, mi-am aruncat privirea în oglindă. Eram cam neras, dar nu mai aveam timpul necesar şi pentru aşa ceva. Ar fi însemnat să întârzii, ori Bella mă rugase să fiu punctual la întâlnire.

Când am ajuns în stradă eram sigur că o voi zări la volanul automobilului ei. Dar mă înşelasem! La vreo câţiva metri de locuinţa mea staţiona un taximetru. M-am îndreptat spre maşină. Şoferul a deschis uşa şi a venit în întâmpinarea mea.

— Tovarăşul inginer Constantinescu?

— Da! am răspuns, mirat şi surprins.

— Aţi chemat o maşină prin Getax? Poftiţi!

— Cred că e o confuzie, am încercat eu să explic şoferului. Acesta s-a uitat la mine, mirat la rândul său, ca şi cum nu înţelegea ce spun.

— Doar soţia dumneavoastră a vorbit adineauri cu dispecerul. Acum zece minute, preciză el. A indicat şi adresa la care trebuie să vă duc.

Abia acum mi-a venit în minte că taxiul fusese comandat de Bella. „Frumoasa necunoscută” continua să se învăluie în mister.

— Scuză-mă! am murmurat. Ai dreptate! Du-mă la adresa care ţi s-a indicat.

Din întâmplare, am aruncat o privire pe fereastra taxiului în momentul când acesta demara spre o direcţie pe care nu o cunoşteam şi iar am avut una din obişnuitele mele vedenii, din ultima vreme. În umbra unuia din stâlpii electrici mi s-a părut că se ascundea un tânăr negricios, cu o mustaţă la fel, oacheş, îmbrăcat în salopeta lucrătorilor de la Telefoane, iar în spatele lui…

Cine era individiQ? a cărui înfăţişare se asemăna destul de bine cu una din amintirile trecutului meu nu prea îndepărtat?

*

— Am ajuns, tovarăşe inginer!

Taximetrul oprise în faţa unei vile ale cărei ziduri erau acoperite în întregime cu iederă. Nu cunoşteam prea bine partea aceasta a oraşului, dar din câte mi-am putut da seama mă aflam pe una din străzile numeroase şi întortocheate din împrejurimile Grădinii Botanice.

După ce am plătit cursa şoferului şi maşina s-a depărtat, am rămas câteva momente, descumpănit, în faţa porţii. Vila era cufundată în întuneric. Dar printre crăpăturile obloanelor de la subsol răzbăteau câteva fire minuscule de lumină. Eram nehotărât şi nu ştiam ce trebuie să fac mai departe, când uşa care ducea la apartamentul de la subsol s-a deschis şi în pragul ei mi s-a părut că zăresc silueta Bellel. De data asta nu mai aveam nicio vedenie. Era chiar ea. M-a strigat şi mi-a făcut semn să cobor cele câteva trepte ce duceau la subsol. N-am ezitat niciun moment. Abia când am ajuns în vestibulul luminat am zărit-o mai bine. Era îmbrăcată într-o splendidă rochie de casă vernil, cu buclele-i blonde răsfirate pe umeri, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii negri şi migdalaţi, privindu-mă cu insistenţă, îmi apărea ca imaginea unei frumuseţi celebre, pictată de un artist renumit.

M-a luat de mână, ca pe un copil, şi am pătruns într-o cameră simplă, dar mobilată cu mult gust, M-am aşezat pe un fotoliu, iar ea s-a ghemuit ca o pisică la picioarele mele, sprijinindu-şi bărbia în mâinile-i delicate pe una din marginile lui.

Un timp nu am rostit amândoi niciun cuvânt. De altfel, eu eram prea emoţionat ca să pot vorbi. Mă aflam atât de aproape de femeia aceasta nespus de frumoasă, îi simţeam parfumul şi respiraţia uşor agitată, îi întrezăream pielea catifelată şi forma perfectă a sânilor…

Inconştient, i-am mângâiat părul mătăsos, apoi am cuprins-o în braţe, am ridicat-o de jos şi am aşezat-o pe genunchii mei. Nu s-a opus de loc. Părea numai puţin mirată şi avea privirea unui copil care vede pentru prima oară o jucărie dorită de multă vreme şi nu-i vine să creadă că, în sfârşit, îi aparţine.

S-a strecurat sprintenă din braţele mele şi s-a îndreptat către bibliotecă. A scos din micul bar o sticlă, o carafă de cristal şi două pahare.

— Ce vrei să bei, whisky sau afinată?

Am tresărit. Afinata îmi amintea de o seară petrecută la doctorul Udrea.

— Trebuie să bem ceva?

Mi-am dat seama, deodată, că scopul venirii mele în casa aceasta fusese cu totul altul. Bella m-a privit mirată, a surâs şi a ridicat din umeri:

— Credeam că-ţi va face plăcere!

Eram hotărât să rezist tuturor ispitelor din lume şi să aflu de ce dorise să ne întâlnim la ora asta târzie.

— Bella, aş vrea să ştiu de ce m-ai chemat?

— Nu ţi-am spus la telefon?

În vreme ce discuta cu mine, a răsucit comutatorul şi a aprins o veioză discretă a cărei lumină cădea exact pe fotoliul în care mă aflam. Am întrezărit în penumbră că se aşezase pe divanul-studio.

— M-ai chemat la tine cât mai repede cu putinţă. Am venit. Sunt curios să aflu ce s-a mai întâmplat?

— Nu-ţi dai seama? Te-a denunţat.

Am sărit ca ars, de pe fotoliu. Din penumbra divanului-studio, două braţe marmoreene s-au întins spre mine.

— Vino!

— Asta înseamnă că sunt pierdut? Voi fi arestat şi nu voi mai putea sfârşi lucrarea!

Mi-am dat seama că în explozia mea de furie am vorbit cam mult. Bella părea însă că nu dăduse nicio importanţă ultimelor mele cuvinte. De altfel, nu-i zăream bine chipul şi nu puteam să-mi dau seama de felul cum reacţionase. Glasul ei, melodios şi unduitor, rostea aceeaşi chemare tainică şi ispititoare:

— Vino lângă mine!

M-am îndreptat cu paşi sprinteni spre divanul studio. M-am aşezat, stângaci, pe marginea lui şi braţele Bellei mi-au înlănţuit gâtul.

— Nu înţelegi că m-am îndrăgostit de tine? Din prima clipă când ne-am întâlnit.

Simţeam din ce în ce mai aproape răsuflarea ei caldă. Am cuprins-o în braţele mele puternice.

— Te voi apăra! Ţi-o jur! Din toate puterile mele.

— Cum? Cum ai să poţi face asta?

— Nu o să te mai întorci acasă. Şi nici la serviciu nu te vei mai duce. Trebuie să te ascund!

— Dar unde voi locui? Nu am pe nimeni în Bucureşti.

— Ba da.

— Pe cine?

— Pe mine, dragul meu.

— Vrei să spui că…

— Exact! Locuinţa mea va fi şi a ta. Nimeni nu va bănui unde te afli şi miliţiei nici prin gând nu-i va trece că te ascunzi aici.

— Bine, dar… el… el va descoperi cu cea mai mare uşurinţă ascunzătoarea mea.

— Ţi-am mai spus doar că nu împărtăşesc sentimentele lui. De ce nu ai încredere în mine?

— Am încredere, Bella, deşi îmi apare destul de ciudat felul tău de-a fi. Te învăluieşti totdeauna în mister…

Mi-a pus un deget pe buze, semn să tac.

Asta e o plăcere a mea. Mai târziu, când mă vei cunoaşte mai bine, îmi vei înţelege şi firea. Acum pot să-ţi spun că numai aici, la mine, vei fi în deplină siguranţă. El nu cunoaşte taina apartamentului meu, tainã pe care ţi-o voi dezvălui doar ţie.

— Ce vrei să spui?

Mi-a răspuns, tot printr-o întrebare:

— Vei rămâne la mine?

— Bella, se pare că nu am altă alternativă de ales. Dacă am fost denunţat, înseamnă că acum miliţia e pe urmele mele. Voi fi arestat pentru o crimă pe care nu am comis-o, deşi toate faptele pledează împotriva mea. Asta tocmai acum, când aveam de sfârşit o lucrare importantă. Aşa că ai apărut ca un înger salvator în viaţa mea. Dacă m-aş putea ascunde, aici, numai o săptămână…

— Oricât vrei tu, murmură Bella.

— Aproape de-un an de zile mă străduiesc să realizez această lucrare. Nici nu-ţi poţi închipui ce reprezintă pentru mine, pentru noi toţi. Într-o săptămână sunt convins că aş termina-o. Apoi…

— Apoi?

— Aş preda-o celor în drept şi odată cu ea m-aş preda şi eu.

— Nu! N-ai să faci asta!

— Ba da, Bella. Nu are niciun sens să trăiesc hăituit toată viaţa. Să mă ascund, ca un criminal, când ştiu prea bine că nu sunt.

— Vei fi judecat, condamnat şi închis.

— Tot ce se poate. În schimb, voi fi liniştit că mi-am îndeplinit opera.

— Nu! Ai să rămâi aici, cu mine. Sfârşitul lucrării de care-mi vorbeşti îl vom expedia într-un plic pe adresa serviciului unde lucrezi. Dar tu vei fi al meu pentru totdeauna.

O undă de fericire mi-a învăluit întreaga fiinţă, poate pentru prima oară în viaţa mea. În sfârşit, nu mai eram singur! O inimă bătea pentru mine atât de aproape, încât îi simţeam zvâcnirile. O femeie, de o frumuseţe rar întâlnită, dorea să mă ocrotească să mă ţină lângă ea, mă iubea…

Ne-am sărutat îndelung, un amestec de gingăşie şi patimă, de vis şi realitate, de elan şi dorinţi ce se cereau împlinite…

Nu ştiu care dintre noi a stins veioza. Tot ce-mi mai amintesc e că m-am scufundat în întunericul din jurul meu ca într-o oază de linişte, nespus de binefăcătoare pentru biata mea fiinţă atât de chinuită în ultimul timp.

a

Când m-am trezit în zori într-un pat străin, câteva minute am căutat să desluşesc unde mă aflu. Încetul cu încetul îmi reveneau în memorie toate întâmplările prin care trecusem. Aşadar, mai bine de patruzeci şi opt de ore mă zbuciumasem încâlcit în firele unei aventuri extraordinai e.

Moartea dramatică a doctorului Udrea, bunul şi unicul meu prieten; duşmanul acela necunoscut, care mă urmărise cu atâta înverşunare, singurul martor al celor întâmplate pe marginea lacului şi care în cele din urmă îşi împlinise ameninţările, denunţându-mă organelor de miliţie; apariţia tulburătoare în viaţa mea a „frumoasei necunoscute”, Eella, femeia care se îndrăgostise atât de fulgerător de mine şi care risca totul numai pentru a mă apăra şi pentru a-şi ocroti iubirea; toate acestea constituiseră evenimente care mă tulburaseră profund.

Şi totuşi, am constatat cu satisfacţie că mintea mi-era limpede, că mă simţeam ca un nou născut. Eram odihnit şi îmi dădeam seama că îmi revenise pofta de lucru, aşa cum nu o mai avusesem de multă vreme.

Dar unde se afla Bella?

Eram singur, aşezat pe divanul-studio, acoperit de un simplu cearşaf. Hainele erau puse ordonat pe fotoliul în care mă aşezasem când am intrat pentru prima oară în apartamentul de la subsol.

Am auzit o cheie răsucindu-se în broasca uşii de la intrare, dar m-am liniştit imediat când din micul vestibul şi-a făcut apariţia Bella. Avea braţele încărcate cu pachete.

— Bună dimineaţa, Bella!

Mi-a surâs, aşa cum numai ea ştia să surâdă.

— E aproape ora prânzului, iubitule!

Abia acum m-am uitat la ceas şi am constatat că era într-adevăr destul de târziu. Dormisem mult şi profund, iar obloanele trase nu lăsaseră să pătrundă decât nişte firicele din lumina de afară.

— Până mă descurc eu cu pachetele astea la bucătărie, îţi propun să faci o baie.

Bella a dispărut pe uşa bucătăriei, în vreme ce eu i-am urmat sfatul, ceea ce a avut darul să mă reconforteze şi mai mult.

După ce am isprăvit dejunul copios, pe care îl pregătise, Bella mi-a arătat un ziar apărut în dimineaţa aceea. Într-un chenar, la rubrica faptelor diverse, era înserat anunţul următor:

„Aseară a dispărut de la domiciliu inginerul Constantin Constantinescu”.

Urmau semnalmentele mele detailate şi, în încheiere, formula clasică: „Persoanele care pot da indicaţii despre el sunt rugate să anunţe Dil SC (ia Miliţiei Capitalei, telefon 22.22.22”. etc., etc.

Aşadar, ceea ce-mi spusese Bella era adevărat.

Fusesem denunţat şi miliţia mă şi pusese sub urmărire.

— Nu trebuie să te nelinişteşti, îmi spuse Bella, văzând figura mea îngrijorată. Aici nu te va descoperi nimeni.

Locuinţa Bellei constituia într-adevăr o ascunzătoare ideală. Mi-am dat seama de asta imediat ce ea mi-a arătat întregul apartament. În afara vestibulului, a camerei în care dormisem, a bucătăriei şi a băii, mai exista o încăpere, despre care Bella m-a asigurat că nimeni în afara ei nu mai avea cunoştinţă.

Pe peretele din spatele bibliotecii-bar se profila e uşă secretă. După ce a apăsat pe un buton, mobila grea s-a desprins de la locul ei şi noi ne-am strecurat într-o odăiţă strâmtă, în care nu se aflau altceva decât un pat de campanie, o masă şi un scaun. Mi-am exprimat nedumerirea pentru faptul că, deşi nu exista nicio fereastră, încăperea era destul de bine aerisită. Drept răspuns, Bella mi-a arătat un mic cămin, zidit în perete.

— Nu e o sobă, aşa cum s-ar părea la prima vedere, ci o gură de aerisire. Coşul răzbate undeva, afară, în interiorul clădirii. Nu ştiu la ce i-a folosit această încăpere fostului proprietar al casei în urmă cu treizeci de ani, dar ştiu că ea va fi, pentru tine, o ascunzătoare excelentă. Asta, bineînţeles, numai în cazul că va fi nevoie de aşa ceva.

— Îţi mărturisesc, Bella, că mă atrage şi am să-ţi cer permisiunea s-o întrebuinţez drept cameră de lucru.

— Foarte bine. Faci aşa cum doreşti. Nopţile vei fi însă numai al meu, murmură ea, înlănţuindu-mi gâtul cu braţele moi şi catifelate.

Mi-am respectat promisiunea pe care mi-o făcusem mie însumi: aceea de a termina dosarul E. 20. Mă uimea uşurinţa cu care lucram, deşi nu aveam la îndemână absolut niciun fel de documentaţie. Am constatat, cu surprindere, că piesele întregului dosar se aflau

înmagazinate în memoria mea şi astfel finalul lucrării, pentru care cerusem răgaz directorului Institutului o săptămână. se profila ca perfect realizabil.

Bineînţeles că la întreaga mea stare euforică şi de bună dispoziţie contribuise în mod substanţial dragostea şi atenţia cu care mă înconjura Bella. Nicicând nu fusesem mai fericit în dragoste, niciodată nu întâlnisem o femeie mai potrivită aspiraţiilor mele.

Şi Bella îşi respectase promisiunea ei faţă de mine.

Într-adevăr, nopţile eram numai al ei.

Preocupat de calculele şi formulele mele ştiinţifice, absorbit de farmecul şi dragostea Bellei, uitasem cu desăvârşire dramaticele şi imprevizibilele întâmplări prin care trecusem cu atât de puţină vreme mai înainte. Cât despre durerile de cap, halucinaţiile şi astenia depresivă, ele dispăruseră odată cu intrarea mea în locuinţa „frumoasei necunoscute1.

O mai numeam încă, în gând, pe Bella aşa cum o poreclisem în seara de la restaurantul motelului, întrucât, în – ciuda faptului că acum îi eram atât de apropiat, ea continua să se învăluie într-un mister de nepătruns. Ce e drept, nici eu nu încât CÂSem să dezvălui această taină, deoarece eram sigur că lucrul acesta ar fi deranjat-o enorm. Ori, în acele momente, nu aveam niciun interes să stric bunele relaţii cu Bella pentru aflarea unor amănunte din viaţa ei, pe care le consideram de altfel lipsite de orice importanţă.

Aşa trecuseră, pe nesimţite, şapte zile de lucru intens şi opt nopţi de minunată dragoste.

Într-o după-amiază, în vreme ce savuram cafelele, i-am mărturisit Bellei că în seara aceea voi termina lucrarea. Când a auzit vestea, în primul rând s-a bucurat ca un copil căruia îi dăruieşti o jucărie mult dorită. Dar, imediat după aceea, am observat că o cuprinsese o tristeţe neobişnuită până atunci la ea. Mai mult decât atâta \ Când

a spălat ceştile de cafea, a spart una dintre ele.

— Asta aduce ghinion, a murmurat ea, vădit enervată.

— Nu, Bella! Dimpotrivă! Cioburile aduc noroc! am încercat eu să o liniştesc.

Am intrat în ascunzătoarea mea, cu un uşor sentiment de nelinişte, provocat de atitudinea vizibil schimbată a Bellei. Totuşi, absorbit de ultimele calcule, am uitat de micul incident, ca şi de tot ceea ce mă înconjura. Când am isprăvit de scris, am privit cu satisfacţie finalul lucrării la care muncisem vreme de aproape un an de zile.

În timp ce fumam o ţigară, mă gândeam cum am s-o conving pe Bella să mă lase ca a doua zi dimineaţa să duc filele la Institut. Am făcut imediat legătura cu enervarea Bellei. Bineînţeles, acest fapt avea drept urmare arestarea mea imediată sub acuzaţia de a-l fi ucis pe doctorul Udrea. Ori tocmai acest lucru ea nu dorea să se întâmple.

Desigur, ar fi fost mult mai simplu să trimit ultimele file ale dosarului E.20 prin poştă, iar eu să continui a mă ascunde în primitorul apartament al Bellei.

Nu puteam. Însă să fac aşa ceva. Eram conştient de caracterul ultrasecret al întregii lucrări. Pe de altă parte, nu voiam să mă mai ascund, urmărit pe nedrept pentru o crimă pe care nu o săvârşisem. Mă hotărâsem să înfrunt, orice se va întâmpla, confruntarea cu misteriosul meu duşman şi denunţător, martorul presupusei crime. Dacă voi izbândi şi declaraţiile mele sincere vor fi apreciate ca atare de miliţiedeşi toată întâmplarea părea neverosimilă, frizând chiar absurdul – desigur că primul lucru pe care l-aş fi făcut era reîntoarcerea lângă cea mai dragă fiinţă pe care o întâlnisem în viaţa mea.

Şi astfel, urmărindu-mi şirul gândurilor, mi-am amintit de Bella.

Era târziu, aproape de unsprezece seara. De obicei, la această oră îmi făcea o mică vizită, aducându-mi rina la

masa de lucru. Am deschis uşa secretă şi am apăsat pe butonul care punea în mişcare biblioteca-bar.

În camera Bellei era întuneric. Ciudat! Unde putea să fie la ora asta? Niciodată, de când eram împreună, nu se mai întâmplase un asemenea lucru.

Am vrut să răsucesc comutatorul, pentru a face lumină în încăpere, când am observat o rază ce răzbătea pe sub uşa de la bucătărie. Aşadar, Bella se afla acolo. Probabil că pregătea cina. Am deschis uşa şi am rămas înmărmurit în pragul ei.

În dreptul aragazului, ale cărui ochiuri pâlpâiau încă, zăcea lungită, cu faţa la podea. Bella. Un fir de sânge i se prelinsese de la ceafă, pătându-i frumoasa rochie de casă, vernil. Pe duşumea, în apropierea ei, se afla un cuţit.

Îmi dădeam seama de oribila realitate şi totuşi nu eram în stare să fac un pas mai departe.

Bella, frumoasa necunoscuta, fiinţa pe care o adoram din tot sufletul meu, fusese asasinată în modul cel mai mârşav cu putinţă.

Probabil că folosindu-se de chei potrivite, criminalul se strecurase pe nesimţite în casă. Preocupată de prepararea cinei, Bella nu auzise paşii săi sau îşi închipuise, chiar dacă auzise un zgomot, că sunt eu. Poate chiar rostise obişnuitele ei cuvinte de dragoste pe care mi le adresa, cu atâta gingăşie, ori de câte ori mă apropiam de ea. Aşadar, presimţirile ei se adeveriseră! Dar cine putea fi asasinul? Cine altul decât acest blestemat domn X, care mă urmărea cu atâta înverşunare!

Pentru ce o omorâse pe Bella? Din gelozie? Aflase oare de dragostea ei pentru mine? Bella nu-mi mai spusese absolut nimic despre el din seara când sosisem în apartamentul ei.

Toate aceste gânduri îmi trecuseră, cu iuţeala fulgerului, prin minte, în timp ce priveam îngrozit ceea ce mi se arăta înaintea ochilor.

Orice persoană care se ataşa de mine avea, în cele din urmă, un sfârşit înfiorător. Parcă eram blestemat! Acum puteam să fiu acuzat de o nouă crimă.

„Dar dacă asasinul se afla încă aici, în apartament, ascuns în umbră, gata să mă lovească şi pe mine?”

Nu mi-am isprăvit bine gândul şi am auzit, în spatele meu, trosnind parchetul. Instinctiv m-am ferit, înclinându-mi capul într-o parte, ceea ce a avut darul să atenueze oarecum lovitura puternică ce îmi era destinată. Totuşi, agresorul reuşise să mă izbească în tâmplă cu un obiect solid, poate chiar statueta de bronz ce îşi avea locul obişnuit pe unul din rafturile bibliotecii-bar.

Atacul neaşteptat avusese darul să mă surprindă, iar lovitura îmi cauzase o durere violentă care îmi paraliza orice mişcare, M-am prăbuşit, gemând, în pragul uşii. Aşteptam îngrozit un nou atac, în vreme ce simţeam că-mi pierd cunoştinţa.

k

Un miros de fum înecăcios îmi îngreuia respiraţia. Am deschis ochii şi am încercat să-mi amintesc unde mă aflu şi ce se întâmplase cu mine. Apoi, deodată, am înţeles ce se petrecea. Apartamentul Bellei era în flăcări. Criminalul mă crezuse şi pe mine mort şi voise să şteargă urmele fărădelegilor sale. Desigur, explozia buteliei de aragaz mă trezise din leşin şi-mi aruncase trupul în camera Bellei.

A încerca să mai intru în bucătărie era o nebunie. Trebuia însă să-mi salvez, cu orice preţ, ultimele file ale dosarului E. 20.

M-am ridicat greu de pe podea şi, împleticindu-mă ca un om beat, m-am îndreptat spre biblioteca-bar. Am încercat zadarnic să pun în mişcare mecanismul. Am zgâlţâit mobila cu toată forţa de care mai eram capabil, dar mi-a fost imposibil. Întregul mecanism fusese blocat. Nu îmi rămânea altceva mai bun de făcut decât să

părăsesc, în cea mai mare grabă, apartamentul Bellei, până nu era prea târziu.

Alarmaţi de explozie, mai mult ca sigur că ceilalţi locatari ai casei şi vecinii vor veni dintr-un moment într-altul la subsol şi vor încerca să stingă incendiul. Ori acum, când preţioasele file rămăseseră închise în camera secretă, nu trebuia să mă întâlnesc cu nimeni, nu mai avea niciun rost să mă predau miliţiei.

Vor descoperi, fără îndoială, cadavrul carbonizat al Bellei şi voi fi acuzat de o nouă crimă. Nimeni nu va mai sta să asculte explicaţiile mele. Mă vor considera un nebun, un criminal sadic, mă vor judeca şi condamna fără nicio şovăire.

Da, trebuia să fug cu orice preţ. Să mă ascund într-un loc unde puteam să-mi adun în linişte gândurile răvăşite, să meditez asupra hotărârilor ce urma să le iau pentru viitor.

Odată ajuns în vestibul, am urcat treptele şi am ieşit în grădină. Era şi timpul. Glasuri alarmate se auzeau la ferestrele caselor. Dinspre stradă se apropiau zgomote de paşi şi fluierul prelung al unui miliţian. M-am strecurat, de parcă aş fi fost cu adevărat un criminal, de-a lungul zidului protejat de umbra iederii care acoperea întreaga clădire. Am ajuns la un gard de lemn. M-am ridicat în mâini şi, adunându-mi ultimele puteri, l-am escaladat într-o clipă.

Am avut noroc. Dintr-o privire, cu tot întunericul ce domnea în jur, mi-am dat seama că din curtea în care mă aflam se putea ieşi pe o stradă învecinată. Am pornit într-acolo, gâtuit de emoţie şi aproape sfârşit de oboseală.

N-am întâlnit pe nimeni în drumul meu. Capul îmi vâjâia cumplit şi simţeam usturimea rănii sângerfnde de la tâmplă. Ar fi trebuit să mă îngrijesc, să-mi pansez rana. Dar unde să mă duc? Acasă, la mine, în niciun caz nu mă puteam întoarce, pentru că îmi imaginam că locuinţa era supravegheată de miliţie. Atunci, încotro?

Nu ştiu dacă s-a mai întâmplat şi altcuiva ca în momentele cele mai dificile ale vieţii să se lase condus la voia întâmplării de şoapta tainică a destinului. Pentru că, deocamdată, nu eram în stare să raţionez, am pornit fără nicio ţintă precisă, să colind străzile.

Cât am umblat aşa? Nu-mi mai simţeam picioarele, de parcă aş fi avut plumb în ele. Ocolisem locurile luminate, mă furişam în umbra gardurilor, în întuneric, ca un lup hăituit de vânători. Duceam cu mine povara a doua crime absurde, a unor întâmplări răscolitoare care puteau să mă ducă în pragul nebuniei.

Când geana zorilor încerca să străpungă bezna nopţii, m-am oprit în faţa unei porţi, dincolo de care se profila umbra unei grădini de o neasemuită frumuseţe. În casa din fundul grădinii, la una din ferestre, licărea o luminiţă.

Cine se afla, la ora asta, în locuinţa doctorului Dorin Udrea?

PARTEA A l! – a

MISIUNEA CĂPITANULUI TOMESCU

Nu ştiu dacă veţi fi de aceeaşi părere cu mine, dar simte pe lume nu stârneşte un mai mare entuziasm în sufletul meu decât o plimbare printr-una din nenumăratele grădini publice ale Bucureştiului, într-o admirabilă dimineaţă de mai.

Frumuseţea, coloritul şi diversitatea peisajelor te inspiră la pictură, la poezie sau la muzică. Şi, bineînţeles, dacă ai vârsta mea, ai toate şansele să devii un îndrăgostit romantic, gata să presari cu flori urmele paşilor iubitei pe aleile însorite ale parcului.

Aceasta era starea mea de spirit în ziua aceea, când am ajuns la serviciu şi am urcat treptele scării până la etajul trei, unde se afla biroul, fredonând ultimul succes al unei cunoscute interprete de muzică uşoară.

L-am găsit pe bunul meu prieten, locotenentul Mareş,

răsfoind cu interes deosebit o carte. Mi-am aruncat, în treacăt, privirea şi am rămas oarecum surprins de titlul ei: „Magie sau ştiinţă?”

În timp ce îngrijeam de vestita mea colecţie de plante agăţătoare, „negriciosul” mi-a fluturat cartea pe dinaintea ochilor şi mi-a spus:

— Colega, iată o carte deosebit de interesantă! Merită s-o citeşti şi tu! Numai să ai timp.

— De ce?

— O să cam trebuiască să amâni lectura particulară pentru altă dată, tovarăşe căpitan Dan Tomescu, glumi Mareş, făcându-mi ştrengăreşte cu ochiul.

— Nu prea înţeleg!

— Explicaţii mai amănunţite vom afla imediat de la tovarăşul colonel. Ne aşteaptă.

Colonelul de securitate Adrian Manea urmărea amuzat rotocoalele alb-albăstrii ale fumului ţigării aşezată pe scrumieră. Deoarece medicul îl sfătuise să nu mai fumeze, colonelul găsise o soluţie ingenioasă, care îi satisfăcea oarecum pasiunea, fără a-l îndepărta definitiv de ea. Aprindea ţigara, trăgea cu nesaţ un fum, două, apoi o aşeza pe marginea scrumierei de bronz şi urmărea rotocoalele până ce scrumul ajungea la filtru. Acest „ritual” se petrecea şi acum când intrasem în biroul său.

— Luaţi loc!

Instalaţi comod în fotoliile de piele, aşteptam cu nerăbdare încredinţarea noii noastre misiuni.

Dintr-un sertar al biroului, colonelul scoase un dosar alb pe care scrise cu cerneală roşie, caligrafic: „Dosarul E.20”. Apoi aprinse o nouă ţigară.

În vreme ce aşteptam, nerăbdători, să auzim despre ce e vorba, mă gândeam că eu nu aveam la activul meu dosare mai deosebite. Unele dintre ele se desfăşuraseră după calapoade obişnuite. Acelaşi gen de infractori, aceleaşi metode folosite de ei, încât uneori, fără să fii

deosebit de perspicace, puteai desluşi cu destulă uşurinţă datele acţiunii urmărite. Alteori, însă, labirintul aşa de încââcit ai enigmei ce urma să fie dezlegată era presărat cu cele mai neaşteptate probleme, a căror soluţionare îmi cereau pe lângă reflecţii îndelungate şi o cunoaştere aprofundată a unor noţiuni din cele mai variate domenii. Presimţeam că mă aflu din nou în faţa unui asemenea caz şi deci nerăbdarea mea, ca şi a lui Mareş, era pe deplin justificată.

După ce îşi verifică nişte însemnări din carneţelul său cu scoarţe vişinii, colonelul Manea începu să ne dea explicaţiile referitoare la dosarul E.20:

— În urmă cu aproape un an de zile, inginerul electronist Constantin Constantinescu, salariat al Institutului de cercetări electronice, a prezentat ministerului respectiv proiectul unei lucrări de o deosebită importanţă pentru economia ţării noastre, privind creşterea rapidă a vegetalelor, metodă necunoscută până acum, nicăieri în lume, dar râvnită de toţi. Desigur, în unele cazuri, spionii au reuşit să afle câte ceva despre diverse invenţii sau date economice secrete şi nu-i de mirare acest lucru, în condiţiile în care nu rareori multe persoane află despre acestea înainte de a se aproba definitivarea unor cercetări sau lucrări.

În ceea ce priveşte cazul nostru, situaţia nu este aceeaşi şi tocmai pentru acest motiv apar foarte ciudate cele ce s-au întâmplat.

Pentru garanţia apărării secretului lucrărilor, în afara inginerului, numai un singur specialist era la curent cu evoluţia lor: colegul dumneavoastră, maiorul inginer, biochimist, Şendroiu.

Şi cu toată această măsură de precauţie, ca şi altele pe care le-am luat, întreaga lucrare efectuată până în prezent de inginerul Constantinescu, mai puţin soluţia finală, a fost capturată de o agentură de spionaj.

Dar iată cum am descoperit acest lucru.

Acum trei săptămâni s-a desfăşurat într-un oraş din occident un congres internaţional în cursul căruia s-au dezbătut problemele actuale ale biochimiei.

La întoarcerea în ţară, specialiştii, care au făcut parte din delegaţia noastră, au prezentat într-o şedinţă, celorlalţi tehnicieni ai noştri, referatele principale ale congresului. Spre stupefacţia unuia dintre ei, Şendroiu, un referat era copia fidelă a lucrărilor dosarului E.20. Bineînţeles, ne-am sesizat imediat asupra acestei stranii similitudini de idei, care nu poate avea o altă explicaţie decât aceea că ne aflăm în faţa unei evidente probe de spionaj economic. Faptul este cu atât mai grav cu cât, pentru patentul inovaţiei, se acorda, ţării respective, un premiu în valoare de un milion de dolari.

Iată ce ne-a determinat să intrăm imediat în acţiune. Trebuie să apărăm lucrările finale ale dosarului E.20, astfel ca ele să constituie, în cele din curmă – aşa cum e firesc şi drept să fie – o descoperire cu caracter economic, aparţinând numai ţării noastre.

Desigur, la prima vedere am fi tentaţi să credem în neverosimilul faptului. Cine ar fi putut dezvălui, cu atâta precizie – matematică aş putea spune – secretul lucrării ce formează dosarul E.20? Aş înclina să cred că maiorul Şendroiu nu poate fi pus în discuţie. Directorul Institutului este singurul care ştie de existenţa dosarului, a biroului Spécial Unde e depus, dar nu ştie ce anume conţin lucrările. Deci alte persoane, în afara inginerului Constantinescu, nu mai cunosc conţinutul documentelor dosarului. M-aţi urmărit cu atenţie?

— Da, tovarăşe colonel.

— Ce părere aveţi?

— Cazul e deosebit de interesant, mă pasionează. Sunt fericit că ne-aţi ales, pe mine şi pe prietenul meu Mareş, pentru elucidarea lui. Dacă-mi permi-s toţi, aş vrea

să vă pun câteva întrebări.

— Bineînţeles. Te ascult.

Colonelul îşi aprinsese o nouă ţigară şi urmărea satisfăcut rotocoalele de fum. Cred că satisfacţia era dublă, deoarece constatase pe feţele noastre interesul pe care-l stârnise cazul relatat.

— Nu credeţi că totul ar putea să fie o simplă coincidenţă?

— Posibil, tovarăşe căpitan. Dar la doi oameni, chiar dacă între ei există afinităţi, este imposibil să nu difere sistemul de gândire şi metoda. Aşa după cum două persoane nu pot avea aceleaşi ampiente. Şi asta o ştii tot aşa de bine ca şi mine.

— Fără îndoială, în materie criminalistică aşa stau lucrurile.

— Şi nici în domeniul ştiinţific nu poate exista o similitudine perfectă! Ori, în cazul nostru, ea apare în chip surprinzător. E ca şi când cineva am copiat, cu hârtie de calc, gândurile inginerului Constantinescu. Trebuie să recunoaşteţi că aşa ceva e imposibil.

— Sunt de aceeaşi părere. Şi totuşi imposibilul acesta s-a produs. Rămâne deci existenţa unei posibilităţi oarecare, ce n-o cunoaştem încă.

— Lucrările dosarului E. 20 sunt în deplină siguranţă?

— Veţi constata chiar voi că sistemul de securitate e perfect conceput. Nimeni, în afară de maiorul Şendroiu, nu putea pătrunde în biroul unde inginerul Constantinescu a lucrat sau şi-a transcris lucrările.

— Atunci nu rămâne decât o supoziţie: cel care a trădat secretul nu poate fi decât inginerul, şi în acest caz nu consideraţi potrivită împiedicarea lui de a continua, mai departe, lucrările?

— Sunt de părere contrară acestei opinii. Deoarece inginerul Constantinescu lucrează acum la finalul

cercetărilor şi calculelor sale, consider că trebuie să-l lăsăm să meargă până la capăt cu dosarul E.20. Ştiu, e riscant, dar nu avem de ales. Tocmai pentru că-i ultima carte ce trebuie jucată. Consider că nu avem altă soluţie decât aceea de a merge la risc şi de a putea, în acest fel, să încercăm să prindem măcar un fir din plasa pe care au urzit-o spionii. Lăsându-l pe inginerul Constantinescu să-şi termine lucrările, adversarul va fi tentat să muşte momeala şi va rămâne cu convingerea că noi nu ştim de existenţa lui.

— Aveţi perfectă dreptate, tovarăşe colonel. Dar, în cazul acesta, încotro urmează să ne îndreptăm atenţia? Numai asupra inginerului Constantinescu?

— Evident că nu, răspunse colonelul, zâmbind enigmatic. Cercetările efectuate până în prezent au stabilit că inginerul e o fire ursuză, retrasă şi ipohondri că E un izolat, fără nicio legătură de dragoste sau familială. Un singur om se pare că îi este mai apropiat, un oarecare Dorin Udrea, medic psihiatru. Deocamdată, alături de inginerul Constantinescu, îl putem trece şi pe el pe lista suspecţilor, deşi acesta, cel puţin în aparenţă, e o fire asemănătoare inginerului nostru. Acestea ar fi singurele lucruri pe care le cunoaştem până în prezent asupra dosarului E.20. Vă doresc succes, dragii mei!

Spunând aceste cuvinte, colonelul Manea îşi aprinse o nouă ţigară, surâzând încrezător în posibilităţile noastre.

*

A doua zi, de dimineaţă, porneam amândoi pe drumul spinos al neobişnuitei noastre misiuni.

Hotărâsem împreună ca Mareş să se ocupe de inginer, iar eu de doctorul Udrea.

Policlinica cu plată, unde funcţiona doctorul, se afla pe o stradă situată în centrul oraşului. În sala de aşteptare, mirosind a bradolină şi tinctură de iod, am găsit o mulţime de lume. Ceea ce m-a mirat a fost faptul că majoritatea

pacienţilor nu aşteptau la uşa cabinetului lui Udrea, deşi aflasem că e un profesionist de prima mână.

O soră medicală, nostimă şi durdulie, distribuia bonurile de ordine şi completa chitanţele pacienţilor. Când am ajuns în faţa ei, i-am spus cu o voce obosită şi tărăgănată – aproape să nu mi-o mai recunosc nici eu – că doresc să merg la doctorul psihiatru.

Femeia a cercetat mai întâi un registru voluminos, apoi m-a cercetat cu privirea din cap până în picioare şi m-a întrebat:

— Cine v-a recomandat?

— Nimeni! am ridicat eu din umeri. Nu am ştiut că la policlinici trebuie să ai o recomandaţie specială.

— Aţi spus că vreţi să mergeţi la doctorul Udrea.

— N-am spus aşa ceva! am protestat eu. Vreau să fiu examinat de un medic psihiatru.

— Întocmai. Singurul nostru medic specialist în probleme de psihiatrie e domnul doctor Udrea şi dânsul nu primeşte, în general, decât pe bază de recomandaţie.

— Ia te uită! am exclamat eu furios. De când asemenea metode de lucru cu pacienţii? Doar nu e medic particular! Am să mă plâng la Ministerul Sănătăţii!

Sora tocmai voia să-mi explice ceva, când uşa de la cabinetul pe care zărisem scris numele aceluia pe care-l căutam s-a deschis larg şi o făptură mărunţică şi caraghioasă – cel puţin aşa mi s-a părut la prima vedere – îmbrăcată într-un halat de culoare verde, şi-a făcut apariţia.

— Ce se întâmplă aici, tovarăşă soră? De ce e atâta scandal, încât nu se poate lucra? Ce doreşte dumnealui?

La această întrebare, întreaga asistenţă întoarse privirile spre mine, murmurând dezaprobator. Ba una dintre doamnele aflate în sală spuse cu voce tare, ameninţătoare:

— Oamenii ăştia ar trebui să fie internaţi, nu la staţi

să umble brambura pe străzi!

M-am făcut că nu aud cele spuse şi m-am adresat direct omuleţului, fiind convins că el era personajul pe care-l căutam:

— Îl caut pe domnul doctor Udrea şi dumneaei am spus, arătând-o acuzator cu degetul pe soră – nu are altceva mai bun de făcut decât să mă trimită la plimbare.

— Nu-i adevărat! sări ca arsă doamna care intervenise şi adineaori. Nu ştie ce vorbeşte! Tovarăşa soră i-a vorbit cuviincios.

— Aşa e ţ întăriră vreo câţiva amatori de-a interveni în discuţie, dovedindu-se totodată şi zeloşi apărători ai femeii durdulii.

Ochii doctorului – de o culoare imposibil de definit, dar extraordinar de pătrunzători – mă examinară timp de câteva secunde, cu o deosebită atenţie. Nu puteam ghici ce impresie îi făcusem şi nici ce gânduri se ascundeau îndărătul pupilelor sfredelitoare ca un burghiu, ştiu doar atât că încercând să schiţeze un surâs binevoitor şi ocrotitor în acelaşi timp, rosti răspicat, aşa ca să audă toată lumea care se afla acolo:

— Eu sunt doctorul Udrea. Poftiţi în cabinet!

Proferând încă ameninţări, oamenii îmi făcură loc să trec spre cabinet.

Interiorul camerei de lucru al doctorului nu se deosebea cu nimic de-al altora, de acelaşi gen. Doar glastra, plină de garoafe roşii, sângerii, aşezată pe unul din colţurile biroului de stejar masiv, mi-a atras în mod deosebit atenţia şi asta deoarece era singurul lucru mai frapant în încăpere.

— Ia loc, te rog! m-a trezit din meditaţie vocea doctorului.

M-am aşezat pe un fotoliu antediluvian, de altfel unicul în afara aceluia din dreptul biroului, pe care stătea acum doctorul Udrea faţă în faţă cu mine.

— Ce doriţi, domnule?

— O consultaţie, evident.

— Sunteţi într-adevăr bolnav?

Nu mi-a plăcut această întrebare, Vocea doctorului suna parcă batjocoritor.

— Bineînţeles că sunt bolnav! Altfel de ce aş mai fi venit la dumneavoastră?

Vorbeam din nou cu vocea obosită şi tărăgănată, iar cu mâinile gesticulam în neştire, căutând să-l derutez, dar mai ales să-i creez impresia că are de-a face cu adevărat cu un astenic.

Doctorul Udrea continua să mă iscodească cu privirea. Apoi s-a ridicat brusc de pe fotoliu şi a tras jaluzelele celor două ferestre din încăpei e. În cameră s-a aşternut întunericul. Am auzit vocea lui, sacadată:

— Vă sperie întunericul? Aveţi oroare de el?

Nu prea ştiam ce să răspund. În fine, m-am decis;

— Câteodată.

Fascicolul unei lumini orbitoare mi-a încadrat faţa şi m-a făcut să clipesc din ochi, instinctiv, de câteva ori.

— Dar acum? Vă supără lumina?

Mi-am dat seama că mă supunea unor şocuri pentru a-mi urmări reacţiile şi a constata dacă eram într-adevăr bolnav sau nu. Trebuia să-mi joc rolul cât mai bine.

Fără îndoială, omul aflat în întuneric nu era de loc un adversar de dispreţuit. Din anchetator, mă transformase în anchetat.

— Stingeţi lumina! am urlat cât am putut, şi bănuiesc că m-au auzit şi pacienţii din sala de aşteptare.

— Ridicaţi-vă! am auzit din nou glasul lui Udrea, ca o poruncă.

Lumina orbitoare a dispărut lăsând locul unei alte lumini roşietic-violete, odihnitoare, îmbietoare la somn şi la visare. Atunci s-a petrecut un lucru foarte straniu. În semiîntunericul camerei distingeam cu greu silueta lui

Udrea, în schimb îi zăream perfect ochii. Ochii aceia fără culoare, dar deosebit de pătrunzători îmi răscoleau întreaga fiinţă. Aveam senzaţia certă că încearcă să-şi impună voinţa, să mă domine, să mă prefac într-o jucărie pe care s-o manevreze după bunul lui plac. Mi-a trecut prin gând volumul „Magie sau ştiinţă?”, apoi au început să defileze prin faţa ochilor mei, ca pe ecranul unui cinematograf, figurile colonelului Mânca şi a locotenentului Mareş, colecţia mea de plante agăţătoare, ba chiar şi ultima cercetare dintr-o anchetă pe care o dusesem cu bine până la capăt.

Era vis sau realitate? Vorbeam cu voce tare, sau erau numai gândurile mele?

Nu reuşeam de loc să-mi dau seama. Mă cuprinsese o toropeală ciudată şi ameţitoare.

Nu ştiu cât a durat senzaţia acestei plutiri în neant. Pe neaşteptate, m-am trezit din nou în fotoliul antediluvian, faţă în faţă cu doctorul Udrea. Jaluzelele erau ridicate şi razele soarelui scăldau camera într-o lumină plăcută.

— Sunteţi perfect sănătos, domnule! Nu găsesc nimic suspect. Vă rog să consultaţi şi alţi specialişti pentru a vă convinge că rostesc adevărul. Sunt sigur că şi confraţii mei vor fi de aceeaşi părere.

Înţelegeam că vizita la doctorul Udrea se încheiase. M-am ridicat din fotoliu. O uşoară senzaţie de ameţeală îmi stăruia în corp, dar mai ales în creier. Eram profund nemulţumit. Fără îndoială că prima dispută eu adversarul acesta de temut sfârşise cu o decepţionantă înfrângere pentru mine.

*S**

Numai cine-l cunoaşte bine, aşa ca mine, pe locotenentul Mareş ştie cât de ambiţios şi tenace poate fi acest mărunţel bronzat şi cu părul cârlionţat în inele. Şi totuşi rezultatele cercetărilor lui asupra vieţii şi relaţiilor

inginerului electronist Constantin Constantinescu erau lipsite de amănunte senzaţionale sau revelatoare în problema pe care împreună pornisem s-o elucidăm.

Aşezaţi la o masă, dintr-o frumoasă cofetărie centrală, ne delectam cu câte o citronadă şi savuram pe îndelete două delicioase prăjituri, împărtăşindu-ne reciproc constatările noastre de până atunci.

— Inginerul meu duce o viaţă nemaipomenit de simplă, spune Mareş, cu o mimică deznădăjduită. Rapoartele colaboratorilor mei sunt cât se poate de derutante. Nicio rudă, nicio vizită, niciun spectacol măcar! Viaţa lui se desfăşoară aproape numai între Institut şi domiciliu. Telefonul e ţinut sub observaţie de la începutul cercetărilor. În urmă cu două săptămâni, tovarăşul colonel a solicitat şi a obţinut aprobarea tovarăşului procuror şef pentru interceptarea convorbirilor inginerului Constantinescu. Dar telefonul nu a sunat nici măcar o singură dată. Nu ştiu la ce-i foloseşte, deşi plăteşte abonamentul cu regularitate.

— Dar relaţiile dintre el şi doctorul Udrea?

— E clientul doctorului de aproape un an de zile. Ei şi? Asta, după părerea mea, nu spune mai nimic. E absolut normal ca un om, cu o viaţă atât de ciudată şi de retrasă, să sufere de astenie şi e tot atât de firesc să consulte, din când în când, un doctor ele talia lui Udrea, spre a-şi găsi vindecarea. Apropo de doctor! Spune-mi, ce impresie ţi-a făcut?

— Îţi mărturisesc, cu toată sinceritatea, că la prima noastră întâlnire am suferit o înfrângere totală.

— Ce vrei să spui?

I-am povestit, cu lux de amănunte, vizita mea la policlinică. Când am ajuns la pasajul în care, pentru o clipă sau pentru mai multe, îmi păruse că plutesc între vis şi viaţă, m-a oprit şi m-a întrebat cu deosebită îngrijorare:

— Poţi să-ţi reaminteşti, cu exactitate, imaginile care

ţi-au apărut pe dinaintea ochilor în momentul când spui că în semiîntunericul încăperii nu ai mai zărit decât ochii doctorului Udrea?

Am murmurat, încurcat:

— Tocmai asta e, că nu-mi pot aminti absolut nimic.

— Nu se poate! Trebuie să faci un efort. Gândeşte-te bine. Concentrează-te.

— Imposibil! Din acel moment şi până m-am pomenit din nou aşezat pe fotoliu nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine.

Aproape simultan ne-a venit în minte volumul „Magie sau ştiinţă?”

— Nu crezi că…

— Sunt aproape convins.

— Dar cum am putea dovedi?

— Trebuie să ni se ivească această ocazie.

— Asta numai când doctorul va lua din nou legătura cu inginerul. Vom verifica „pe viu” dacă sunt înţeleşi între ei, adică lucrează mână în mină, sau numai unul dintre ei e în culpă.

— Exact!

— Şi totuşi nu-mi vine să cred că într-o afacere atât de complicată e amestecat un singur om, oricare ar fi el dintre cei doi urmăriţi.

— Şi eu sunt sigur că avem de-a face cu o reţea. Lupta de-abia începuse, dar se anunţa grea şi anevoioasă. În meseria noastră nu călcăm niciodată peste drumuri aşternute cu petale de trandafiri.

Locotenentul Mareş alergase într-un suflet până în biroul meu.

— Sfinxul a vorbit!

Aproape că i-am smuls din mină hârtia pe care mi-o. Întindea, în vreme ce faţa lui Mareş radia de fericire.

Am parcurs, de câteva ori, stenograma ce cuprindea înregistrarea fidelă a convorbirilor telefonice din zorii zilei de patru iunie dintre doctorul Udrea şi pacientul său,

inginerul Constantinescu:

Alo!

— Da.

— Iartă-mă că-ţi telefonez atât de matinal. Cum te simţi astăzi?

— Bine.

— Mă bucur. Aş vrea să încercăm experienţa. De acord?

— Când?

— După-amiază.

— Acolo?”

Aici stenograma se sfârşea. Cerându-i lămuriri suplimentare. Mareş dădu din umeri.

— Asta e tot! întrebarea inginerului a rămas fără răspuns. Imediat s-a auzit declicul telefonului care chemase. La puţin timp a aşezat receptorul în furcă şi inginerul. Probabil că erau înţeleşi dinainte asupra locului şi orei întâlnirii.

— De unde s-a telefonat?

— Bineînţeles că de la policlinică. Doctorul Udrea nu are telefon la domiciliu.

Mareş rămase pe gânduri:

— Oare despre ce experienţă poate fi vorba?

— Nu-mi pot da nici eu seama. Va trebui, cu orice preţ, să aflăm. Intri tu, primul, în acţiune.

— Spune-mi, ce am de făcut?

— Îl vei urmări pe Udrea. Eu mă voi ocupa de inginer.

— Facem „schimb de locuri”, tovarăşe căpitan, ca la fotbal!

— Cam aşa ceva. În orice caz, pe mine doctorul mă cunoaşte. Cred că i-a rămas întipărită figura mea de la întâlnirea din policlinică. Faptul că nu a fost prea vorbăreţ la telefon îmi dă de gândit. Dacă…

Am rămas dus pe gânduri.

— Ce-aţi vrut să spuneţi?

— Că m-am purtat exact ca un începător. Am săvârşit atunci o mare greşeală, pe care acum o regret din suflet, dar… e prea târziu. Cred că m-am cleconspirat.

— Oricât ar fi de redutabil acest doctor Udrea, mie mi se pare exagerat ceea ce bănuiţi. Doar aţi avut permisiunea tovarăşului colonel să acţionaţi în acest mod.

— Într-adevăr, urma să verific, cu propriile mele simţuri, ipotezele pe care le clădisem. Mă rog, ce-a fost, a fost. Vorba românului: „Mortul de la groapă nu se mai întoarce”.

— Nu se ştie niciodată, tovarăşe căpitan! mă îneurajă Mareş.

Cuvintele acestea, pe care atunci le-am ascultat cu indiferenţă, aveam să mi le amintesc ceva mai târziu, când le-am dat toată importanţa cuvenită, iar pe simpaticul meu colaborator l-am investit cu *o* calitate nebănuită până atunci: aceea de profet.

Deocamdată era necesar să trecem la acţiune. Mi-am pregătit automobilul de serviciu şi l-am parcat în apropierea locuinţei inginerului. Locotenentul Vâlsan a primit misiunea să-l urmărească pe Constan* tinescu imediat ce acesta va ieşi pe poarta Institutului. Legătura o ţineam prin radio, bineînţeles şi cu Mareş, care acţiona concomitent cu noi, supraveghind locuinţa lui Udrea, în vreme ce un alt subaltern urmărea mişcările doctorului la policlinică.

Aşadar, îmi luasem toate măsurile de precauţie, ţinând seama de forţa redutabilă a adversarului.

Până la ora prânzului nu s-a petrecut nimic deosebit. Legătura noastră prin radio a funcţionat normal, dar scurtele conversaţii s-au redus la banalele şi obişnuitele formule prin care ne confirmam reciproc faptul că „subiecţii noştri” nu intraseră încă în acţiune.

Pe la ora douăsprezece, subalternul lui Mareş ne-a înştiinţat că doctorul se îndrepta spre casă. Când am fost

siguri că aceasta era direcţia, i-am comunicat să înceteze urmărirea şi să-l „predea” lui Mareş, fapt care s-a şi petrecut cu douăzeci de minute mai târziu. Chiar în acel moment, Vâlsan mi-a atras atenţia că inginerul a părăsit Institutul şi, după părerea lui, se află într-o stare de extremă surescitare. Am urmărit cu multă curiozitate drumul parcurs de inginer. După ce a intrat şi a ieşit, la scurt interval, din două restaurante, s-a hotărât să se îndrepte spre un cinematograf.

Acest lucru nu m-a surprins, ca pe ceilalţi colaboratori. Mi s-au confirmat astfel informaţiile lui Vâlsan cu privire la nervozitatea excesivă a inginerului.

Nici faptul că a părăsit sala imediat după jurnalul de actualităţi nu a constituit pentru mine o surpriză.

— E într-o agitaţie permanentă, transmitea Vâlsan, Se uită tot timpul la ceas şi nu se hotărăşte încotro s-o apuce.

— Continuă urmărirea!

— Am înţeles!

De-abia pe la orele patru după-amiază, Udrea s-a hotărât să plece de acasă. După cum mi s-a raportat, nu luase cu sine nimic deosebit, în afara unei serviete enorme. Ceea ce îl frapase pe Mareş fusese neobişnuita ţinută vestimentară a doctorului.

— E îmbrăcat într-un mod foarte caraghios, aş putea spune chiar oribil. Poartă un costum galben-violet, strident, deosebit de bătător la ochi.

Urmărirea doctorului Udrea nu i-a dat niciun fel de bătaie de cap lui Mareş, întrucât omul a parcurs pe jos o distanţă relativ scurtă.

— Ce naiba caută la cimitirul Ghencea? a comunicat Mareş, pe la orele patru şi cincisprezece minute.

Chiar în acel moment, Vâlsan mi-a comunicat că inginerul Constantinescu s-a urcat, de la staţia liceului Lazăr, în tramvaiul 3.

— Opreşte urmărirea! i-am ordonat lui Vâlsan. Misiunea dumitale s-a terminat.

Acum eram sigur de locul întâlnirii celor doi, aşa că am părăsit postul meu de pândă, Un sfert de oră mai târziu, bănuielile mele erau confirmate. Inginerul a coborât din tramvai şi a dat să intre pe poarta cimitirului, dar s-a răzgândit, întrucât l-a întâlnit pe doctor. Am observat că tensiunea nervoasă a inginerului nu scăzuse, întrucât l-a salutat pe prietenul său cu multă răceală. Celălalt, în schimb, era deosebit de volubil şi părea foarte mulţumit de revedere.

Căutam să-mi imaginez, ce fel de experienţă urmau să facă împreună, dar nu găseam niciun răspuns potrivit întrebărilor ce mă frământau.

Au continuat drumul pe jos până la capătul liniei de tramvai şi abia acolo s-au urcat în autobuzul ce ducea spi; e una din comunele din apropierea Bucureştiului.

Eram din ce în ce mai intrigat, dar preferam să mă ascund în continuare şi să-i urmez de la mare distanţă, lăsându-l pe Mareş să-i însoţească chiar şi în autobuz.

La un moment dat, în vreme ce străbăteam comuna Ştefăneşti, am auzit pe unda de recepţie apelul locotenentului:

— Tovarăşe căpitan, mă auziţi?

— Da.

— Mă aflu la capătul liniei autobuzului. Au coborât acum câteva minute şi se îndreaptă, pe o potecă lăturalnică, spre o pădure situată cam la doi kilometri de marginea nordică a satului Ştefăneşti. Am studiat harta şi – după câte îmi dau seama – în apropierea pădurii e şi nu fac destul de întins. Cred că şi-au ales acest loc deoarece e destul de pustiu şi de retras şi nu prea cutreierat de oameni. Ce fac în continuare?

— Aşteaptă-mă acolo unde te afli! Voi veni în cea mai mare viteză.

Am apăsat pe accelerator şi am străbătut distanţa într-un timp record. Pe drum mi-am făurit şi un plan de acţiune. La punctul indicat, l-am zărit pe locotenent.

— Dragul meu, îţi mulţumesc! Acum fii bun şi preia maşina, până ce mă întorc.

— Am înţeles!

— Continuăm să ţinem legătura prin radio.

Înainte de-a mă îndepărta de Mareş, mi-am aruncat privirea, cu îngrijorare, pe cer. Nori plumburii se profilau ameninţători, prevestind o ploaie straşnică, în depărtare se zăreau luminile fulgerelor şi se auzeau bubuiturile înfundate ale tunetelor.

Am pornit pe potecă, unde, eu cel mult un sfert de oră înaintea mea, se avântaseră şi ceilalţi. Cu cât înaintam, cu atâta mi se părea mai de neînţeles şi mai stranie comportarea urmăriţilor. De ce se afundau în pustietatea asta şi în ce scop?

În curând aveam să constat că exact în momentul când parcursesem doi kilometri, în partea stângă a drumului, se ivise pădurea de care-mi vorbise Mareş. Poteca mergea însă paralel cu pădurea şi se îndrepta către marginile unui lac, ale cărui ape le zăream unduindu-se în bătaia vântului.

Noroc că m-am oprit şi am avut inspiraţia să mă arunc la pământ. La cel mult o sută de metri depărtare de mine am zărit hainele galben-violete ale doctorului Udrea.

Din locul unde mă aflam nu izbuteam să desluşesc ce anume se petrecea pe marginea lacului. Dacă însă mă întorceam o bucată de drum, pe potecă, şi intram în pădure, aş fi reuşit ca la adăpostul copacilor şi al desişurilor să mă strecor mult mai aproape de ei şi să aflu astfel cu ce anume experienţă se îndeletniceau.

M-am furişat cu multă prudenţă, până ce am reuşit să intru în pădure. Din cauza norilor, întunericul începea să cuprindă locurile mult mai devreme decât ar fi fost normal.

Am profitat de această situaţie, apropiindu-mă cu îndrăzneală de locul unde se aflau doctorul şi inginerul, având grijă să întrerup provizoriu legătura prin radio cu Mareş.

În sfârşit, am ajuns într-un loc favorabil intenţiilor mele. Acum îl zăream bine pe inginer, deoarece era aşezat cu faţa spre pădure. Chipul îi era transfigurat. Privea, din când în când, cadranul unui ceas, în vreme ce în mâna dreaptă ţinea o seringă, în iarbă, la picioarele lui, desluşeam cu destulă greutate corpul mic şi pântecos al doctorului Udrea.

Scena era deosebit de stranie şi mi-ar fi părut chiar neverosimilă dacă nu aş fi văzut-o cu ochii mei.

Picături mari de ploaie se abătură cu zgomot peste frunzele copacilor. Un fulger lumină pentru o clipă zarea şi o plesnitură puternică zgudui împrejurimile.

Ca lovit de trăsnet, inginerul Constantinescu rămăsese locului, privind cu ochii holbaţi şi faţa crispată spre pământ, acolo unde zăcea nemişcat doctorul.

Aş fi dat orice să pricep ce se petrecea în luminişul din marginea lacului, dar deocamdată trebuia să stau în continuare ascuns, mulţumindu-mă doar să-i urmăresc cu privirea.

Deodată, inginerul o rupse la fugă pe potecă, îndărăt, către staţia de autobuz. Celălalt nici nu se clinti din iarbă, cu toate că ploaia se înteţise şi biciuia cu furie pământul încins peste zi de razele soarelui.

Nu mă hotărâsem încă ce aveam de făcut. Să-l urmăresc pe inginer sau să mă apropii de locul unde se afla doctorul? Am ieşit pe potecă şi am ales prima variantă. Dar inginerul alerga ca un disperat şi de-abia reuşeam să mă ţin după el.

Atunci mi-am amintit de Mareş. I-am comunicat cu voce şoptită să urmărească persoana care va ieşi de pe potecă, la şosea, în vreme ce eu mă gândeam să mă ocup

mai îndeaproape de doctor. Am pornit, deci, înapoi spre lac.

Oare mă înşelasem atât de mult în aprecierile mele asupra celor două personaje? La începutul urmăririi eram convins că doctorul îl atrăgea într-o cursă pe inginer. Eram aproape sigur de nevinovăţia acestuia din urmă, socotindu-l drept o victimă a doctorului, asupra căruia planau cele mai multe din bănuielile mele. Şi iată că, acum, rolurile pe care le atribuisem celor doi păreau să se inverseze, pentru că începuse să-mi apară, din ce în ce mai clar, ipoteza unei crime: inginerul îl omorâse pe doctor.

„De ce? în ce scop?” La întrebările acestea urma să găsesc, cât mai degrabă, un răspuns.

Ajunsesem în apropierea locului de unde privisem mai adineauri scena aceea stupidă, când am auzit în urma mea tropăiturile unor paşi grăbiţi. Cineva alerga, gâfâind. Am făcut un salt în desişul din marginea pădurii. Era şi timpul, deoarece pe potecă îşi făcuse din nou apai iţia inginerul Constantinescu.

Mi-am făcut socoteala că era imposibil să fi străbătut, atât de repede, distanţa de la lac până la staţia de autobuz, oricât de bun alergător ar fi fost. Oare ce să se fi întâmplat? Nu cumva Mareş pornise în întâmpinarea lui? Nu era cu putinţă acest lucru, deoarece locotenentul nu obişnuia să încalce consemnul.

Inginerul a trecut ca o nălucă pe lângă ascunzătoarea mea. M-am hotărât să-l urmăresc îndeaproape, dar, strecurându-mă cu deosebită prudenţă, am ajuns cu oarecare întârziere într-un loc de unde puteam să disting ce se petrecea în marginea iacului.

Între timp, se întunecase de-a binelea, iar fulgerele erau din ce în ce mai rare. După zgomotele ce le-am auzit mi-am dat seama că inginerul aruncase ceva în apă. Un plescăit ca acela nu putea fi decât al unui corp cu greutate. Nu cumva inginerul încerca să şteargă urmele crimei pe

care o înfăptuise, căutând să se debaraseze de victimă?

La lumina unui fulger l-am zărit întorcându-se pe potecă. Se împleticea în alergare, ca un om beat. S-a oprit, pentru o clipă, înfricoşat, în mijlocul drumului. Privirea îi era aţintită chiar spre copacul la adăpostul căruia mă ascundeam. Nu eram sigur dacă m-a văzut sau nu, dar din prudenţă m-am lipit şi mai mult de trunchiul umed de ploaie. Nu voiam să mă descopere. Ţineam foarte mult la acest fapt. Doream să-i creez impresia că nimeni nu ştie ceea ce s-a petrecut pe marginea lacului, în pustietatea aceea.

Şi-a continuat drumul, parcă mai cu prudenţă întorcând din când în când capul în urmă, să se convingă dacă nu cumva e urmărit. Deocamdată însă, eu nu aveam de gând să fac aşa ceva. M-am apropiat cu paşi repezi de locul crimei. Am aprins lanterna şi în fascicolul de raze nu am văzut decât urma corpului doctorului în iarba udă. Doream să cercetez neapărat fundul lacului cu o echipă specială, dar bineînţeles că acum nu era momentul potrivit. Trebuia să-l urmăresc pe inginer. L-am înştiinţat pe Mareş să nu-l oprească, iar eu am alergat cu o viteză pe care mi-ar fi invidiat-o orice alergător de semifond.

A fost cât pe-aci să mă ciocnesc de Mareş, care stătea ascuns în umbra unui gard, la câţiva metri de şosea.

— Unde e? l-am întrebat, gâfâind.

— În staţia de autobuz!

— Mâine, pe lumină, vom avea nevoie de o echipă de scafandri.

Mareş m-a privit perplex.

— Pentru ce? Unde e Udrea?

— N-am vreme de explicaţii! Trebuie să-l urmăresc pe inginer.

— Şi eu ce fac?

— Dă o raită pe la locuinţa doctorului Udrea şi vezi ce se petrece acolo.

— Am înţeles!

Mareş făcu stânga împrejur, în vreme ce eu ambalam motorul automobilului.

Am îmbrăcat balonsaidul, i-am ridicat gulerul şi mi-am tras borurile pălăriei în aşa fel încât să mi se vadă cât mai puţin cu putinţă chipul.

În lumina farurilor l-am zărit pe inginer» Fuma. Când a văzut automobilul, mi-a făcut semn să opresc.

O idee îndrăzneaţă mi-a trecut prin minte. Am oprit chiar în dreptul lui şi am deschis portiera.

— Vă pot fi de folos cu ceva?

S-a uitat, uimit, la mine. După câteva momente de ezitare, mi-a răspuns bâlbâindu-se îngrozitor:

— Vă rog… să mă scuzaţi! Am crezut că-i autobuzul.

— Nu face nimic, domnule. Dacă nu aveţi ceva împotrivă, urcaţi-vă! Vă pot conduce până în oraş.

A acceptat.

Am răsucit butonul aparatului de radio. Tocmai se transmitea muzică uşoară. Căutam să-l studiez cu atenţie, deşi mă prefăceam că ascult ceea ce se transmitea la radio, ba chiar îmi amintesc că am şi fredonat câteva melodii.

În meseria noastră se cere neapărat să fii şi un bun psiholog. Câteodată trebuie să intuieşti intenţiile adversarului, chiar dacă nu-l cunoşti suficient. Alteori, studiind fizionomia, felul de vorbire şi reacţiile, eşti obligat ca într-un timp relativ scurt să-ţi formezi măcar câteva impresii asupra indivizilor pe care-i urmăreşti.

Mă uitam din când în când, pe furiş, la omul de lângă mine. Avea o expresie chinuită, măcinată de gânduri, ca a celui urmărit permanent de o problemă căreia nu-i găseşte nicio rezolvare. Şi nu ştiu de ce, impresia pe care mi-o formulasem despre el încă de la bun început persista şi acum, pai că pe deasupra tuturor bănuielilor şi probelor evidente.

Adâncit în gânduri, mi-am dat seama ceva mai târziu că trecusem de bariera oraşului.

— În ce direcţie locuiţi?

Hotărârea mea era luată. Acţiunea de urmărire şi supraveghere a inginerului Constantinescu trebuia să continue.

Nu mi-a răspuns imediat la întrebare. A avut din nou o ezitare, apoi mi-a indicat numele unui cartier din partea de nord a oraşului. Cum ştiam cu precizie adresa, doar pândisem câteva ore bune în acea după-amiază în faţa locuinţei lui, minciuna aceasta, neaşteptată, m-a derutat pentru moment. Oare ce urmărea inginerul, ascunzându-mi adevărata sa adresă? Totuşi nu m-am pierdut firea şi am exclamat, străduindu-mă să par cât mai suri –, zător şi indiferent:

— Perfect! întâmplarea face ca şi eu să am exact aceeaşi direcţie.

Cred că a fost rândul lui să rămână stupefiat. Mi-am dat seama că la aşa ceva nu se aşteptase. L-am lăsat pe o stradă oarecare, acolo unde mi-a indicat el şi imediat după aceea, în cea mai mare viteză, m-am repezit până la locuinţa lui.

Am parcat automobilul câteva străzi mai departe şi m-am aşezat la pândă, în umbra unui zid.

Câteva minute mai târziu am văzut un taxi oprind la poartă şi din el a coborât inginerul. S-a furişat, parcă plin de teama de-a nu fi văzut de vecini în apartamentul său.

Cam la vreo jumătate de oră de la venirea lui acasă a stins lumina şi am avut impresia că s-a culcat.

Mă gândeam să-mi părăsesc şi eu postul de observaţie şi să mă duc la birou, pentru a-mi pune ordine în lanţul încâlcitelor ipoteze ale dosarului E. 20. Am avut însă o ezitare, am rămas pe loc şi bine am făcut.

Cu mers de pisică, silueta unei femei s-a desprins din întuneric şi s-a îndreptat spre intrarea de la locuinţa

inginerului, Mergea agale, mlădios, şi puteam să pariez că era deosebit de atrăgătoare, deşi o zăream destul de vag.

A urcat treptele şi s-a oprit în dreptul uşii. Mi-am dat seama că se aplecase şi se străduia să strecoare ceva pe sub uşă.

„Probabil vreun plic”, m-am gândit, dar nu îndrăzneam să ies din umbra ascunzătorii mele, fiind curios să văd ce va urma.

Necunoscuta n-a zăbovit mai mult de o jumătate de minut. A ieşit în stradă, s-a asigurat că nu e nimeni în apropiere şi şi-a văzut de drum.

Ah! Ce n-aş fi dat să ştiu ce conţinea plicul sau hârtia pe care o vârâse sub uşă! Dar, pentru aceasta, ar fi trebuit să pătrund în locuinţa inginerului şi, cum nu aveam deocamdată acest drept, m-am mulţumit să o urmăresc pe femeia care adusese mesajul. Spre ghinionul meu, la circa o sută de metri, pe o stradă alăturată, s-a urcat într-un automobil, a ambalat motorul şi a pornit în cea mai mare viteză, cu luminile stinse.

Era inutil să încerc s-o urmăresc acum, pentru că speram că o voi mai întâlni.

A doua zi dimineaţă m-am dus, împreună cu Mareş, la colonelul Manea. I-am prezentat raportul cu privire la acţiunile întreprinse de noi şi i-am povestit desfăşurarea dramaticelor evenimente care se petrecuseră în ziua precedentă.

Dacă Mareş nu observase nimic suspect la locuinţa doctorului, eu, în schimb, am atras atenţia asupra noului personaj care-şi făcuse debutul în scena pe care se desfăşura acţiunea dosarului E.20.

— Prin eliminarea doctorului, s-ar părea că întreaga afacere se simplifică. În fond, eu cred că de-abia acum se vor înnoda iţele mai vârtos, ne spuse colonelul, aprinzându-şi ţigara şi aşezând-o pe marginea uriaşei scrumiere albastre. Ai procedat foarte bine că nu l-ai

arestat pe inginer, îmi spuse el, în vreme ce urmărea rotocoalele de fum. Rezumând cele întâmplate până acum, putem trage concluzia unei legături precise şi directe între doctorul Udrea şi inginerul Constantinescu. Să presupunem că acesta din urmă joacă rolul unei simple marionete sau, mai mult decât atâta, e complet nevinovat. În acest caz, raţionamentul tău e logic: după moartea doctorului, se va arunca în luptă un alt pion. Aceasta pentru că le e absolut necesar finalul lucrărilor dosarului. Şi nu văd cum l-ar putea obţine în alt mod, afară numai de ipoteza, puţin plauzibilă, că inginerul şi-a eliminat partenerul pentru a putea rămâne el singurul agent. Să nu părăsiţi niciun moment pista pe care v-am indicat-o! Sunt convins că până la crima comisă, dacă nu şi în timpul ei, inginerul a acţionat ca un mecanism a cărui cheie fusese doctorul Udrea. Acum, când „cheia" zace în fundul lacului, rămâne de văzut cum va fi dirijat „mecanismul". Mă înţelegeţi?

Am avut, întotdeauna, o desăvârşită încredere în flerul colonelului Manea. Şi exact peste douăzeci şi patru de ore de la crima de pe malul lacului aveam să mă conving încă o dată de acest lucru.

Dimineaţa, după scurta consfătuire din biroul colonelului, îl trimisesem pe Mareş cu o echipă formată din doi scafandri şi un tehnician, să înceapă sondajele pe fundul lacului, pentru a descoperi cadavrul lui Udrea.

Eu m-am prezentat la minister şi, împreună cu maiorul Şendroiu, am alcătuit un plan de acţiune. Mi s-a comunicat totodată că inginerul venise cu întârziere la serviciu şi manifestase o surescitare evidentă. Nu fusese capabil să rezolve nici măcar corespondenţa curentă.

După-amiaza trecuse în linişte. Dar aşteptam să se întâmple ceva, nici eu nu ştiam ce, şi iată că soneria telefonului mă întrerupse din lectura unui roman, pe care

de-abia începusem să-l citesc.

La telefon era Mareş.

Prima zi de cercetare a lacului nu dăduse niciun rezultat. Dar nu acesta era lucrul important pe care voia să ni-l comunice locotenentul. La sediul central se primise stenograma unei discuţii telefonice între inginerul Constantinescu şi o femeie.

Gândul mi-a zburat imediat la necunoscuta care strecurase un mesaj pe sub uşa de la intrarea locuinţei inginerului. Convorbirea avusese loc de la un telefon public, instalat la Gara de Nord.

M-am îmbrăcat în grabă şi în mai puţin de zece minute, strecurându-mă totuşi destul de greu cu automobilul prin aglomeraţia străzilor şi prin rafalele unei ploi torenţiale, am reuşit să ajung la birou.

Lectura stenogramei confirma supoziţiile mele. Reţeaua de spionaj, pentru că acum eram sigur că despre aşa ceva era vorba, lansa un nou pion pe tabla de şah. Cât era de important acest pion, trebuia să verific imediat.

Acum apărea clară prezenţa plicului şi m-am felicitat în gând că îl trimisesem pe Mareş la locuinţa inginerului. Poate că locotenentul, pe lângă faptul că ajungea la vreme, reuşea să descopere, să sile conţinutul plicului.

Convorbirea interceptată evidenţia faptul că nu existase nicio legătură anterioară între femeia necunoscută şi inginer, dar în acelaşi timp sublinia temerile lui pentru crima comisă.

Totuşi erau încă multe lucruri neclare.

Presupuneam că femeia era o agentă a reţelei. Lichidarea doctorului se făcuse, probabil, fără asentimentul „centrului”. La telefon, inginerul pomenise că pentru el textul scrisorii constituie o ameninţare, însă necunoscuta îl liniştise, spunându-i că era vorba doar de un semnal de alarmă.

De unde aflaseră ceilalţi membri ai bandei de

moartea lui Udrea? înseamnă că n-am fost singurul martor al celor întâmplate pe marginea lacului. Oare serviciul de spionaj nu mai avea nevoie de finalul lucrărilor lui Constantinescu şi hotărâse executarea lui? În acest caz însemna că el se afla în mare pericol acceptând întâlnirea cu necunoscuta care, poate, avea misiunea să-l atragă într-o cursă. Oricum ar fi stat lucrurile, consideram absolut necesară prezenţa mea la motelul de la marginea Tâncăbe. ştiului. M-am uitat la ceas. Aveam timp să ajung acolo înaintea inginerului.

*

Am oprit automobilul în apropierea motelului. Trebuia să acţionez cu multă prudenţă, fără a atrage atenţia asupra persoanei mele.

În restaurant era puţină lume şi majoritatea se afla în separeuri, acoperite cu perdele de catifea.

M-am aşezat la bar, spre a avea o bună vizibilitate a persoanelor care intrau în local \ a trecut destul timp până ce inginerul şi-a făcut apariţia pe uşă. Din felul cum cerceta persoanele aflate acolo mi-am dat seama încă o dată că nu o cunoştea pe femeia cu care avea să se întâlnească.

La un moment dat, inginerul a început să colinde prin local, aruncând priviri indiscrete prin separeuri şi din locul unde mă aflam nu-l mai puteam urmări cu privirea.

Totuşi, nu m-am mişcat de la postul meu de observaţie, întrucât, după cum mă informasem la barman, restaurantul nu avea decât o singură intrare.

Se scurseseră mai bine de treizeci de minute din momentul când dispăruse inginerul Constantinescu. Am presupus că necunoscuta se aflase în local înaintea venirii mele, altfel nu-mi explicam pe unde ar fi putut intra în restaurant. Tocmai eram pe punctul să mă ridic şi să-i caut, când inginerul îşi făcu apariţia. Era singur. Probabil că şi el aşteptase degeaba sosirea necunoscutei.

Am achitat barmanului consumaţia şi am pornit pe urmele omului meu.

Ploaia încetase şi, pe neaşteptate, cerul se acoperise de stele. Mi-am dat seama că inginerul se îndrepta spre staţia autobuzului. Voiam să aştept până ce se va urca în autobuz; apoi nu mai avea niciun rost să-l urmăresc. Deodată atenţia mi-a fost atrasă de o siluetă care se furişa grăbită pe uşa restaurantului.

În lumina lămpilor de neon am desluşit că era una şi aceeaşi persoană cu femeia care strecurase plicul pe sub uşa de la locuinţa inginerului.

Aşadar, nu îl minţise, se aflase în restaurant, probabil că se şi întâlniseră, în vreme ce eu pândisem fără niciun rost, aşezat pe scaunul de la bar.

Înciudat, am strâns pumnii şi m-am hotărât să n-o pierd din ochi.

După cum bănuiam, a dispărut în direcţia unde se aflau parcate maşinile. M-am repezit spre locul unde îmi lăsasem şi eu automobilul. De data asta nu-mi va mai scăpa!

Trebuia să aflu neapărat numărul maşinii, dar mai ales să descopăr locuinţa unde se adăpostea această necunoscută.

Femeia se dovedea un as al volanului. Acul kilometrajului de bord oscila în permanenţă între o sută zece şi o sută douăzeci, cu toate că asfaltul era udat straşnic de ploaie, iar şoseaua destul de aglomerată.

Automobilele noastre se strecurau printre celelalte vehicule, le depăşeau, se fugăreau ca două năluci în noapte. Era o cursă infernală, în care orice moment de neatenţie putea fi fatal unuia dintre noi.

N-am apelat, prin radio, la postul de miliţie de la intrarea în Bucureşti, deoarece ţineam cu tot dinadinsul să n-o opresc din drum. Ceea ce mă interesa cel mai mult era adresa necunoscutei sau locul unde se va hotărî să

oprească, mai ales că se putea foarte bine nici să nu bănuiască faptul că cineva pornise în urmărirea ei.

Întâmplarea a făcut ca pe una din străzile extrem de aglomerate din capitală să pierd din vedere automobilul.

Parcă intrase în pământ. Am oprit, înciudat, motorul. Ce să fac şi încotro să mă dac? Mi-a venit în minte ideea că inginerul Constantinescu era poate victima unui şantaj ordinar, bine dirijat din umbră de *o* persoană care se dovedise deosebit de abilă până în prezent. Dar pentru a mă edifica în întregime, aveam nevoie de cadavrul doctorului Dorin Udrea.

Când am ajuns acasă, Mareş mi-a telefonat.

— Necunoscuta a lăsat un al doilea plic la locuinţa inginerului. Am urmărit-o până ce s-a urcat într-un automobil.

— Ai observat numărul?

— L-am şi dat la verificare.

— Mareş, eşti formidabil!

— Exageraţi!

— De loc! Te pomeneşti că ştii şi cui aparţine automobilul?

— Bineînţeles. Pregătiţi-vă pentru o surpriză de proporţii.

— Băiete, nu mă mai fierbe atâta şi spune-mi odată.

— Proprietarul automobilului este directorul Institutului de cercetări electronice.

În acel moment am avut impresia că am primit o lovitură de măciucă în cap.

A doua zi, dimineaţa, în vreme ce Mareş dirija *în* continuare cercetările echipei de scafandri pe fundul lacului, eu am plecat la Institut. Din informaţiile obţinute de la minister mi-am dat seama că directorul Institutului fusese întotdeauna devotat serviciilor unde lucrase, că îşi închinase viaţa lucrărilor de cercetare ştiinţifică şi creşterii cadrelor de specialitate.

Nu ştiam ce să mai cred.

M-am hotărât să discut cu el, spre a afla în acest mod unele amănunte, care ar fi fost poate revelatoare.

L-am găsit în birou. Părea neliniştit şi agitat. M-am legitimat şi i-am expus scopul vizitei mele. Când a aflat, mi-am dat seama că e vădit surprins de cele întâmplate.

— Recunosc, numărul e identic cu acela al automobilului meu. Şi marca lui corespunde. Totuşi nu pricep! Nu pot să pricep!

— Vă rog să vă reamintiţi ce aţi făcut alaltăieri seară între orele 19, 30 şi 22?

— Mi-e foarte uşor să vă răspund. Am fost la teatru.

— Cu automobilul?

— Bineînţeles. Era parcat pe o stradă apropiată. Cheile erau la soţia mea.

— Acest fapt nu spune mai nimic. Pentru un „specialist1, a deschide o uşă şi a porni un vehicul aproape că e o jucărie. Când aţi ieşit de la teatru aţi găsit automobilul exact în acelaşi loc, nu-i aşa?

— Categoric.

— Nu aţi observat nimic suspect?

— Absolut nimic.

— Conduceţi dumneavoastră, sau aveţi un şofer?

— Niciuna, nici alta. Automobilul e condus de soţia mea.

— Ieriseai a aţi ieşit din nou în oraş?

— Nu. Am lucrat la o conferinţă ce-o pregătesc pentru televiziune.

— Şi soţia?

— Nu ştiu.

— Poate că a ieşit în oraş… cu automobilul!

— Tot ce se poate. Nu-mi dau seama dacă a fost plecată şi cât a lipsit de acasă. Ne-am văzut abia la orele unsprezece seara.

— Cred că o să-mi permiteţi să discut şi cu dânsa.

— Regret, dar nu o să aveţi ocazia. Soţia mea e actriţă şi a plecat în turneu, cu teatrul, azi-dimineaţă, în străinătate. Peste o săptămână va fi îndărăt.

— Atunci, cu tot regretul, voi amina această întâlnire pentru ziua reîntoarcerii.

În acel moment, secretara l-a anunţat că inginerul Constantinescu s-a prezentat la serviciu şi că, aşa cum a dat dispoziţie, va veni imediat la dânsul.

Mi-am spus că ar fi bine să mă retrag, deoarece o întâlnire cu inginerul nu era de loc potrivită. Am mulţumit directorului, l-am rugat încă o dată să mă scuze pentru faptul că i-am răpit din timpul său preţios şi am părăsit în cea mai mare grabă încăperea.

Grădina Institutului era de-o frumuseţe rară. Cum sunt mare amator de plimbări în aer liber, am început să cutreier aleile, în vreme ce-mi rememoram unele evenimente şi fapte legate de dosarul E.20.

Eram bucuros că nu discutasem niciun moment, de la începutul cercetărilor şi până în prezent, cu directorul Institutului asupra lucrărilor din dosar şi scopului acţiunii noastre. Deşi apărea ca un om cinstit în toate privinţele, şi în afara oricăror bănuieli, ultimele evenimente aruncau o lumină nefavorabilă asupi a lui.

Faptul că-l căutase cu atâta insistenţă pe inginerul Constantinescu în cursul dimineţii nu mă frapase

!

În mod deosebit, întrucât stabilisem eu maiorul Şendroiu să fie grăbite lucrările dosarului E. 20.

Probabil că directorul dorea să comunice acest lucru subalternului său.

Pierdut în gvnduri, nu observasem că mă îndepărtasem de poartă. Am vrut să mă întorc şi am tresărit. La capătul aleii, blocându-mi drumul, apăruse inginerul.

Timp de câteva momente mi-a trecut prin minte să

apelez la cea mai uşoară, dar poate şi cea mai eficace soluţie: aceea de a-i aresta. Dar, imediat, tentaţia aceasta a dispărut.

La ce bun? Lucrările dosarului E. 20 nu ar mai fi putut fi terminate, iar restul reţelei de spioni şi-ar fi continuat operaţiunile într-un alt câmp mai fertil. Trebuia să risc, pentru că numai aşa aveam şansa să ies învingător din această încleştare pe viaţă şi pe moarte.

Aşadar, am preferat să fug din calea inginerului, să mă ascund şi să continui lupta din umbră.

Oare mă zărise? Nu-mi dădeam seama. Mă ascunsesem, ca şi în urmă cu trei seri, în spatele trunchiurilor masive ale arborilor din grădină.

Încercând să mă lămuresc dacă şi-a continuat drumul sau a renunţat, am alunecat pe o cracă uscată. Imediat după trosnetul ei am auzit distinct o exclamaţie de surpriză, ceea ce însemna că inginerul era pe aproape şi că mă căuta.

La adăpostul bătrânilor arbori am alergat în direcţia porţii. Nu înţelegeam ce-l determina pe inginer să se ţină scai după mine. Însemna că mă zărise. Alerga însă din ce în co mai greu şi distanţa dintre noi se mărea văzând cu ochii.

Am intrat în cabina portarului. Omul ştia încă de dimineaţă, când mă legitimasem, că sunt de la miliţie şi că urmăresc un infractor. Totuşi, văzându-mă cum răsuflăm de greu, a fost surprins şi era cât pe-aci să scape ochelarii de pe nas şi ziarul din mină.

În câteva minute l-am pus în temă şi, spre satisfacţia mea, un minut mai târziu i-a dat răspunsurile cuvenite inginerului, care ajunsese în urma mea, la poarta Institutului, gâfâind şi asudat leoarcă.

Din camera alăturată cabinei portarului auzeam distinct dialogul dintre ei şi în sinea mea m-am amuzat, deşi îmi dădeam seama că inginerul va crede că are pur şi

simplu halucinaţii.

*

Aşezat în fotoliul de pe terasa apartamentului unde locuiesc împreună cu mama şi sora mai mică, îmi rememorasem datele pe care le deţineam, până acum, în legătură cu anchetarea cazului dosarului E. 20.

M-am oprit numai asupra câtorva dintre ele, pe care le consideram mai importante:

1. Doctorul Udrea.

a. Cercetările pe fundul lacului nu dăduseră până acum niciun rezultat. Trebuia insistat pentru a stabili cu precizie cauza morţii doctorului.

b. La data când fusese omorât, Dorin Udrea se afla în concediu de odihnă, aşa că policlinica nu ştia nimic de dispariţia lui.

c. Hotărâsem, împreună cu organele de resort, sigilarea locuinţei doctorului.

2. Necunoscuta, a. Se identificase numărul automobilului (30 care ea îl întrebuinţase două seri consecutiv. Aparţinea directorului Institutului de cercetări electronice.

b. Se impunea, în cazul când ar fi reapărut, identificarea ei imediată prin fotografiere sau urmărire riguroasă până la locul unde se ascundea.

3, Soţia directorului.

a. Va fi anchetată imediat ce se va întoarce din turneul pe care îl efectua cu teatrul în străinătate.

4. Inginerul Constantinescu.

a. Trebuie să fie lăsat să lucreze mai departe, dar sub o strictă supraveghere. În acest scop, am stabilit ca Mareş să îl urmărească permanent.

b. De ce îl ucisese pe Udrea?

c. Identificarea autorului scrisorii misterioase de ameninţare şi şantaj la adresa inginerului Constantinescu, speculând faptul că autorul sau autoarea ştia de moartea

doctorului Udrea.

Aşadar, ajungeam la concluzia că doctorul Udrea fiind mort, reţeaua lansase în afacerea dosarului E.20 pe necunoscută.

În cazul când nu era ea autoarea scrisorii, însemna că mai exista „cineva” care dirija din umbră. Dacă aş fi ştiut motivul uciderii doctorului de către inginerul Constantinescu, multe aspecte ale problemei s-ar fi simplificat. Dar hotărâsem să nu-l arestez pe inginer, să-l las să-şi isprăvească lucrarea, acordându-mi, în acest fel, unica şansă de a descoperi întreaga reţea.

Poate că aş fi reuşit mai mult, dacă aş fi putut să anchetez, imediat, pe soţia directorului. *Cred că* nu era un „fir” neglijabil. Directorul nu ieşea complet din cauză, dar, atâta vreme cât negase că ar fi avut cunoştinţă de dispariţia automobilului său şi avea suficiente alibiuri, consideram că nu trebuia să insist asupra anchetării lui. Totuşi, dintr-o anumită prudenţă, îi încredinţasem locotenentului Vâlsan misiunea de-a supraveghea, împreună cu oamenii lui, automobilul directorului.

Ceea ce mă necăjea extraordinar de mult era faptul că nu se găsise încă, în ciuda tuturor cercetărilor echipei de specialişti, cadavrul doctorului Udrea.

E drept că lacul era destul de adânc, dar avusesem mari speranţe la început în dexteritatea celor care alcătuiau echipa şi care cu alte prilejuri reuşiseră performanţe spectaculoase într-un timp relativ scurt.

Mi-am întrerupt şirul gândurilor şi am trecut în dormitor, spre a mă îmbrăca. Conform înţelegerii prealabile, trebuia să mă întâlnesc cu Mareş la orele nouă şi jumătate seara. Mai aveam deci la dispoziţie o jumătate de oră.

Neobosit mai era şi prietenul meu! Dimineţile dirija munca de sisifi a scafandrilor care scotoceau adâncurile lacului. După-amiezile veghea în apropierea locuinţei

inginerului. Probabil că noaptea cădea frânt de oboseală sau cine ştie dacă mai avea timp să citească o carte, această a doua pasiune a vieţii lui.

Pentru seara aceea, Mareş, prevăzător, îşi luase măsuri de siguranţă. Toate căile de acces către locuinţa inginerului erau păzite.

— Astă-seară voi afla adresa necunoscutei, îmi telefonase el imediat după prânz.

Şi îmi explicase pe ce se bizuia când afirma acest lucru.

Personal, nu credeam că ea va mai apare cu aceeaşi regularitate cu care apăruse în serile precedente, aşa că am fost surprins când am primit un nou telefon de la Mareş chiar în clipa când mă pregăteam de plecare.

Locotenentul era deosebit de agitat:

— Adineauri i-a telefonat. Vrea să-i vorbească. În câteva minute va fi aici, cu automobilul. De data asta nu ne mai scapă.

— Vin şi eu numaidecât.

În vreme ce goneam către locuinţa inginerului, mă gândeam că ar fi trebuit să iau legătura prin telefon cu locotenentul Văisan spre a-mi comunica dacă automobilul directorului Institutului se mai afla parcat în faţa casei sale.

Dar acum ar fi fost prea târziu!

Mă aflam deja în drum, şi de fapt ceea ce mă interesa mai mult era un singur lucru: adresa necunoscutei.

Când am ajuns pe una din străzile apropiate de locuinţa lui Constantinescu, am zărit unul dintre automobilele noastre. L-am întrebat pe locotenentul care se afla la volan dacă s-a petrecut ceva deosebit. Mi-a răspuns că în raza lui de acţiune nu s-a întâmplat nimic, dar că de aproximativ cinci minute locotenentul Mareş a dispărut.

Am lăsat automobilul pe una din străzile apropiate de

locuinţa lui Constantinescu şi mi-am continuat drumul pe jos. Când am ajuns în apropierea casei inginerului, am tresărit şi am simţit cum inima a încetat să-mi mai bată: subalternul şi prietenul meu cel mai bun, locotenentul Mareş, zăcea întins pe caldarâmul străzii. În dreptul unui strip electric.

Se făcuse miezul nopţii când Mareş şi-a revenit în simţiri.

Doctorul mi-a recomandat să nu-l obosesc cu prea multe întrebări, întrucât starea lui Mareş se ameliorase numai într-o mică măsură.

Am pătruns în vârful picioarelor în salonul mirosind puternic a iod şi a cloroform.

— Cum a fost, Mareş?

Mi-a zâmbit, cu tristeţe:

— N-am reuşit să-mi îndeplinesc misiunea, dar…

— Nu e cazul să te amărăşti, l-am întrerupt eu.

— Doar promisesem.

— Mareş!

— Ca un începător, tovarăşe căpitan. Ca un începător…

Mi-am dat seama că-l durea cumplit faptul de-a nu fi izbutit să afle ceea ce-şi propusese. Ba mai mult decât atâta, bietul Mareş se alesese cu o lovitură la tâmplă, de toată frumuseţea.

— Spune-mi, numai în câteva cuvinte, ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu, sub privirile circumspecte ale maiorului doctor Florea, care dădea evidente semne de nervozitate, întrucât i se părea că îi sâcâim cam multişor pacientul.

— După ce-am vorbit cu dumneavoasti à la telefon, m-am reîntors la postul de observaţie. Aproape imediat, la capătul străzii, a apărut un taximetru care s-a oprit la aproximativ douăzeci de metri de casa inginerului. Şi eu şi oamenii mei ne aşteptam să apară automobilul

necunoscutei, aşa că acestui taximetru nu i s-a acordat mare importanţă. De altfel, necunoscuta, al cărui diminutiv este Bella, aşa cum s-a aflat din ultima convorbire telefonică între ea şi inginer, urma să sosească în persoană.

Deodată, atenţia mi-a fost atrasă de inginer care tocmai ieşea pe uşa imobilului. L-am văzut îndreptându-se spre taximetru, dar am fost convins că acesta nu venise pentru el. Eram pregătit, gata să comunic cu oamenii mei în eventualitatea că inginerul s-ar fi urcat în automobil, să transmit numărul lui, pentru ca una din maşinile noastre să-l urmărească. După o scurtă discuţie între şofer şi inginer, acesta din urmă s-a urcat în taximetru. Când automobilul a trecut pe lângă mine, am simţit o mină grea, lăsându-se pe umărul meu. Instinctiv, m-am întors şi atunci individul mi-a pulverizat în faţă un praf care m-a făcut să nu mai zăresc absolut nimic înaintea ochilor.

— Grăunţe extrem de fine de nisip, a intervenit maiorul Florea. Am cules o grămadă de pe retina pacientului.

Am strâns pumnii, vârându-mi unghiile adânc în carne. Cred că dacă l-aş fi avut atunci în faţa mea pe ticălos, i-aş fi expediat, cu plăcere, doi pumni în faţă.

— Mai poţi continua povestirea ta? l-am întrebat pe Mareş.

— Cred că e suficient pentru astăzi! se grăbi maiorul să-mi răspundă în locul lui.

Dar Mareş, zâmbind, interveni împăciuitor:

— Vă rog, mai lăsaţi-mă încă puţin.

— Bine! consimţi acru maiorul.

— Eram complet năucit. N-am avut nici timpul să strig, când am şi primit o lovitură în ceafă, care m-a doborât la pământ. Restul cred că l-aţi aflat de la oamenii mei.

s

— Aşa e!

Spuneţi-mi tovarăşe căpitan, inginerul s-a reîntors acasă?

— Nu încă, dragul meu. Să sperăm însă că va veni. De altfel mai are toată noaptea la dispoziţie.

Ca să fiu sincer, nici eu nu credeam în vorbele mele. Trebuia să-l încurajez pe Mareş, care şi aşa era destul de amărât pentru nereuşita lui.

Aveam presimţirea că n-o să-l revăd atât de curând pe inginerul Constantinescu. Şi nu m-am înşelat, aşa cum aveam să constat ceva mai târziu.

Deocamdată sosise momentul să mă retrag din camera lui Mareş şi să-l las să se odihnească. Eram, oricum, mulţumit că scăpase cu viaţă. Lovitura puternică pe care o primise, poate că pe altul l-ar fi trimis pe lumea cealaltă. Noroc că Mareş era un tip sportiv, antrenat special pentru rezistenţă la lovituri dure, fapt ce-l salvase de la moarte.

I-am urat însănătoşire grabnică şi am părăsit spitalul cu convingerea că acest lucru se va petrece mai curând chiar decât credeau doctorii.

Pe drum m-am gândit la faptul că inginerul Constantinescu, indiferent că fusese răpit sau plecase de bunăvoie de acasă, urma să termine lucrările dosarului E. 20 în şapte zile. Acesta era termenul pe care-l promisese, de dimineaţă, ministerului, prin directorul Institutului. Deci, nu mai avea decât puţin timp la îndemână şi tocmai acum dispăruse.

*

A-l găsi pe inginerul Constantinescu în Bucureşti, semăna cu căutatul acului în carul cu fân.

Era evidentă dispariţia lui de acasă, clar unde se ascundea sau unde era ascuns, imposibil de descoperit.

Am încercat marea cu degetul, cum se spune, publicând în toate ziarele de dimineaţă un anunţ prin care

făceam apel public pentru găsirea inginerului. Înserasem în amănunt semnalmentele şi rugam persoanele care ar fi putut da indicaţii despre el să se prezinte de urgenţă la Direcţia Miliţiei Capitalei.

În aşteptarea unor veşti cu privire la Constantinescu, m-am deplasat până la locul unde presupuneam că inginerul îl ucisese pe doctorul Udrea.

Pe malul lacului era o forfotă neobişnuită. Oamenii mei sondau adâncimile, iar echipa specială de scafandri scormonea fundul apei. Trecuseră trei nopţi de la dramatica întâmplare, şi cu toate cercetările minuţioase şi sistematice nu reuşiseră să descopere cadavrul celui ucis.

Locotenentul Vâlsan, care se ocupa de această problemă în lipsa lui Mareş, îmi ieşi înainte, afişând o mină consternată:

— Permiteţisă raportez, tovarăşe căpitan. Cercetările sunt aproape de sfârşit şi nu s-au găsit decât două obiecte care cred că au aparţinut doctorului. Dacă vreţi să le vedeţi, poftiţi, pe aici.

Pe o banchetă erau aşezate o servietă de piele de culoare vişinie şi o trusă medicală.

Am cercetat cu deosebită atenţie ceea ce cuprindea fiecare din ele. Mi s-a părut foarte curios faptul că, deşi servieta era de o mărime respectabilă şi avea fermoarul închis, nu conţinea absolut nimic. În schimb, din mica trusă medicală, chiar dacă iniţial cuprinsese mai multe lucruri, era normal ca ele să se fi desprins şi să se fi înfundat în mâlul de pe fundul lacului, întrucât ea nu fusese închisă în momentul când inginerul o azvârlise în apă.

Un fapt era clar. Constantinescu se debarasase de lucruri ce-ar fi putut constitui vreodată probele vinovăţiei sale.

k

Zilele se scurgeau una după alta. fără a mai aduce

nimic deosebit.

Mărturisesc că nu mă aflam de loc în apele mele. Colonelul Manea îmi oferise cinstea de a mă ocupa de un dosar extrem de important şi iată că până acum nu reuşisem să realizez mare lucru.

Mă gândeam la ziua aceea când intrasem în cabinetul doctorului Udrea, sub pretextul că sunt bolnav şi doresc să fiu examinat. Ce se întâmplase, atunci, cu mine?

Mi-am rememorat întreaga vizită cu multă greutate şi mi-am dat seama că, la un moment dat, lipsea un fragment, ca şi cum dintr-un film s-ar fi tăiat câţiva metri şi lipitura ar fi fost evidentă pentru toţi spectatoi îi.

Deodată, mi-am amintit de cartea pe care o citea cu atâta interes Mareş în dimineaţa când mi se încredinţase misiunea rezolvării dosarului E. 20.

Am alergat într-un suflet la bibliotecă şi nu am mai ieşit de acolo până ce n-am isprăvit-o de citit.

Acum *ştiam* cum fusese cu putinţă să fie însuşite, fără a se pătrunde în biroul special şi fără Un ef Ol t deosebit din partea spionilor, materialele dosarului E. 20.

Din păcate, se părea că aflasem acest lucru deosebit de important prea târziu! Dacă nu îl găseam pe inginerul Constantinescu, ceea ce cunoşteam nu-mi mai folosea la nimic. În orice caz, consideram că noile mele ipoteze sunt suficiente pentru a duce la decizia sistării cercetărilor ele pe malul lacului din apropierea comunei Ştefăneşti. Eram convins că-l căutam zadarnic, acolo, pe doctorul Udrea.

În dimineaţa următoare, având consimţământul colonelului Manea, am plecat cu un avion special la Arad.

Seara, Wienerwalzerul aducea în ţară, după un scurt turneu în străinătate, trupa de teatru din care făcea parte şi soţia directorului Institutului de cercetări electronice.

Poate că rezultatul întâlnirii cu ea nu urma să fie acela pe care-l gândeam, dar, în orice caz, trebuia să încerc şi această ultimă şansă ce mi se oferea.

Ea ora şase seara, elegantul expres internaţional intra în gara centrală a Aradului. Ultimele două vagoane, cu paturi, erau rezervate pentru actorii, maşiniştii şi regizorii teatrului.

Am luat legătura cu directorul administrativ, i-am explicat adevăratul motiv al vizitei mele şi l-am rugat să păstreze cea mai desăvârşită discreţie, prezentându-mă celorlalţi drept un ziarist dornic să ia interviuri şi să afle amănunte în legătură cu turneul efectuat.

Omul a fost deosebit de înţelegător şi mai ales perspicace. Sub un pretext oarecare a *chetttât-o* pe actriţă în cuşeta sa şi după ce a făcut prezentările de rigoare, recomandându-mă drept căpitan de miliţie, ne-a lăsat singuri.

Aveam în faţa mea una din acele femei peste care patina timpului trecuse fără a lăsa urme.

Să tot fi avut, în realitate, patruzeci şi cinci sau chiar cincizeci de ani, însă, la prima vedere, nu-i dădeai mai mult de treizeci şi cinci.

Era deosebit de frumoasă, elegantă şi distinsă.

Când i-am spus cine sunt şi ce doresc, a închis pentru câteva clipe pleoapele ochilor negri şi uşor migdalaţi, parcă dorind să se reculeagă înainte de a-mi răspunde.

— Da, într-adevăr, numărul şi marca automobilului corespund.

— Vă rog să-mi precizaţi, dacă vă mai aduceţi aminte, ce-aţi făcut în ziua respectivă între orele 19, 30 – 22?

— Cred că eram la teatru.

Aţi fost singură sau însoţită de altcineva?

Dacă-mi amintesc bine, în seara aceea m-a însoţit şi soţul meu. E inginer, directorul unui Institut din Bucureşti. Munca profesională îi absoarbe cea mai mare parte din timp. L-am convins să vină cu mine. Era un spectacol admirabil, pe care urma să-l prezentăm şi în turneul de peste hotare, aşa că în modul acesta, consideram că va fi

pentru el o seară plăcută, ba, ceva mai mult, va constitui o relaxare, care-i este atât de necesară.

O priveam cu multă atenţie. Mă captiva, în special, glasul plăcut, având un timbru melodios, o dicţiune şi o frazare impecabilă, exact aşa cum se cer unei mari actriţe.

O văzusem şi eu de câteva ori la teatru, în diferite roluri, pe care le interpretase strălucit. Mă gândeam că poate şi în momentele acelea îşi închipuia că se află pe scenă. Acest lucru m-a determinat să cumpănesc bine „replicile” pe care mi le dădea. Nu doream de loc să fiu servit cu o lecţie de actorie.

S-ar fi putut întâmpla ca femeia din faţa mea să constituie una din cheile enigmei pe care o cercetam şi nu trebuia să mă las indus în eroare de farmecul fizic sau de prestanţa cuvintelor ei.

— Cine conduce automobilul? Dumneavoastră sau soţul?

— Întotdeauna, eu. În tinereţe am practicat câteva sporturi. Aceasta îmi ajută acum, în mod deosebit, la reflexe şi rezistenţă.

De altfel, din motive profesionale, practic şi acum gimnastica şi înotul. Ele mă ajută să-mi menţin permanent condiţia fizică, atât de trebuincioasă pe scenă.

— Cheile automobilului le purtaţi totdeauna la dumneavoastră?

Mi s-a părut sau a avut o uşoară ezitare înainte de a-mi răspunde?

— Bineînţeles, le port asupra mea.

Şi-a aprins un Chesterfield şi, după ce a învăluit cuşeta într-un nor subţire de fum, a adăugat:

— De altfel, soţul meu nici nu ştie să conducă automobilul.

— Va să zică, dumneavoastră eraţi pe scenă în vreme ce soţul se afla în sală?

— Exact; în primul rând de fotolii.

— Aţi avut astfel posibilitatea să-l vedeţi mai tot timpul piesei, nu-i aşa?

— Da, întrucât rolul mă obligă să stau toate cele trei acte în scenă, excluzând, desigur, pauzele.

— În timpul spectacolului unde parcaţi maşina?

— Pe o stradă apropiată.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna! îmi permiteţi şi mie o întrebare?

— Se înţelege.

— De ce îmi cereţi toate aceste amănunte cu privire la ce-am făcut eu şi soţul meu în seara respectivă? S-a întâmplat vreun accident şi suntem implicaţi şi noi? Sau poate vreo crimă? Altfel nu-mi pot imagina, din moment ce v-aţi deplasat, cu atâta urgenţă, până aici?

— Vă daţi seama că nu vă pot răspunde.

— Da.

— Atunci vă rog să-mi permiteţi a nu vă satisface, cel puţin deocamdată, această curiozitate firească.

Simţeam că începuse să se enerveze. Calmul olimpian, pe care-l afişase la începutul discuţiei noastre, o părăsea pe măsură ce nu reuşea să afle care era adevăratul scop al vizitei mele.

Parcă pentru a-mi confirma bănuielile, după ce a stins, cu un gest pripit, în scrumieră, ţigara – deşi nu o terminase – şi-a aprins alta.

— Sunteţi convinsă deci că între orele pe care vi le-am amintit nimeni, în afara dumneavoastră, nu putea folosi automobilul în scopuri personale?

— Sunt sigură.

Rostise cuvintele apăsat, ca şi cum ar fi voit să se convingă de veridicitatea spuselor sale.

Eram din ce în ce mai convins că femeia îmi ascundea adevărul, că ocolea cu bună ştiinţă un anumit fapt, aşa că mă hotărâsem să aflu cât mai multe amănunte despre persoana ei.

Considerând că deocamdată nu mai puteam obţine nimic, am renunţat la interogatoriu şi am plecat, lăsând-o pradă unei nelinişti evidente.

La despărţire, i-am întins un cartonaş cu numele şi numărul meu de telefon.

— Dacă între timp, doamnă, aveţi să-mi comunicaţi ceva deosebit sau poate un fapt pe care acum nu vi-l amintiţi, vă rog să mă chemaţi!

Nu trebuia cu niciun preţ să abandonez acest „fir" important.

Am coborât în plină noapte în gai a, la Deva. Aşa cum aranjasem din vreme, pe aeroport mă aştepta din nou avionul special. Doream să ajung la Bucureşti înaintea expresului internaţional.

Înainte de decolarea avionului, am cerut, prin telefon, unui subaltern de-al meu să-mi procure de urgenţă date cât mai complete asupra Marthei Filipescu, soţia directorului Institutului de cercetări electronice.

*

Pe aeroportul din Bucureşti mă aştepta o surpriză plăcută. Locotenentul Mareş mi-a ieşit în întâmpinare surâzător, ca de obicei. Aşa după cum sperasem, constituţia lui robustă îl ajutase să se refacă într-un interval de timp mult mai scurt decât prevestiseră doctorii.

— Vă rog să mă iertaţi că nu v-am adus şi un buchet de flori. În schimb, vă predau acest mesaj din partea sublocotenentului Goran.

Mi-a întins un plic sigilat care, pentru mine, în acele momente valora mai mult decât orice pe lume.

Drumul cu automobilul, până la serviciu, mi s-a părut că durează o veşnicie. În sfârşit, odată ajuns în biroul meu, am citit, împreună cu Mareş, conţinutul raportului:

„Martha Filipescu, născută în anul… (aici se confirma părerea pe care mi-o formulasem asupra vârstei actriţei: împlinise patruzeci şi cinci de ani).

Căsătorită cu doctorul inginer... (urma numele directorului Institutului de cercetări electronice) din anul 1945.

A urmat Institutul de teatru începând din primul an de căsătorie, absolvindu-l cu succes. În scurt timp ajunge o excelentă interpretă, remarcându-se şi atrăgându-şi simpatia marelui public şi al cronicarilor.

Actualmente joacă la teatrul... din Bucureşti.

Este totodată şi o bună sportivă. Are permis de conducere auto.

Copilărie modestă şi lipsită de evenimente importante de semnalat. Părinţii, funcţionari, au pierit amândoi în bombardamentul din 1944. În perioada 1944 – 45, urmează o situaţie neclară, apoi căsătoria cu inginerul Bogdan Filipescu, actualul soţ".

Am ridicat din umeri. Rezultatul anchetei fulger, întreprinsă de sublocotenentul Coran, nu aducea aproape nimic nou din ceea ce cunoşteam şi mai înainte despre frumoasa actriţă.

În continuare, actriţa era descrisă în culorile cele mai trandafirii, având o conduită ireproşabilă în toate privinţele.

Am lăsat plicul încetişor, cu o mişcare aproape mecanică, pe birou şi am auzit vocea îngrijorată a lui Mareş:

— Cred că am pierdut partida, tovarăşe căpitan!

— Nu, Mareş! Nu trebuie să te descurajezi. Vom. găsi o urmă. Ai să vezi. E adevărat că ultimul „fir" de care-mi legasem toate speranţele s-a spulberat, dar nu trebuie să ne lăsăm cuprinşi de amărăciune. Vom lupta cu toate puterile noastre şi vom învinge.

*

Un subofiţer a intrat în birou, să mă anunţe că sunt căutat la telefon, pe firul direct cu oraşul.

— Cine e? am întrebat, plictisit şi fără chef de vorbă.

— Mi-a spus să vă comunic că se numeşte Martha…

N-a mai apucat să isprăvească. Am ţâşnit pe uşă, într-un suflet, spre stupefacţia celor de faţă, uluiţi de trezirea bruscă din apatia ce mă stăpânise până atunci.

Da, doamnă, la telefon căpitanul Tomescu.

— Tovarăşe căpitan, poţi veni până aici?

— Unde vă aflaţi?

Mi-a indicat o adresă complet necunoscută pentru mine, explicându-mi că strada se află în apropierea Grădinii Botanice.

— Vreau să vă comunic ceva deosebit, cum doreaţi în tren, astăzi de dimineaţă.

Abia acum mi-am dat seama că vocea ei remarcabilă, altă dată catifelată şi unduitoare, avea un tremur uşor perceptibil, dovadă că actriţa se găsea într-o stare de emotivitate şi tensiune nervoasă.

I-am promis că voi face tot posibilul să ajung acolo în cel mai scurt timp.

Am lăsat vorbă lui Mareş unde mă aflu şi, nerăbdător că ajung cât mai repede, am preferat automobilul meu personal.

Când am ajuns la adresa indicată, am rămas uluit de tabloul ce mi se înfăţişa înaintea ochilor.

Un grup de pompieri, sosiţi cu două maşini, încercau să stingă un incendiu ce mistuise, în mod cât se poate de serios, o bună parte din subsolul unei vile elegante. Locatarii, cuprinşi de panică, evacuaseră în grabă diferite mobile şi obiecte din interiorul apartamentelor şi acum se străduiau să dea o mână de ajutor, în timp ce un mare grup de oameni urmăreau, cu multă curiozitate, desfăşurarea evenimentelor.

M-am apropiat de vilă şi abia atunci am zărit-o pe Martha Filipescu. Stătea împietrită lângă ceva ce la prima vedere semăna cu un balot, acoperit de un cearşaf.

În apropierea ei am recunoscut pe căpitanul de

miliţie Horaţiu Nicolaescu şi un subofiţer, probabil sectoristul cartierului.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan! m-a întâmpinat căpitanul de miliţie şi m-a tras mai deoparte.

Actriţa privea undeva, în zare, parcă nici nu ar fi sesizat prezenţa mea. Ochii-i erau scăldaţi de lacrimi.

— Ce s-a petrecut, aici?

— O crimă, tovarăşe căpitan.

Nicolaescu îmi arătă balotul care zăcea pe trotuar.

— Sub cearşaf e victima.

— Povesteşte-mi, te rog, ce s-a întâmplat?

— În urmă cu aproximativ două ore, deci pe la cinci dimineaţa, locatarii imobilului şi vecinii lor au fost treziţi din somn de o explozie puternică. Când s-au dezmeticit din buimăceală, şi-au dat seama că la subsol izbucnise un incendiu şi au înştiinţat imediat pompierii.

Primul sosit la faţa locului a fost subofiţerul de miliţie Ursuleanu, sectoristul de cartier, care declară că ar fi zărit, strecurându-se pe lângă ziduri, un individ. Din păcate, nu l-a putut urmări şi acesta a dispărut, în întuneric, pe o stradă învecinată. Ursuleanu a coborât numaidecât la subsol, deoarece pe uşa larg deschisă şi pe ferestrele sparte ieşeau nori de fum. Cu mare greutate a reuşit să pătrundă în interior. Strecurându-se printre flăcări a dat de cadavrul unei tinere fete, având membrele inferioare carbonizate. A scos-o imediat afară şi, dintr-o privire, şi-a dat seama că victima nu murise din cauza incendiului. La ceafă prezenta urma unei lovituri puternice, care-i fusese fatală. Deci o crimă, iar asasinul, spre a şterge complet orice urmă, a dat foc apartamentului de la subsol, acolo unde se Petre „cuse drama.

După câteva minute mi-a telefonat şi imediat m-am prezentat la faţa locului. Cercetând, la rândul meu, cadavrul, am confirmat ipoteza subalternului meu. Fără discuţie că ne aflam în faţa unei crime odioase, săvârşită

prin surprindere, întrucât victima a fost atacată pe la spate.

— Şi ce caută actriţa Martha Filipescu la locul crimei?

Nicolaescu mă privi cu un aer stupid, ca şi cum ar fi avut înaintea ochilor un marţian.

— Cum, dumneavoastră nu ştiţi?

— Ce să ştiu?

— Am crezut... în fine... mi-a cerut să vă vorbesc, să vă înştiinţez la telefon şi, bineînţeles, i-am permis. Credeam că vă cunoaşteţi...

— O cunosc, dar ce legătură e între actriţă şi crima care s-a comis aici?

Căpitanul de miliţie privi abătut spre cearşaful ce acoperea corpul pe jumătate carbonizat al tinerei fete.

— Victima e fiica ei...

Timp de câteva momente am simţit un şoc, ca un curent electric, furnicându-mi corpul din creştet până în tălpi.

Mi-am dat seama că „firul" de care mă agăţasem cu disperare, acela pe care mai înainte cu câteva ore îl consideram ca şi pierdut, îl ţineam acum din nou în mâna mea. Am intuit deci cu claritate faptul, şi de data aceasta nu m-am înşelat.

*

Eram aşezaţi, cu toţii, în fotoliile din biroul colonelului Manea. Când Martha Filipescu mi-a cerut o ţigară, Mareş, amabil ca întotdeauna, i-a oferit un pachet întreg. Nerăbdător să afle declaraţiile actriţei, colonelul Manea uitase cu desăvârşire de tipic şi fumase, cu adevărat, trei ţigări una după alta. A trebuit să deschid ferestrele spre a împrospăta aerul din încăpere.

În sfârşit, după ce a tras cu nesaţ câteva fumuri. Martha a început să ne povestească.

Cât de mult se schimbase această femeie frumoasă în

decurs de câteva ore! Acum arăta vârsta pe care o avea, ba chiar părea îmbătrânită cu încă vreo doi-trei ani. Glasul îi era schimbat, şovăitor şi lipsit de căldura obişnuită, iar privirea, în permanenţă absentă, se fixase undeva, în gol.

— Liana, fata ucisă în apartamentul de la subsol, e copilul meu. Când m-am măritat cu actualul meu soţ, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, fetiţa abia împlinise trei luni.

— Soţul dumneavoastră ştia de existenţa copilului? o întrebă, cu blândeţe, colonelul Manea.

Martha surâse trist!

Nu, domnule colonel. Liana e fructul păcatului tinereţii mele. Vă rog să nu mă judecaţi prea aspru.

* – Nici nu avem această cădere, doamnă! se grăbi să o asigure colonelul. Pe noi ne interesează, într-o anumită privinţă, câteva date necunoscute din viaţa dumneavoastră, pe care, dacă aveţi bunăvoinţă, v-am ruga să ni le dezvăluiţi. E şi în interesul dumneavoastră, de altfel, adăugă el, întrucât în baza lor sperăm că vom reuşi să depistăm, cu mai multă Uşurinţă, pe criminal.

Actriţa îşi aprinse o nouă ţigară şi continuă;

— În aprilie 1944, la bombardament, mi-au murit ambii părinţi. Se refugiaseră într-un adăpost din Grădina Botanică. Au pierit împreună cu alţii, sfârtecaţi de suflul unei bombe. Fuseseră nişte oameni cumsecade, dar tare necăjiţi. Ne descurcasem, cu chiu cu vai, atâta vreme cât ei fuseseră în viaţă, dar de acum înainte urma să fie foarte greu pentru mine, Rămăsesem, dintr-odată, singură pe lume, fără niciun sprijin de nicăieri. Şi, deodată, în viaţa încă a apărut el. Eram pe atunci atât de naivă! M-am lăsat sedusă de farmecul înfăţişării şi vorbele amăgitoare ale unui tânăr inginer, care, îndată ce s-a născut Liana, m-a părăsit. Nici nu apucasem să legitimăm convieţuirea noastră comună.

Disperată, am hotărât să-mi pun capăt zilelor. Am

închiriat apartamentul de la subsol, acolo unde locuisem atâta vreme cu părinţii mei, unor rude îndepărtate tot atât de necăjite ca şi mine, şi le-am încredinţat fetiţa, rugându-i să aibă grija ei.

Oamenii au crezut minciuna pe care le-am spus-o: că sunt angajată la un teatru din provincie şi nu pot să iau şi copilul cu mine.

Mi-am strâns într-o valiză bruma de lucruri pe care o aveam, pentru a da o notă cât mai autentică celor declarate şi i-am asigurat că în curând vor avea veşti de la mine. După aceea, m-am îndreptat spre Gara de Nord, am cerut la întâmplare un bilet şi m-am urcat în primul tren care mi-a ieşit în cale. Aveam de gând ca imediat ce se ivea momentul potrivit să mă arunc în gol, din mersul trenului.

Am pus valiza în plasă, iar eu m-am aşezat în faţa unei ferestre de pe culoar.

Nu ştiu nici acum încotro mergea acel tren. Era destul de puţin aglomerat. În compartimentul unde-mi instalasem valiza nu se mai afla decât o singură persoană: un bărbat cu o siluetă impunătoare, ce mă examinase îndelung din momentul când intrasem acolo. Bineînţeles că nu i-am dat niciun fel de atenţie. Eram prea preocupată de gândurile mele şi Pu doream decât un singur gând: să mor.

În sfârşit, garnitura a plecat din staţie şi la puţin timp după aceasta a sosit şi conductorul. Era foarte nedumerit, deoarece i-am prezentat un bilet valabil pentru o cu totul altă direcţie faţă de aceea spre care mă îndrepta trenul.

O ţinea morţiş că mă va amenda, iar mie îmi era ruşine să mărturisesc că nu aveam în poşetă decât câţiva lei, lucru foarte normal de altfel, din moment ce doream să-mi pun capăt zilelor.

Nu ştiu ce a înţeles din discuţia noastră bărbatul aflat în compartiment. L-am văzut că se ridică, enervat, de pe canapea şi i-a cerut conductorului să înceteze scandalul. Ascultând explicaţiile acestuia, a scos din portofel suma

trebuincioasă şi a achitat imediat costul unui bilet pe linia care ne aflam, inclusiv amenda. Eu, zăpăcită, am uitat să-i mulţumesc. El a reintrat în compartiment şi s-a prefăcut că răsfoieşte nişte reviste. Mai târziu mi-a mărturisit că se uita tot timpul la mine.

La un moment dat, şuierul locomotivei mi-a amintit că ne apropiam de un pod. Am părăsit locul de ia fereastră şi m-am apropiat de uşa vagonului. Am deschis-o. Curentul de aer rece m-a izbit cu violenţă în faţă. Trenul prinsese viteză. Stâlpii de telegrai se succedau cu repeziciune pe dinaintea ochilor mei. Până la pod mai era, cel mult, o sută de metri. Mi-am încleştat palmele de barele scării şi am coborât *o* treaptă. Apoi încă una. Locomotiva intrase pe pod. Am zărit, dedesubt, pe fundul unei prăpăstii, un firicel de apă. Până acolo, jos, erau pe puţin patruzeci-cincizeci de metri. Am închis ochii, mi-am desprins palmele de pe bare şi am sărit. Sau mai bine spus, am încercat să sar. Două mâini puternice mi-au cuprins propriile-mi mâini într-o strânsoare disperată. M-am zbătut în zadar. Mâinile acelea erau atât de solide, încât mă frământam neputincioasă şi simţeam că nu voi putea să rezist. Vlăguită *de* efortul depus, sufocată de emoţie, am leşinat.

Când m-am trezit, mă aflam în compartiment. Bărbatul cu silueta impunătoare se aplecase deasupra mea şi mă cerceta cu ochi iscoditori.

— Pentru ce? a murmurat el. Pentru ce-ai vrut să faci asta?

Am gemut uşor. Simţeam încă strânsoarea mâinilor lui puternice.

— Daţi-mi un pic de apă, vă implor!

A desfăcut capacul unui termos şi a turnat din el puţină cafea.

— Bea! O să-ţi facă bine!

Cafeaua era fierbinte, parcă atunci o luase cineva de pe foc. Simţeam, într-adevăr, că mă înviorează.

El s-a aşezat în faţa mea şi mă privea insistent. Avea o privire blândă, duioasă şi toată comportarea lui era aceea a unui om extrem de manierat.

Martha Filipescu s-a oprit din povestit şi, ca atunci, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, ne-a implorat să o servim cu un pahar cu apă. Colonelul Manea i-a oferit galant nişte bomboane de ciocolată, dar ea a refuzat politicos şi nu a primit decât paharul cu apă adus de Mareş. Apoi a reluat, emoţionată, povestirea.

— În sfieşit, nu are rost să mai lungesc vorba. Cel care mi-a salvat viaţa avea să devină, câteva luni mai târziu, soţul meu. Nu a vrut să cunoască niciodată povestea vieţii mele şi vă rog să mă credeţi pe cuvânt că nu ştie, nici în prezent, de existenţa fiicei mele. El şi-a închipuit, permanent, că sunt complet singură pe lume. E un soţ atât de drăgăstos, de tandru, de atent… Mi-a satisfăcut toate dorinţele, toate capriciile. Am fost lângă el, vreme de douăzeci şi trei de ani, una dintre cele mai fericite femei de pe pământ, şi cred că nu exagerez cu nimic când afirm aceasta.

— Aţi spus douăzeci şi trei de ani, dacă am reţinut bine! interveni colonelul.

Martha aprobă, înclinsid uşor capul.

— Da, domnule colonel, este exact şi am să vă explic imediat de ce am omis, cu bună ştiinţă, ultimii doi ani. Câţiva ani de zile am locuit la Braşov. În acest interval de timp, mi-am schimbat aproape complet înfăţişarea. Din imăra plăpândă de odinioară, deveneam, pe zi ce trecea, mai rezistentă, mai plină de viaţă. Practicam cu pasiune sporturile, îmi plăceau mai ales gimnastica şi tenisul. Învăţasem să conduc automobilul. Soţul meu a avut permanent oroare de aşa ceva. Spunea că-i lipsit de reflexele necesare şi se temea că prima oară când se va aşeza la volan va face un accident.

Am absolvit cu succes conservatorul şi am fost

imediat repartizată la teatrul din localtate.

Din timp în timp, când eram liberă sau când teatrul unde lucram venea la Bucureşti, îmi vizitam fiica. Era pentru mine o încântare să o văd cum se dezvolta armonios şi ce făptură minunată rodise din mine…

Ochii actriţei se umplură de lacrimi. În acele momente, Martha Filipescu nu juca teatru. Amintirea copilului ei îi răscolea sufletul.

A fost necesară o pauză destul de lungă pentru ca ea să-şi poată relua povestirea, cle-acolo unde o întrerupsese.

— Acum aveam banii necesari pentru a o întreţine în cele mai bune condiţii. Liana continua să nu-şi dea seama că sunt mama ei. Considera rudele care o crescuseră drept adevăraţii ei părinţi.

Înainte de-a merge la şcoală, sfătuită de aceste rude, am acceptat ca aceştia să o înfieze. Cred că atunci am săvârşit marea mea greşeală. În loc să-i mărturisesc soţului meu adevărata situaţie, îmi îndepărtam copilul, poate şi dintr-un sentiment de egoism, din teama că odată dezvăluită taina mea, să nu se destrame fericirea căminului, viaţa ca de vis pe care o duceam.

Anii treceau, copilul creştea şi parcă tot mai mult se îndepărta de mine. Mă durea cumplit faptul că eram considerată drept o rudă bogată din provincie, care, din când în când, aduce daruri familiei sărace.

Când soţul meu a fost numit, acum zece ani, să conducă Institutul de cercetări electronice m-am bucurat nespus. Urma să fiu mai aproape de copilul meu.

Liana era acum o domnişoară. Avea cincisprezece ani, învăţa bine şi se făcea, pe zi ce trecea, mai frumoasă.

Ştii, tanti Martha – mi-a spus ea într-o bună zi – noi două semănăm foarte mult. Parcă am fi v surori”.

Am vrut atunci să-i mărturisesc absolut totul. Simţeam că nu voi mai putea rezista. Şi totuşi… nu ştiu de ce, nu pot să-mi explic de ce n-am avut nici atunci curajul.

Poate era faptul că, ajungme! o actriţă cunoscută, o vedetă cum se spune, soţia unui inginer renumit, mi-a fost teamă de scandalul şi de vâlva pe care le-ar fi dezlănţuit mărturisirile mele tardive.

Viaţa a continuat cu bucuriile şi necazurile ei. Au mai trecut opt ani şi, între timp, părinţii adoptivi ai Lianei s-au prăpădit. Fata mea rămăsese singură pe lume, cel puţin aşa credea ea.

Mă hotărâsem, definitiv, să dau cărţile pe faţă orice s-ar fi întâmplat. Şi dacă nu intervenea, în acel moment, un eveniment neaşteptat, o adevărată nenorocire a vieţii mele, cred că totul s-ar fi sfârşit cu bine.

Îmi amintesc că acum. Era o seară liniştită, de vară. Pregăteam masa pentru cină, întrucât nu aveam spectacol. M-am pomenit că soţul meu vine acasă însoţit de-un domn.

— Draga mea, te rog să mă ierţi, dar ţi-am adus, pe neanunţate, un musafir la masă…

Din nou actriţa întrerupse povestirea. Ne privea pe rând, căutând să vadă dacă am ghicit vreunul din noi cine era necunoscutul care îi produsese o emoţie aţă t de puternică.

Am rupt, cel dintâi, zăgazurile tăcerii, fiind convins că şi ceilalţi gândeau ca şi mine:

— Tatăl Lianei…

— Da, domnule căpitan. Jocul absurd şi nemilos al destinului ne încrucişase iar cărările. Soţul meu nu observase uluiala ce mă cuprinsese. Era foarte încântat de reuşita unor cercetări şi de faptul că în curând urma să fie decorat cu o înaltă distincţie.

Cina s-a desfăşurat în tăcere, cu toate încercările pe care le făcea soţul meu de-a încălzi atmosfera glacială, ce domnea între noi. Aveam înaintea mea două lumi deosebite, cel puţin aşa consideram eu. De o parte. Bogdan, un om de o cinste şi o corectitudine exemplară; un soţ ideal, a cărui purtare şi comportament stârniseră

gelozia şi invidia multora dintre prietenele sau colegele mele. De cealaltă parte, George, un om care-mi inspira numai dezgust pentru micimea sufletului său, pentru laşitatea de care dăduse cândva dovadă. Nu puteam să-l iert nici acum, chiar dacă mi-ar fi argumentat că tot ceea ce făcuse ar fi fost urmarea firească a tinereţii, a lipsei de maturitate în gândurile şi acţiunile sale.

Spre surprinderea mea, George nu a rostit niciun cuvânt, nu a făcut nici cea mai mică aluzie cu privire la trecut.

Am aflat în seara aceea, înainte de culcare „din cele spuse de Bogdan, că George fusese transferat din provincie, de curând, la Institut. I se părea un inginer foarte capabil. Nu era familist şi întrucât îl reţinuse special pentru nişte lucrări urgente, sărind amândoi peste masa de prânz, considerase de datoria lui să-l invite la noi, la cină. M-am prefăcut că nu mă interesează nimic din ceea ce-mi povestea. Totuşi, în sinea mea, eram mistuită de emoţia revederii cu acela care era tatăl Lianei.

E poate un fapt pe care dumneavoastră, ca bărbaţi, vă e mai greu să-l înţelegeţi. Nu vă puteţi imagina cât de răscolitoare e pentru o femeie amintirea aceluia ce-ţi trezeşte, pentru întâia oară, sentimentul iubirii.

A doua zi de dimineaţă m-a chemat la telefon. Primul gând a fost să pun receptorul în furcă; al doilea, să-l ascult ce doreşte. Nu am putut rezista ispitei.

— Martha, trebuie neapărat să-ţi vorbesc. Martira, de ce nu-mi răspunzi? Ai uitat oare totul?

Nu! Nu uitasem absolut nimic. Tocmai de aceea nu-i răspundeam.

— Martha, mă asculţi? Copilul, copilul nostru mai trăieşte? Trebuie să fie mare acum, nu-i aşa? Citi ani are? Răspunde-mi, pentru Dumnezeu!

Tăceam. Amintirile erau prea dureroase şi el le răscolea cu fiecare vorbă pe care o rostea. Trecuseră

douăzeci şi trei de ani de când îşi părăsise, fără niciun pic de remuşcare, copilul. Niciun semn de viaţă în tot acest timp, nicio încercare de a ne căuta, de a se interesa vreodată de soarta noastră. Şi acum, deodată, o izbucnire pătimaşă, o dorinţă arzătoare de a-i povesti totul, de a mă revedea. Mi se părea atât de nefiresc, atât de revoltător ceea ce făcea, încât m-am hotărât brusc şi am închis receptorul.

Dar, în vreme ce mă aflam la teatru pentru o repetiţie şi aşteptam să-mi vie rândul să intru în scenă, iarăşi m-au copleşit gândurile.

George putea foarte uşor să-mi distrugă din nou viaţa. Dacă va afla că Bogdan nu ştie de existenţa copilului – şi nu era de loc greu acest lucru – cu siguranţă că va face tot ce-i va sta în putinţă să-i dezvăluie adevărul.

Iată cum reapariţia lui George însemna sfârşitul existenţei mele fericite de până atunci şi începutul alteia, chinuitoare, plină de amărăciuni şi suferinţe…

Martha Filipescu întrerupse povestirea. Rămăsese eu privirile aţintite în gol, retrăind probabil aievea trecutul.

Colonelul Manea urmărea, în aparenţă distrat, rolocoalele de fum ale ţigărilor noastre, în timp ce locotenentul Mareş părea absorbit de ocupaţia de a desena figuri geometrice pe blocnotesul aşezat pe genunchii săi.

În cameră se aşternuse tăcerea. O tăcere gravă, cu adânci rezonanţe interioare.

Mărturisesc, cu toată sinceritatea, că povestea vieţii soţiei directorului Institutului de cercetări electronice mă impresionase puternic. Dar nu era numai aceasta! Aveam presimţirea adeveririi bănuielii mele, şi anume că singurul drum luminos din încâlcita afacere a dosarului special E.20 pornea de la ea şi că nu îl mai puteam pierde de aici înainte.

Pe măsură ce actriţa înainta cu povestirea spre deznodământul final – tragica moarte a fiicei sale –

convingerea mea se accentua. Eram curios – şi desigur că şi ceilalţi erau la fel ca mine – să aflu, cât mai repede, ce rol jucaseră Martha şi Liana în reţeaua de spionaj, dar mai ales George. Din ce în ce se profila mai şputernic faptul că dosarul pe care îl anchetamcuprindea pe lista suspecţilor mult mai multe nume decât ne închipuisem la început. Şi, în ciuda aparenţelor, paradoxal, mă bucuram de acest lucru, fiindcă era tocmai ceea ce dorisem să aflu.

Glasul Marthei Filipescu tremura uşor atunci când îşi reluă povestirea:

— Cred că bănuiţi ceea ce a urmat. George a insistat cu telefonul şi a doua zi. I-am fixat un loc de întâlnire mai retras. Fusesem cândva, cu Bogdan, la un motel, în apropiere de Tâncăbeşti. Sunt acolo nişte separeuri…

(Instinctiv, mi-am reamintit noaptea cinci urmărisem, fără succes, pe inginer şi pe Liana, fata actriţei. care atunci nici nu ştiam cine este.)

— Am crezut că procedez bine, încercând să-l conving că nu era cazul să reapară în viaţa mea şi nici a copilului. M-a acuzat că am fost o egoistă, neinteresându-mă decât de fericirea mea. I-am arătat atunci cât m-am zbătut pentru Liana şi cum m-am îngrijit să nu ducă lipsă de nimic.

— De ce o ţii atât de departe de tine? m-a întrebat el la un moment dat.

Tocmai această întrebare aş fi vrut să nu mi-o pună niciodată. Ea prevestea, mai mult ca oricând, sfârşitul fericirii mele.

— Nu am să-ţi dau socoteală de ce am procedat aşa şi nu altfel, i-am replicat, plină de mânie.

— Cum îndrăzneşti? E şi copilul meu, nu numai al tău!

— Atâţia ani de zile nu te-a interesat, şi acum…

— Vreau să-mi văd fetiţa!

Ridicase tonul. Avea o privire stranie. Părea ca ieşit

din minţi.

— Ai ascuns totul, dar eu voi da în vileag. Să vedem dacă o să-ţi convină.

Discuta despre probleme sufleteşti, de parcă ar fi aranjat cu mine o afacere comercială.

— Trebuie neapărat să o văd pe Liana! Dacă mă asculţi, nu voi sufla, nimănui, o vorbă.

Era un şantaj. Dar ce puteam să fac? Cum aţi fi procedat în locul meu?

— Bine, voi face în aşa fel să vă întâlniţi. Am să fiu şi eu de faţă.

— De ce *i*

— Liana nu trebuie să afle cine eşti. Şi, pe urmă, chiar tu ai spus că vrei doar s-o vezi.

S-a gândit câteva clipe, apoi a acceptat.

— Ce garanţii îmi dai că după aceea ai să dispari din viaţa noastră?

— Am să văd. Am să fac cum cred eu de cuviinţă.

Peste trei zile ne-am întâlnit, toţi trei, la acelaşi restaurant. Bogdan nu observase nimic. De altfel, în acea vreme era extrem de preocupat la Institut.

I-am prezentat Lianei pe George drept un bun amic de-al meu. un prieten din copilărie.

Eram, în sfârşit, după douăzeci şi trei de ani, din nou împreună, toţi trei, dar nu în situaţia cum ar fi fost de dorit să fie.

Liana, bineînţeles, nu ştia că e împreună cu adevăraţii ei părinţi. Mă întreb şi astăzi: cum a fost posibil ca atâta vreme, Liana, care era un copil deosebit de inteligent, să nu-şi dea seama că îi sunt mamă, chiar dacă nu ar fi existat o asemănare fizică frapantă între noi? Sau măcar instinctul să-i fi spus…

Martha Filipescu oftă din tot sufletul.

— Sunt unele lucruri stranii, inexplicabile, deşi sunt mai simple poate decât unu ori unu sau decât alfabetul.

Din nou mi s-a întâmplat un fapt îngrozitor prin cruzimea lui, care mi-a zdrobit şi mai mult biata mea inimă, atât de rănită…

— Liana şi-a dat seama că George e tatăl ei? interveni, pe neaşteptate, colonelul Manea.

— Nu, domnule colonel! De data asta nu aţi ghicit. A urmat ceva mult mai îngrozitor. S-a îndrăgostit de el.

M-am gândit că în viaţa acestei femei, atât de zbuciumată şi până atunci, intervenise într-adevăr cea mai mare lovitură pe care ar fi fost posibil – să o primească. În acelaşi timp, începeam să anticipez, din ce în ce eu mai multă claritate, ceea ce avea să urmeze în destăinuirile actriţei.

— A fost, cum spune francezul, „un coup de foudre”. Biata Liana! M-a întrebat, când am revăzut-o, dacă nu am vreun sentiment pentru George. Am căutat s-o conving că între mine şi George nu sunt decât relaţii de veche prietenie, dar că ar fi mai bine să nu-l mai vedem. Totuşi, ea a insistat.

Pe de altă parte şi George dorea s-o revadă. Era grozav de mândru, cel puţin aşa susţinea el, că are o fiică frumoasă şi inteligentă.

I-am explicat că Liana nutreşte cu totul alte sentimente decât cele cuvenite unui copil pentru părintele lui.

— Prostii! a strigat el. Minciuni de-ale tale! Şi dacă e aşa, îi voi mărturisi cine sunt.

— Cum ai să faci una ca asta? Nu-ţi dai seama ce lovitură ar fi pentru Bogdan? Cu ce este el vinovat?

— Ce-mi pasă mie de alţii? La urma urmei, tu n-ai decât să continui rolul lui „tanti Martha”. Eşti în meserie, actriţă, ştii să joci teatru. Eu nu pot şi nici nu am chef!

Când Liana a aflat cine e George, a fost un dezastru. Săptămâni întregi nu a mai vrut să vadă pe nimeni.

— Cum, tanti Martha, el e tatăl meu? Nu te înşeli? Nu

e totul o minciună scornită de George, pentru a mă îndepărta de el?

— Nu, scumpa mea! Acesta-i adevărul adevărat.

I-am ţesut o întreagă poveste, pe care chipurile nu aş fi ştiut-o şi eu decât din auzite de la părinţii ei adoptivi. Povestea era atât de frumoasă şi atât de romantică, încât a avut un efect neaşteptat. Liana a crezut tot ce i s-a spus şi a acceptat ideea unor împrejurări nefericite, care l-au silit pe tatăl ei să stea atâţia ani departe de copilul lui drag. A dăruit apoi toată dragostea şi devotamentul acestui om, care nu merita absolut nimic de la ea. În schimb, eu treceam pe planul doi, din ce în ce mai estompată, mai îndepăi tată şi uitată de Liana, care nu mai avea ochi decât pentru tatăl ei.

De acum înainte trebuia să evit şi întâlnirile dintre Liana şi Bogdan, aşa că, trăindu-mi intens drama pe care n-o ştia nimeni în afara lui George – dar acesta nu se sinchisea câtuşi de puţin – m-am îndepărtat de propria-mi fiică.

Sunt sigură că George nu i-a destăinuit niciodată nimic lui Bogdan; nu a făcut nici cea mai mică aluzie cu privire la legătura dintre el, Liana şi mine.

Totuşi eu, bineînţeles, am trăit cu această spaimă continuă.

În urmă cu două săptămâni am întâlnit-o întâmplător pe Liana. Cu toate că arăta tot ca înainte, am găsit-o schimbată. Era ceva în înfăţişarea ei care nu-mi plăcea. O lăsasem în urmă cu aproape doi ani de zile cu acea puritate sufletească ce se răsfrânge implicit şi asupra aspectului exterior. Mi-a apărut acum, iertaţi-mi expresia, vulgară.

Liana urmaşe artele plastice şi, când noi ne-am despărţit definitiv, tocmai terminase facultatea, afia că avea asigurat viitorul. Şi totuşi, luxul pe care îl afişa acum, ostentativ, întrecea limitele unui ei. ştig normal, cinstit.

Dar acel ceva, care nu numai că mă intriga nespus de mult, dar îmi şi îndurera sufletul, era faptul că Liana părea complet schimbată sufleteşte.

Am intrat, amândouă, într-o cofetărie. Liana a comandat o băutură tare; eu m-am mulţumit cu o prăjitură.

Discuţia dintre noi, în ziua aceea, mi-a relevat multe din amănuntele necunoscute mie, care îi modificaseră nu numai stilul de viaţă, dar îi alteraseră şi psihicul. A trebuit să fac eforturi deosebite pentru a o determina să-mi mărturisească anumite lucruri.

Am aflat astfel, cu stupoare, că de un an de zile George părăsise ţara.

— Bine, dar de ce nu m-ai căutat? De ce n-ai venit să-mi spui că ai rămas singură?

— Ce rost avea? Dumneata, din momentul în care se întorsese tata, ai căutat să dispari din viaţa mea. Am înţeles şi… m-am conformat.

— Nu ai înţeles nimic, Liana. Sunt convinsă.

În schimb, eu înţelegeam că taică-său rămăsese acelaşi om de nimic, pe care-l cunoscusem în tinereţe.

Reapăruse în viaţa noastră, a mea şi a Lianei, după atâţia ani, ne despărţise cu brutalitate, pentru ca apoi să-şi părăsească fiica fără nicio remuşcare, plecând pe meleaguri străine.

Oare ce se întâmplase în această vreme cu fetiţa mea?

Era inutil să-mi mai pun o astfel de întrebare, când o vedeam cum arăta, când sufletul meu de mamă presimţea pe ce pantă periculoasă alunecase.

Să-i fi spus totul lui Bogdan? Să-i fi mărturisit, cerându-i iertare că procedasem greşit vreme de atâţia ani?

Încă nu mă decisesem ce aveam de făcut…

Nu îmi mai găseam locul în fotoliu.

Colonelul Manea fumase, cu adevărat, un pachet de

ţigări şi acoperise cu scrisul lui mărunt, caligrafic, vreo şase coaie de hârtie.

Mares şi Martha Filipescu fumaseră şi ei îngrozitor de mult. În încăpere, cu toate că deschisesem larg o fereastră, pluteau nori de fum, vorba ceea, „să-i tai cu cuţitul”.

Doream să trec numaidecât la acţiune, dar declaraţiile actriţei, deosebit de interesante şi utile în lămurirea dosarului, încă nu se isprăviseră.

Colonelul observase probabil nerăbdarea mea, deoarece îmi făcu semn să stau liniştit. Am continuat să ascult cu cea mai mare atenţie, mai ales că, acum, Martha mi se adresase direct:

— Vă amintiţi, desigur, domnule căpitan, răspunsurile mele atunci când m-aţi anchetat în tren. Evident, am ocolit adevărul. Şi rău am făcut! Acum fiica mea ar fi fost în viaţă.

— Vreţi să spuneţi, doamnă – am intervenit eu – că în seara respectivă, între orele 19, 30 şi 22, ştiaţi că fiica se află la volanul automobilului dumneavoastră?

— Exact! Şi în seara următoare, la fel. Bineînţeles, fără ştirea lui Bogdan. Aceste fapte vi le-am ascuns şi recunosc că sunt vinovată.

— Ştiaţi şi în ce scop va folosi automobilul? o întrebă colonelul Manea.

— Vă rog să mă credeţi că nu cunoşteam motivul care o determinase pe Liana să-mi ceară, cu atâta insistenţă, să-i împrumut maşina.

Vă credem.

Nu îi refuzasem niciodată nimic şi nu era nici prima oară când mă ruga să-i încredinţez volanul automobilului, aşa că nu mi s-a părut nimic anormal în cererea ei.

În cea de a doua seară însă s-au petrecut câteva lucruri ciudate. Conform înţelegerii cu ea, urma să-mi aducă automobilul acasă. Pe la orele unsprezece am primit

un telefon. Am recunoscut imediat vocea Lianei, cu toate că era deosebit de agitată.

Trebuie neapărat să te văd!

— Unde?

— În oraş.

— S-a întâmplat ceva? Ai avut vreun accident?

— Nu.

De ce nu vii tu încoace?

— Am să-ţi explic, când ne vom întâlni.

Mi-a indicat locul unde urma să ne vedem. I-am promis. Ştiam că Bogdan lucra la o conferinţă pentru o emisiune la Televiziune. Am intrat în biroul lui.

— Mai lucrezi mult?

— Două-trei ore. Încă nu te-ai culcat? Mâine dimineaţă, după câte ştiu, trebuie să te scoli devreme.

Mi-am luat rămas bun şi m-am prefăcut că mă retrag în camera mea. În realitate, am ieşit în stradă, am oprit un taxi şi m-am dus acoRd-nnd e mă aştepta Liana, cu automobilul meu.

Într-adevăr, avea o înfăţişare extrem de agitată.

— Martha, vreau să-ţi mărturisesc anumite lucruri. Eşti singura mea prietenă. Dar, mai întâi, să juri că nu vei mai spune nimănui ceea ce vei auzi astă-seară.

— Bine, Liana, îţi jur! Poate că a sosit ora destăinuirilor. Şi eu doresc să-ţi fac o mărturisire. De multă vreme, de ani îndelungaţi…

Mi-am privit copilul cu duioşie şi fără să vreau am lăcrimat.

Da, domnilor, mă hotărâsem să-i spun Lianei adevărul. Nu mai puteam şi nici nu mai avea rost să păstrez taina. George fugise în străinătate. Într-un fel, pentru mine, murise a doua oară. Pe de altă parte, Bogdan era un om deosebit. Mă va înţelege şi mă va ierta. Iar Liana, când va afla adevărata noastră identitate, a mea şi a ei, cred că va înţelege şi ea şi va ierta totul.

O priveam nu numai cu duioşie, dar şi cu îngrijorare. Poate că Liana se găsea în aceeaşi situaţie disperată în care mă aflasem şi eu cândva. Trebuia să intervin neapărat, până nu era prea târziu.

M-a întrerupt din gânduri:

— Martha, de tine depinde viaţa mea.

Am tresărit. Aşadar, bănuielile mele se confirmau.

— Ce vrei să spui?

— Dacă vei fi întrebată, cândva, să nu spui nimănui că mi-ai încredinţat automobilul tău.

— Îmi dai voie să te întreb pentru ce?

— Am intrat într-o afacere periculoasă. Deocamdată nu mai pot da înapoi. Regret din suflet că, fără să ştii, te-am amestecat şi pe tine.

— Liana, trebuie să-mi spui tot!

— Nu! N-ar avea niciun rost. Dacă vei proceda aşa cum ţi-am arătat, sper că nu ţi se va întâmpla nimic rău. Încă o dată, iartă-mă! Şi acum te rog să-ţi iei în primire automobilul. Eu mă duc, pe jos, până acasă.

I-am prins, cu emoţie, mâinile într-ale mele.

— Liana! Mâine dimineaţă plec în străinătate într-un turneu. Aş vrea să-ţi spun că…

M-au podidit lacrimile. Ea mă privea uimită, neînţelegând ce se întâmpla cu mine.

— Iartă-mă, Martha! Acum mă grăbesc. Şi tu trebuie să te grăbeşti. Când te vei întoarce, atunci, poate, vom sta pe îndelete de vorbă.

Fără să mai spun vreun cuvânt, am cuprins-o în braţe şi am sărutat-o. Nu m-am gândit atunci că acesta va fi sărutul nostru de adio, că la reîntoarcere nu voi mai găsi decât un cadavru ars din cea care a fost frumoasa mea fiică.

*

Zguduitoarele episoade din viaţa ei, pe care Martha Filipescu ni le povestise, aruncaseră, aşa după cum mă

aşteptasem, o dâră de lumină în negurile dosarului E. 20.

Acum ştiam cine fusese necunoscuta care intrase în legătură cu ingineiul Constantinescu. De asemenea, se confirmau, din ce în ce mai mult, ultimele mele concluzii.

Mai întâi, Udrea – Constantinescu; apoi, Liana – Constantinescu. Acum mai mult ca sigur, urma să intre în scenă un alt actor: George, fostul soţ al Marthei Filipescu, deşi, după toate aparenţele, acesta era plecat de un an de zile în străinătate.

Trebuia să acţionez de urgenţă şi primul lucru care urma să-l îndeplinesc era găsirea imediată a inginerului Constantinescu. Dacă avea norocul şi nu terminase lucrarea, poate că mai era în viaţă. Dar dacă mă înşelam? Nu cumva Constantinescu era autorul celor două crime?

M-am întors către Mareş, care privea liniştit pe fereastră.

— Sunt hotărât să mobilizez toate forţele noastre şi să-l găsesc pe inginer.

— Foarte bine! Sunt de aceeaşi părere.

— Nu ştiu însă de unde să încep. Încotro să ne îndreptăm mai întâi? Ascultă, Mareş, dacă ai fi acum în locul inginerului Constantinescu, după ce ai părăsit domiciliul şi locuinţa Lianei, unde te-ai adăposti o scurtă bucată de vreme, ce-ai face în continuare? Unde te-ai duce?

Mareş s-a gândit puţin, înainte de a-mi răspunde. Apoi, faţa i s-a luminat într-un zâmbet:

— M-aş ascunde în locuinţa doctorului Udrea, singurul loc care mi-a mai rămas drept refugiu.

N-am mai stat să-l întreb de ce se gândise exact la locul pe care mă hotărâsem şi eu, cu câteva minute în urmă, să-l cercetez.

I-am făcut semn să mă urmeze, am anunţat ofiţerul de serviciu unde mă duc şi ne-am urcat împreună, eu şi Mareş, în automobilul meu.

În câteva minute, ne aflam în faţa casei doctorului Udrea, dar, când am ajuns acolo, mi-am dat seama că ajunsesem prea târziu. Locuinţa doctorului era cuprinsă de flăcări.

PARTEA A III-a
CĂLĂTORIE ÎNTR-UN MORMÂNT

Individul i-otofei, cu aspect de om cumsecade, se strecura, ca o şopârlă, în umbra gardurilor.

„În curând se va lumina de ziuă. Trebuie să profit cât mai mult de întuneric”, îşi spuse el, în vreme ce examina, cu prudenţă, împrejurimile.

Se vede treaba că îi erau cunoscute locurile pe care le cutreiera, fiindcă, înainte de-a se strecura în grădina casei unde dorea să ajungă, făcuse un ocol bunicel, apoi sărise, cu destulă îndemânare pentru corpolenţa sa, un gard de tufani dintr-o curte vecină şi în sfârşit, când ajunse în spatele clădirii, potrivi o cheie în broasca unei uşi ce ducea probabil la dependinţe.

Dacă ar fi fost mai atent şi mai deprins cu întunericul, ar fi constatat că sigiliul aplicat pe uşă fusese rupt cu puţină vreme mai înainte.

Individul nu băgă de seamă acest lucru şi răsuci cheia încet, fără zgomot. Uşa se deschise şi el nu-şi putu reţine un fluierat uşor, de satisfacţie.

Deşi cunoştea atât de bine locurile, umbla cu prudenţă şi ceea ce părea mai curios, cu toate că era o noapte călduroasă de vară, purta în mâini mănuşi de piele, aidoma unui infractor ce se fereşte să lase urme.

10*

Cinci pătrunse în coridorul îngust, ascultă câteva clipe, cu atenţie. I se păruse că dintr-o cameră învecinată se auzea un zgomot, ca şi cum cineva ar fi mutat un scaun dintr-un loc într-altul.

„Nu era rău să fi avut un revolver la mine!”, gândi individul.

Mai făcu câţiva paşi şi iar se opri în loc.

„Aşadar, a venit la întâlnire. Pata nu a minţit. O aşteaptă. Dar o să aibă o mică surpriză”, chicoti grăsunul, în gândul lui.

Se apropie, cu paşi târşiţi, ca de pisică, până în dreptul uşii. Fără să stea mult pe gânduri o deschise şi intră în cameră. Căută să răsucească comutatorul, dar se răzgândi imediat. O voce ameninţătoare, venind de undeva, din spatele lui, îl somă pe un ton rece şi sever, să nu facă nicio mişcare.

— Ce cauţi aici? rosti individul rotofei, a cărui bărbie tremura de enervare.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, domnule doctor, răspunse celălalt, cu o uşoară nuanţă de ironie în glas.

— Eu sunt la mine acasă.

— Parcă erai dispărut, sau mă înşel eu?

Vocea îi redevenise şuierătoare, aspră. Ciudatul dialog continua să se desfăşoare pe întuneric, fiecare dintre ei pândind şi căutând să desluşească, în timp ce vorbeau, mişcările celuilalt.

— Am fost mort şi tot am înviat!

— Ca în romanele fantastice?

— Exact! Nu vrei să aprindem o lumină? propuse grăsunul.

— Riscăm să fim văzuţi din stradă. şi apoi, eu te văd suficient. Încearcă numai să faci o mişcare şi ai să te convingi.

— Cel puţin să stăm ca lumea… pe scaune.

— Aşază-te unde doreşti, dar te previn că la cea dintâi mişcare suspectă eşti pierdut.

— Nu mă mai ameninţa degeaba. O să ai încă nevoie de mine.

— Nu prea cred. Ţi-ai îndeplinit misiunea până la un punct. Acum e rândul Bellei.

Doctorul Dorin Udrea rânji sarcastic, crezând că nu va fi observat. Spre surpriza lui, celălalt îl amenință din nou:

— Dacă mai rânjeşti mult, mă enervezi şi rişti să-mi pierd controlul.

„Cum o fi reuşind să mă zărească atât de bine în întunecimea asta? se gândi, cu ciudă, doctorul. Probabil că are nişte ochelari speciali, despre care am citit eu într-o revistă tehnică de specialitate. De aceea nici nu vrea să aprind lumina. Doreşte să fie într-o poziţie avantajoasă, superioară, dar lasă că o să-l joc eu imediat”.

— La ce te gândeşti, doctore?

— La nemurirea sufletului.

— Îţi arde de glume. Balivernele astea le-a înghiţit prietenul dumitale, inginerul acela naiv şi neurastenic. Mai bine spune, ce te-a determinat să vii aici?

— Nu e casa mea?

— Îmi răspunzi cu întrebări şi asta nu-mi place, încep să mă enervez. Răspunde la ce te întreb. Nu uita că eşti încă subordonatul meu.

— Am fost!

— Ce vrei să spui?

— Misiunea mea s-a terminat. Nu ai spus aşa?

— Eşti ironic şi nu-i bine! Ştiai că sunt aici?

— Da.

— De unde?

— Mi-a spus… o păsărică. Şi tot ea mi-a ciripit că o aştepţi pe Bella.

— Ai fost la Bella acasă?

— Exact!

— Ce-ai căutat acolo?

— Ceea ce aştepţi dumneata aici.

— Nu-mi place când Bella vorbeşte prea multe.

— Cred că n-o să mai vorbească niciodată, murmură cu răutate doctorul Udrea.

— Cum? repetă, doctore, ce-ai spus adineauri!

Doctoral Udrea simţi mâinile puternice ale celuilalt cuprinzându-l de reverele hainei şi zgâlţâinctu-l zdravăn.

— Repetă, doctore, repetă!

— Dă-mi drumul! scânci ca un copil Udrea.

— Am să te omor, ticălosule, dacă te-ai atins, cumva de ea!

Udrea înghiţi în sec. Îşi dădea seama că situaţia devenea primejdioasă şi că nu era cazul să mai continue a-l asmuţi pe cel care-l ameninţa cu moartea.

— Linişteşte-te, domnule, pentru Dumnezeu! Nu pot să-ţi explic nimic, dacă nu-mi dai pace!

Individul slăbi strânsoarea şi doctorul se aşează, răsuflinei din greu. pe colţul unui fotoliu.

— Vorbeşte! Povesteşte-mi totul de la început.

— M-am întors în Bucureşti pentru că nu aveam nicio siguranţă acolo unde mă ascunsesem. Ideea dumitale cu „asasinarea mea” de către inginer mă condamnase la *o* dispariţie totală.

— Doar mi-ai spus singur că ai fost vizitat, la policlinică, de un ofiţer de securitate. Trebuia deci să dispari. N-am stabilit să aştepţi acolo până ce-ţi voi da eu un semn de viaţă?

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu aveam nicio garanţie…

— Cuvântul meu e cuvânt!

— O fi, eu însă mi-am luat unele măsuri de precauţie. Aseară, cum am venit de la gară, m-am dus acasă la Bella. De la ea am aflat că te pregăteşti de plecare, întrucât inginerul terminase ultimele file ale lucrării.

— Cum era să plec?

— Foarte bine! Aşa cum te-ai reîntors în ţară, sub un nume fals. Misiunea era îndeplinită, ceilalţi n-aveau decât să se descurce cum or putea.

— Te înşeli! Doar ţi-am promis că te voi scoate peste

graniţă cu prima ocazie.

— Şi eu, repet: Nu aveam nicio garanţie că aşa se vor petrece lucrurile, iar pe cuvântul dumitale nu puteam conta.

— Poţi să contezi! însă pe revolverul meu. E cu amortizor, aşa că nimeni nu va auzi când te voi împuşca. De data asta, doctore Udrea, ai să mori cu adevărat. Iată ce înseamnă să nu respecţi dispoziţiile mele.

— Regret, dar sunt convins că nu vei proceda aşa, când o să afli ce s-a întâmplat la locuinţa Bellei.

Deşi nu-l vedea prin întunericul de nepătruns din cameră, doctorul presimţi că stârnise curiozitatea individului şi nu se înşela de loc.

— Povesteşte mai departe! se auzi glasul şuierător al celuilalt.

— Prea multe nu mai am de spus. Inginerul ne-a surprins, pe mine şi pe Bella, în timp ce discutam.

Când m-a zărit, a avut un şoc nemaipomenit. Îţi imaginezi: să te reîntâlneşti cu un om pe care îl consideri mort. Sunt convins că era nebun. Nu ştiu de ce, s-a repezit la Bella şi, până să apuc să intervin, a strâns-o de gât cu atâta furie, încât a omorât-o pe loc.

Doctorul Udrea se opri din povestire şi ascultă cu încordare efectul vorbelor sale.

— Nu… nu se poate… Liana, copilul meu…

Necunoscutul murmura cuvinte în aparenţă fără sens. Într-un târziu se adresă doctorului Udrea cu un glas schimbat, de nerecunoscut faţă de asprimea celui de mai înainte:

— Şi ce-ai făcut? Ai stat cu braţele încrucişate, doctore?

— Bineînţeles că nu! Am terminat repede cu el.

— Şi filele? Ultimele file ale lucrării unde sunt?

— La mine în niciun caz!

— Au rămas acolo?

— Nu. Trebuie să recunosc că am fost şi de data asta prevăzător şi le-am luat…

Necunoscutul se precipită din nou. Se părea că uitase complet de durerea şi amărăciunea ce-l cuprinseseră mai adineauri.

— Sunt, deci, la tine? Dă-mi-le!

— Mă crezi chiar atât de prost?

— Ce-ai făcut cu ele, mizerabile?

— A, nu, te rog! Să vorbim ca între gentlemani. Fără epitete supărătoare auzului.

— Nu mă mai fierbe atâta! Spune-mi, unde le-ai ascuns?

— Mi-e imposibil… deocamdată. În momentul când voi fi asigurat că pot pleca liniştit din ţară. vei fi în posesia lor.

— Jură că nu mă minţi!

— Jur!

— Că tot ceea ce mi-ai povestit este adevărat.

— Mai mult decât adevărat.

— Bine. Chiar în noaptea asta vei părăsi tara.

— Cum?

— Mă priveşte!

— Crezi că va fi chiar atât de simplu?

— Eu nu sunt un şantajist ordinar şi nici nu mă ocup de fleacuri, ca dumneata cu hipnotismul.

— Cu fleacurile astea, de care acum îţi baţi joc, amreuşit să obţin toate formulele şi ideile inginerului Constantinescu.

— Ai fost suficient de recompensat pentru asta.

— Nu zic ba! Atunci suntem înţeleşi, nu-i aşa?

— Ascultă, doctore! trebuie să mă întorc la Agenţie. Îţi voi face rost neapărat de actele care-ţi trebuie. Numai că va fi necesar să-ţi modifici puţin aspectul mutrişoarei dumitale simpatice. Altfel, te vor înhăţa numaidecât.

— Crezi? Pentru toată lumea doctorul Dorin Udrea e

mort.

— Vei proceda cum îţi spun eu. Te ştiu expert în chestiuni de felul ăsta. Iată aici fotografia dumitale, aşa cum vei arăta pe paşaport.

În fascicolul unei raze de lumină, îi înmână doctorului o fotografie.

— Vezi? Îţi pregătisem din vreme plecarea, dar n-ai vrut să mă crezi.

— „Paza bună, trece pl imejdia rea”, spune un proverb înţelept.

— Întâmplător sâni de aceeaşi părere cu tine. Tocmai de aceea nu vreau să zăboveşti prea mult în casa asta. Fă-ţi bagajele imediat. ia-ţi numai strictul necesar. În cel mult o oră mă reîntorc cu un automobil să te iau de aici.

— Unde mergem?

— La Constanţa.

— De ce? Chiar dacă e sezon, nu am chef de plajă.

— Nu mi-ai cerut să te scot din ţară?

— Ba da.

— Ei bine, călătoria dumitale, spre Occident, va începe din acest oraş. Nu mai înainte de a-mi preda ultimele file ale dosarului inginerului Constantinescu.

— Se înţelege!

Fascicolul luminos dispăru ca înghiţit de întuneric. În cameră începea să pătrundă geana zorilor. Individul părăsi încăperea, ieşi în coridor, deschise prudent uşa din dos şi cercetă cu o privire iscoditoare împrejurimile. Când se convinse că totul e în regulă, se strecură pe lângă zidul casei, spre poartă, şi ieşi în stradă, îndreptându-se cu paşi siguri spre staţia de tramvai.

— *K*

Inginerul Constantinescu holba ochii spre fereastra casei lui Udrea, acolo unde i se păruse, mai adineauri, că văzuse licărind o luminiţă.

„Ce caut? De *ce am venit* tocmai aici?;

Întrebările îi chinuiau mintea obosită de groaznica întâmplare plin care trecuse.

„Cine se află, la ora asta, în locuinţa doctorului Udrea?

Capul îi vâjâia încă, iar rana de la tâmplă, deşi nu mai sângera, îl ustura cumplit.

Împinse, fără putere, poarta şi, spre surprinderea lui, aceasta se deschise destul de uşor. Înainta câţiva paşi.

„Parcă aş avea plumb în picioare”.

Când ajunse în dreptul uşii de la intrare îşi rezemă fruntea încinsă de zidul răcoros al casei.

Orizontul începuse să se lumineze din ce în ce mai mult. Se anunţa o zi caldă de vară, eu cer senin şi fără strop de adiere de vânt.

Fără să-şi dea seama ce face, apăsă pe butonul soneriei. Sunetul îndepărtat şi monoton se auzi, ca un ecou, în casa ce părea pustie.

Nimeni nu răspunse. Domnea o tăcere stranie, ca de pe altă lume. Şi totuşi parcă răsucise cineva cheia din broască. Inginerul apăsă pe clanţă. Nu, nu fusese numai o părere! Uşa se deschise, scârţâind lugubru, aşa cum văzuse cândva la cinematograf, într-un film de groază.

Pătrunse în săliţa îngustă, de la intrare. îi izbi un miros de praf, de aer închis. Bâjbâind prin întuneric, inginerul intră în camera care servise doctorului drept dormitor şi sufragerie. Aici zărise, adineauri, luminiţa. Dar acum, după câte se părea, în cameră nu era nimeni.

Fără să aprindă lumina, înaintă spre cea de a doua cameră, aceea cu pereţii acoperiţi de cărţi şi cu fel de fel de lucruri ciudate. Prin crăpăturile storurilor pătrundeau câteva firicele din lumina zorilor, aşa că aici putea să distingă, cât de cât, obiectele din încăpere.

— E cineva? întrebă inginerul, cu jumătate de glas.

I se păruse sau chiar auzise un geamăt uşor, venind dinspre colţul unde se afla sicriul acela, al cărui rost nu-l

înţelesese niciodată?

— E cineva aici? repetă el, maşinal.

Acum se afla chiar în apropierea sicriului şi deodată simţi cum i se taie răsuflarea. Capacul era rezemat de perete, iar înăuntrul sicriului se afla un om: doctorul Udrea.

— Nu se poate, nu se poate! murmură în neştire şi se aplecă peste corpul celui ce se afla în sicriu.

Mai văzu mâinile groase şi puternice ale doctorului întinzându-se spre el şi cuprinzându-l zdravăn de gât, apoi simţi că totul se învârteşte în încăpere şi se prăbuşi epuizat, fizic şi psihic, pe podea.

— Dacă nici acum n-ai murit, va fi vai şi amar de tine! bodogăni doctorul ifdrea, în vreme ce se străduia să iasă din cutia sicriului. Straşnică scenă ţi-am jucat, domnule inginer! Dar cum ai făcut de-ai scăpat cu viaţă?

Bineînţeles că nu-i răspunse nimeni. Inginerul zăcea cât era de lung pe duşumeaua încăperii. Doctorul se lăsă în genunchi şi-şi aplecă urechea în dreptul inimii. Constată, cu surprindere, că fostul lui prieten este numai leşinat.

— Eşti rezistent, amice. Dar îţi vin eu de hac numaidecât! înainte însă de-a te trimite în călătorie pe lumea cealaltă, vreau să mai stăm puţintel de vorbă.

Îi răsuci corpul cu faţa în sus, îi împreună mâinile şi-l aşeză, după oarecare trudă, în sicriu. După aceea scoase dintr-un dulap o bucată de frânghie şi îl legă fedeleş.

— Şi acum, să discutăm! mormăi el, mulţumit, admirându-şi opera.

Căută pe unul dintre rafturi şi se întoarse, triumfător, cu o sticluţă cu amoniac în mână.

Mirosul înţepător şi în completare o pereche de palme zdravene aplicate pe obraji îl readuseră pe inginer în simţiri.

În vreme ce inginerul Constantinescu încerca să-şi reamintească unde se afla şi ce se întâmplase cu el,

doctorul Udrea îşi trase un fotoliu în apropierea sicriului.

— Doctore! Trăieşti?

— Precum vezi, scumpul meu prieten.

— Spune-mi că nu visez, că nu am iar halucinaţii!

— Niciuna, nici alta! Eşti, cred, mai întreg la minte ca niciodată, iar eu sunt tot atât de viu pe cât eşti şi dumneata.

Inginerul râse copilăreşte:

— Bine, dar atunci înseamnă că nu te-am omorât!

— Evident!

— Totul nu a fost decât o farsă, una din celebrele dumitale farse, nu-i aşa?

— Să-i zicem, mai ştiinţific: experienţă.

— Reuşită, după câte se pare!

— Mai mult sau mai puţin. Să sperăm că aceea pe care o voi face cu dumneata va reuşi pe deplin.

Abia acum inginerul Constantinescu îşi dăduse seama de strania situaţie în rare se afla.

— Ce vrei să spui? De ce m-ai legat aşa? Şi de ce m-ai aşezat în sicriu?

Doctorul Udrea îşi apropie faţa de a inginerului.

— Ţi-am promis doar că voi face o experienţă uluitoare. Eşti cel mai indicat să-mi slujeşti drept cobai.

— Glumeşti?

— Nicidecum! Vei poi-ni în călătoria cea mare, călătoria în mormânt, de unde, dacă te vei mai întoarce, îmi vei povesti şi mie cum e pe acolo…

Ochii doctorului aveau o strălucire ciudată, ca aceea a unei reptile ce vrea să-şi paralizeze victima înainte de a-i da lovitura decisivă.

— Dă-mi drumul! urlă inginerul.

— Dacă nu te potoleşti, vei pleca imediat în frumoasa călătorie veşnică. Stai liniştit, să discutăm ca între prieteni.

Inginerul gemu, neputincios. Strânsoarea frânghiilor

îi oprea aproape complet răsuflarea, îi făcea imposibilă orice mişcare.

— Acum, când sunt sigur că nu vei mai scăpa cu viaţă, pot să-ţi împărtăşesc câteva lucruri, pe care merită să le iei cu tine în mormânt.

— Am fost un prost, scrâşni inginerul.

— În parte, da, recunoscu batjocoritor Udrea. Totuşi, orice s-ar spune, capacitatea profesională nu ţi-o poate contesta nimeni. În felul tău eşti un as. Ai reuşit să descoperi ceea ce zeci de ingineri şi savanţi, din întreaga lume, se chinuiau – acesta e cuvântul potrivit – să afle de atâta amar de vreme.

— De unde ştii?

— Dacă încă nu ţi-ai dat seama înseamnă că şi eu, la rândul meu, am atins, fără falsă modestie, genialitatea. Recunoşti?

— Nu ţi-am vorbit niciodată despre proiectele sau lucrările mele.

— Te înşeli. Metoda hipnotică e veche de când lumea, numai că eu i-am găsit o aplicaţie modernă. Consultaţiile pe care ţi le dădeam nu erau de fapt decât şedinţe de hipnotism, în cursul cărora, fiind căzut în transă, îmi divulgai f. vact ceea ce doream să aflu.

— Te-au interesat deci lucrările mele?

— Numai una singură în mod deosebit: dosarul special E. 20.

— Ticălosule!

— Ai mai spus-o. Şi apoi, ştii foarte bine că detest vocabularul omului simplu. Pentru Dumnezeu, inginerul Constantin Constantinescu e doar un savant!

— Un om sfârşit…

— Nu încă! Dar trebuie s-o recunosc, vei fi în curând. Ce zici de modul cum am lucrat? Şi, mai ales, de acel „finis coronat opusă; al călătoriei mele în mormânt?

— Da, doctore, ai lucrat magistral. Trebuia atunci să-

mi amintesc de „experienţa” din Cişmigiu…

— A, nu! Aceea a fost o simplă glumă nevinovată, ce mi-a slujit pentru a verifica doar anumite reacţii psihice ale tale.

— Vrei să spui că nu ai procedat în acelaşi mod?

— Nicidecum! Am să-ţi explic imediat totul. Dar pentru asta să ne reîntoarcem de unde am plecat în urmă cu un an de zile. La Institut ţi se încredinţează o lucrare specială, cunoscut fiind faptul că te ocupai, de mult timp, de cercetări în domeniul stimulatorilor de creştere a regnului vegetal. Minis-Ierul îţi pune la dispoziţie un specialist în biochimie şi îţi creează o serie de condiţii de lucru, printre care şi o cameră secretă, unde nimeni nu ar putea pătrunde în afara dumitale şi a colegului din minister. Aşa e? Nu e nevoie să-mi confirmi. Citesc uimirea pe chipul dumitale.

— Să zicem că ar fi aşa, oftă inginerul Constantinescu. Totuşi, ceea ce nu-mi explic e punctul de pornire.

— Nu înţeleg.

— De unde ştiai că eu voi fi acela care se va ocupa de aceste probleme?

— Ah! E vorba de un lucru de o simplitate revoltătoare… Nu era un secret, bineînţeles, faptul că urma să efectuezi o lucrare specială. Dar despre ce anume era vorba, nu ştia decât o singură persoană: inginerul Constantinescu. Nici măcar directorul Institutului nu era în temă.

— Acum înţeleg că altcineva era interesat să afle… Cineva din preajma mea…

— Întocmai. Dar nici acea persoană nu ar fi izbândit într-o convorbire directă cu dumneata. Erai cunoscut ca un om integru, insensibil la orice fel de tentaţii băneşti. Atunci persoana a apelat la serviciile mele. Am urzit împreună un plan migălos şi îndrăzneţ. Avuseseşi o criză banală de

astenie. Te temeai că nu vei putea lucra. Un coleg binevoitor te-a sfătuit să consulţi un medic de specialitate: pe doctorul Dorin Udrea.

— Un coleg? Cât m-am chinuit să-mi reamintesc chipul lui! Şi nici acum nu izbutesc…

— De la prima vizită pe care mi-ai făcut-o am aflat ceea ce ne interesa şi ne-am dat seama că subiectul lucrării dosarului E. 20 merita osteneala noastră, continuă doctorul, neluând în seamă frământările sufleteşti ale inginerului Constantinescu. Am acţionat în consecinţă. Ţi-am cucerit simpatia. Te-am iniţiat, într-adins, în probleme de medicină, necesare să menţină o anumită tensiune asupra psihicului dumitale. Am completat. această atmosferă, propice planurilor mele, cu experienţa din Cişmigiu, cu dispariţia mea în cimitir, cu caietul meu de însemnări senzaţionale. Eşti un mediu admirabil. Te-ai supus, permanent, voinţei mele. Pe măsură ce aflam ceea ce mă interesa, transmiteam mai departe. Mi-ai împărtăşit, inconştient, se înţelege, aproape toate fazele lucrării. În momentul când te apropiai de sfârşit, am primit o vizită neaşteptată la cabinetul meu de la policlinică, ceea ce a avut darul să precipite lucrurile. Mi-am dat seama că securitatea era pe urmele mele. Trebuia să dispar. Am înscenat o crimă, plină de rafinament: marea experienţă a întreruperii vieţii pentru câteva minute, care a eşuat lamentabil. Am făcut din tine un criminal. Iartă-mă, dar totul a fost trucat. În seringi se afla cel mai banal dintre lichidele cunoscute în lume. Te-am făcut să crezi că m-ai ucis, când, în realitate, jucam teatru ca orice actor ce interpretează rolul aceluia ce moare pe scenă. Erai sub stare hipnotică şi te-am făcut să intuieşti pericolele presupusei tale crime. Mai întâi, te-am forţat să te îndepărtezi de locul acela, pentru a-mi da posibilitatea să pun la punct etanşeitatea faimoaselor mele haine galben-violete, de fapt un nemaipomenit costum subacvatic. Când

am fost gata, te-am reîntors din drum şi ţi-am sugerat să mă arunci în apă. Ai acţionat întocmai unui robot teleghidat. Ai făcut exact tot ceea ce doream. Astfel a dispărut din viaţa ta. şi pentru toată lumea, doctorul Dorin Udrea.

— Şi atunci a intrat în scenă Bella, oftă cu tristeţe inginerul.

Trebuie să te felicit, dragul meu. Ai reuşit să faci o cucerire neaşteptată.

Vrei să spui că a fost sinceră?

— La început, nu! A acţionat şi ea, ca şi mine, conform instrucţiunilor primite. Apoi s-a îndrăgostit nebuneşte. Acest lucru nu m-ar fi interesat dacă obţineam ultimele file ale lucrării. Însă ea s-a opus categoric. Aseară m-am reîntors de pe lumea cealaltă, adică din refugiul unde mă exilasem voluntar datorită împrejurărilor. Am găsit o altă Bella, complet schimbată, as zice, ca în geometric, cu o sută optzeci de grade. Spunea cuvinte fără rost. Devenise o apărătoare zeloasă şi înflăcărată a dumitale. Riscam să se compromită totul, aşa că... N-am avut încotro!

— Ai omorî i-o?

— Nu chiar aşa... Am lovit-o. Se pare însă că am apreciat greşit forţa mea.

— Ştii ce aş face, dacă aş avea mâinile libere?

Bănuiesc. De aceea, fiind prevăzător din fire, te-am ambalat mai înainte de a-ţi reveni în simţiri. Apropo, cum ai reuşit să scapi din subsol? (Vedeam că vei fi mistuit de flăcări.

— Nu eşti numai un asasin, un incendiator, ci şi...

— Încetează, domnul meu, încetează! Tot ceea ce am făcut, de aseară şi până acum, nu a fost decât pentru a-mi salva propria piele. M-am obişnuit să nu am încredere în nimeni. Pentru a-mi oferi maximum de siguranţă, mi-am însuşit ultimele file ale lucrării şi am căutat să scap de cei

care mă puteau incomoda. Asta e tot! adăugă doctorul Udrea, după o scurtă pauză. Şi acum să ne vedem de treabă!

Începuse să strângă, la iuţeală, câteva lucruri de îmbrăcăminte. Le înghesui pe toate într-o valiză. Apoi intră în camera de baie şi după zece minute se întoarse un altul. Purta acum o mustaţă oacheşă şi un mic barbişon, aidoma la culoare cu mustaţa, ce-l încadrau obrajii rubiconzi. Când inginerul Constantinescu îl zări, nu-l recunoscu, într-atât îşi schimbase înfăţişarea. Abia când începu să vorbească, inginerul înţelese că necunoscutul din faţa lui era una şi aceeaşi persoană cu doctorul Udrea.

— Ei, ce zici? Nu-i aşa că sunt altul?

— Rămâi acelaşi ticălos! scrâşni furios inginerul.

— Văd eu că nu doreşti să ne despărţim ca doi buni prieteni. Ce pot face! oftă Udrea, batjocoritor. Fie, cum vrei tu!

Tot vorbind, ridicase, cu oarecare efort, capacul sicriului.

— Doar nu ai de gând…

Inginerul nu apucă să-şi termine întrebarea.

— Întocmai. Întocmai aşa cum gândeşti. Vom face, fiecare, câte o călătorie. Dar în vreme ce eu voi pleca spre Constanţa, tu te vei duce într-un mormânt.

Doctorul Udrea se opri în mijlocul încăperii, încordându-şi auzul. Un automobil oprise la poartă.

— Călătorie plăcută, dragul meu! rosti el, şi închise capacul sicriului.

Nefericitul inginer scoase un urlet de groază, înăbuşit de pei eţii reci de lemn, în vreme ce doctorul Udrea vărsă conţinutul unei sticle de benzină peste câteva ziare şi mobile vechi, aflate în camera vecină. Satisfăcut, rânjind demenţial, scoase din buzunar bricheta şi aprinse un şomoiog de hârtie, aruncându-l peste lucrurile ce le îngrămădise, în grabă, în mijlocul încăperii. Apoi se grăbi

să iasă din casă.

— De data asta nu mai scapi! murmură el. În vreme ce se strecura, pe lângă zid, spre poartă.

Necunoscutul îl aştepta, nerăbdător, în taximetru.

— Am venit, aşa după cum ţi-am făgăduit. Dar pentru ce ai întârziat atâta?

Doctorul Udrea nu răspunse. Privi cu regret pe fereastra automobilului spre casa ce bănuia că n-o. s-o mai revadă niciodată.

Căpitanul Tomescu se opri uluit în pragul uşii. Pălălaiele flăcărilor cuprinseseră în întregime, locuinţa doctorului.

— Anunţă imediat pompierii! strigă el lui Mareş. Eu am să-mi arunc o privire pe aici.

— Renunţaţi! E periculos! îl avertiză locotenentul, în vreme ce se îndepărta, alergând, să execute ordinul.

Evitând contactul cu lucrurile incendiate, strecuiându-se cu greutate printre flăcări, căpitanul

Tomescu încercă să-şi arunce o privire prin încăpere. Ce căuta anume, nici el nu-şi dădea prea bine seama. În orice caz, ceea ce-i atrăsese în mod deosebit atenţia era faptul că într-un interval atât de scurt, de numai câteva ore, în două puncte diferite ale oraşului se înregistraseră două incendii asemănătoare la locuinţele membrilor”. bandei de spioni.

„Sunt convins că e vorba de aceeaşi mină, îşi spuse el. Dar care din ei? Inginerul, doctorul sau George? Şi de ce procedează astfel? înseamnă că lucrurile se precipită şi, una câte una, fostele ascunzători ale bandei sunt distruse, spre a se pierde orice urmă”.

Deodată îşi pironi ochii pe sicriul aflat într-un colţ al uneia din încăperi.

„Ce-o fi căută nd obiectul ăsta macabru aici?”

O grindă, cuprinsă de flăcări, se desprinse din tavan, înti erupându-i gândurile. În cădere grinda se izbi de

capacul sicriului, aruncându-l cât colo.

— Nemaipomenit! exclamă cu voce tare, deşi nimeni nu-l auzea şi nu-i răspunseră decât trosniturile sinistre ale focului ce cuprindea clădirea.

Rămăsese, ca o stană de piatră, în mijlocul încăperii, privind înmărmurit spre sicriu, acolo unde se afla omul pe care-l căutase zadarnic atâtea zile.

k

Acelaşi spital, cu mirosul puternic de cloroform răspândit pe toate culoarele şi aceeaşi figură morocănoasă a maiorului doctor Florea. Numai că, de data aceasta, pacientul era altul: inginerul Constantinescu.

Căpitanul Tomescu şi locotenentul Mareş se plimbau pe sală de colo până colo, aşteptând cu emoţie şi nerăbdare verdictul medicului. Când acesta deschise uşa, se repeziră amă ndoi înaintea lui.

— Regret, n-o să puteţi vorbi cu el! E într-o stare disperată.

— Vă rog să faceţi tot ce e omeneşte posibil pentru a-l salva!

Bineînţeles, tovarăşe căpitan.

— Mă mir cum a rezistat prin câte a trecut.

— Singura lui şansă a fost aceea a unui mic orificiu, cât dopul unei sticle obişnuite, prin care a pătruns, în permanenţă, o şuviţă de aer, interveni în discuţie Mareş.

— Totuşi, a trecut printr-o stare de moarte aparentă, aşa cum o denumim noi în medicină, un fel de leşin prelungit, dar asta, bănuiesc, s-a datorat, cu deosebire, emoţiei, groazei care l-a cuprins atunci când a fost vârât în sicriu şi mai puţin din cauza lipsei de aer.

— Şi-a revenit?

— L-am readus la viaţă, dar spaima prin care a trecut i-a pricinuit o profundă dereglare a psihicului. În momentul de faţă are viziuni şi coşmaruri, debitează cuvinte fără şir şi fără nicio legătură între ele.

— Insist să mă lăsaţi înăuntru, tovarăşe maior. Măcar două-trei minute. Poate voi reuşi să desci frez unele din aceste cuvinte, să fac o legătură între ele.

Medicul privi nemulţumit spre căpitanul Tomescu.

„Ce să fac cu acest pisălog, veşnic în contradicţie cu dispoziţiile mele!” se gândi el, afişând vădit neplăcerea pe care i-o cauza interlocutorul său. După câteva momente de cumpănă, cu un gest plictisit şi nervos, îi arătă uşa.

— Poftim! Dar numai dumneata! Şi să fim înţeleşi: trei minute, pe ceas. Şi fără întrebări.

Dan Tomescu pătrunse numaidecât în încăperea unde se afla inginerul.

O soră medicală veghea la căpătâiul celui care făcuse, fără voia lui, o călătorie dincolo de hotarele firii. Lumina difuză, discretă, a unei veioze crea o ambianţă de fantasme. Buzele inginerului se mişcau necontenit, murmurând, aşa cum afirmase şi doctorul Florea, cuvinte fără legătură între ele.

Căpitanul scoase din buzunar un carneţel şi un stilou şi se apropie de patul în care zăcea inginerul. Zadarnic însă! Trecuse un minut şi el nu reuşise să desluşească absolut nimic.

— Soră, te implor, aprinde lumina din plafon. Numai pentru câteva secunde…

Deşi avea cu totul altă dispoziţie, sora se conformă cererii căpitanului de securitate. Razele puternice scăldară într-o baie de lumină încăperea.

Inginerul tresări brusc şi pentru prima oară de când se afla în spital deschise ochii. Dan Tomescu se aplecă şi mai mult. Privirile celor doi oameni se întâlniră. Constantinescu părea surprins de această revedere neaşteptată. Din neguri îndepărtate, memoria lui, atât de slăbită în urma repetatelor şocuri pe care le suferise, căută să reînvie imagini din trecut, să-şi amintească unde mai zărise acest chip prietenesc, deschis. Cine era?

Dan Tomescu îi urmărea zbuciumul lăuntric, reflectat de pupilele dilatate. Broboane de sudoare se prelingeau pe fruntea inginerului. Mai trecuse un minut. Deodată faţa inginerului se lumină. Buzele încercau să rostească nişte cuvinte, dar nu reuşeau. În sfârşit, cu preţul unui efort supraomenesc, inginerul îşi ridică de pe pernă capul.

— Udrea…

— Ce-i cu el?

— Udrea…

— Am înţeles. Udrea. Doctorul. Trăieşte, nu-i aşa?

— Udrea… Constanţa… Tren…

Capul inginerului căzu îndărăt, moale, pe pernă, înfricoşată, sora stinse lumina şi chemă îndată medicul.

Cu paşi rari, vlăguit, cu privirea în pământ. Dan Tomescu părăsi încăperea.

Nu! Nu trebuie să se lase înfrânt!

Reuşise să afle trei cuvinte: Udrea – Constanţa – tren. Deocamdată, un lucru apărea clar: aceste cuvinte, deşi puţine la număr, pyteau să însemne foarte mult. Doctorul Udrea era în viaţă, confirmând ceea ce anticipase el în ultimul timp. Şi, după toate probabilităţile, se afla acum într-un tren spre Constanţa. Oricum, trebuia jucată orice carte până la capăt.

Ca în fiecare zi de vară, Gara de Nord cunoştea o animaţie deosebită. Căldura moleşitoare încinsese cu jar şinele de cale ferată şi asfaltul peroanelor. În valvârtejul celor care se întorceau bronzaţi de soarele mării sau al înălţimilor şi al celor care plecau, zoriţi să scape de caniculă, se strecurau, cu grijă, doi indivizi. Căutau din priviri tăblia indicatoare a personalului cu destinaţia Constanţa.

— Iată, doctore, acesta e trenul nostru! rosti unul dintre cei doi bărbaţi, înalt şi uscăţiv, cu o privire de pasăre de pradă.

Rotofeiul care îl însoţea nu îi x-ăspunse nimic; părea

deosebit de preocupat de o anumită problemă, sau poate că era numai dus pe gânduri.

După ce străbătură întregul peron de-a lungul garniturii, se întoarseră la unul din vagoanele ce încadrau vagonul-restaurant. Uscătivul căută un compartiment mai gol, fără să reuşească, deoarece trenul era destul de aglomerat. În cele din urmă se aşezară pe o banchetă, într-un compartiment în care se mai aflau doar două persoane: doi ţărani bătrâni, un moşneag şi o babă, cu traiste multe şi felurite în plasa pentru bagaje.

— Ăştia n-or să ne deranjeze prea mult, şopti uscătivul, rotofeiului, imediat după ce ieşiseră pe culoar, să fumeze câte o ţigară.

Cu un uruit molcom, trenul porni exact când acele ceasornicului arătau ora amiezii.

Bătrânii, cu gesturi tacticoase, îşi scoaseră dintr-o desagă, frumos ornată cu motive naţionale, câteva pachete cu alimente.

— Pofta bună! le ură slăbănogul.

— Poftiţi la masă! rosti bătrânul, îmbiindu-i să se apropie.

— Mulţumim, dar o să mâncăm la vagonul-restaurant.

— Mde! Cum doriţi, dar două mese nu strică niciodată 1

Apoi între două îmbucături, îi întrebă cu vădită curiozitate:

— Mergeţi departe, taică?

— La Constanţa, răspunse fără chef slăbănogul, presimţind că moşneagul se-ntinde la vorbă.

— În concediu?

— Da.

— E tare frumos! Şi eu tot acolo mă duc. Am un nepot în armată, nu l-am mai văzut de mult şi îi duceam dorul, că noi nu suntem de prin părţile astea.

— Venim de departe, tare de departe, confirmă cu un oftat bătrânica.

— Dar dumneavoastră de unde sunteţi de fel? îi întrebă, cu oarecare curiozitate, moşneagul.

— Să mergem la vagonul-restaurant! bombăni rotofeiul, aşa că întrebarea ţăranului bătrân rămase fără răspuns, mai ales că şi slăbănogul cu ochi de vultur fusese de aceeaşi părere.

Se ridicară amândoi, dar, înainte ca ei să părăsească compartimentul, apăru conductorul, însoţit de un civil.

— Biletele dumneavoastră, vă rog!

Prezentară, cu toţii, tichetele de călătorie.

Conductorul perfora cartonaşele şi apoi le întindea civilului care le examina cu atenţie, ca şi cum ar fi fost vorba de deosebit o bancnotă falsificată de una bună. După fiecare operaţiune de acestgen, civilul restituia cartonaşele, având grijă mai înainte să le bifeze cu un creion roşu şi să îşi noteze ceva într-un carneţel.

Conductorul mulţumi celor patru călători şi îl invită pe civil spre celălalt compartiment.

— Pe aici, tovarăşe inspector!

Slăbănogul îi făcu un semn din cap celuilalt, şi amândoi se îndreptară spre vagonul-restaurant.

Se aşezară la singura masă liberă. Chelnerul se apropie de ei.

— Domnii cu ce doresc să fie serviţi?

Comandară câte o friptură şi o sticlă de vin vechi.

Între timp, inspectorul care verificase adineauri biletele îşi făcuse şi el apariţia în vagon şi se apropie de masa lor.

Îmi permiteţi?

Cei doi înclinară din cap cu îngăduinţă, dar şi cu oarecare reţinere.

Sper că nu vă stmjenesc, adăugă el. N-am să stau mult.

Chelnerul se apropie din nou, zâmbind:

— Domnul ce doreşte?

— O cafea, dar repede, te rog!

Zece minute mai târziu, inspectorul plăti consumaţia, se ridică şi, salutându-i cu politeţe pe cei doi comeseni, se îndepărtă grăbit spre uşă.

— În sfârşit, singuri! oftă rotofeiul, aruncând o privire discretă în jurul său.

— Oarecum… mormăi celălalt, dus pe gânduri.

Vorbeau încetişor, urmărind tot timpul cu privirea pe cei din jurul lor.

Când se reîntoarseră în compartiment, bătrânii moţăiau, făcându-şi cu voluptate siesta. Se aşezară pe locurile lor, încercând să aţipească şi ei, dar fiecare era cu gândul la ce avea să urmeze de-acum încolo. Nici unuia nu i-ar fi trecut însă prin gând că – la puţin timp după ce părăsiseră vagonul-restaurant – inspectorul de la CFR se reîntorsese exact la masa unde stătuseră, căutând sub tăblia mesei un obiect minuscul, nu mai mare decât o brichetă, pe care tot el îl fixase acolo cu o jumătate de oră mai înainte, atunci când comandase o ceaşcă cu cafea.

De dimineaţă, în urma unei consfătuiri din biroul colonelului, rezultase un vast plan de acţiune, în care urmau să fie angrenaţi un număr mare de lucrători din securitate.

— Bătălia pentru prinderea spionilor implicaţi în dosarul special E. 20 se apropie de sfârşit, conchise colonelul Manea, imediat după ce ascultase raportul lui Dan Tomescu. Vei avea la dispoziţie, dragul meu, pe câţiva dintre cei mai buni oameni ai noştri. Eu sunt de acord cu întregul tău plan de operaţiuni. Şi acum, la treabă! Vă doresc succes.

În fond, în ce consta planul căpitanului Dan Tomescu? Era un raţionament simplu, însă practic destul de complicat. Bizuindu-se pe cuvintele rostite de inginerul

Constantinescu, făcuse legătura între ele şi ajunsese la concluzia că numai această pistă trebuia urmărită. În consecinţă, măsurile pe care le prevăzuse erau următoarele:

1) Grupele operative aveau sarcina de a supraveghea fiecare tren cu destinaţia Constanţa şi de a depista pe doctorul Udrea sau pe orice alt individ ale cărui semnalmente ar fi fost asemănătoare cu ale acestuia.

2) în caz de reuşită a operaţiunii, urmau să fie sesizaţi, imediat, atât comandamentul din Bucureşti, condus de Dan Tomescu, precum şi organele de securitate din Constanţa, unde se deplasase, cu avionul, locotenentul Mareş.

Acţiunea începuse la unsprezece dimineaţa.

Conform graficului CFR, începând de la această oră, numai patru trenuri plecau în direcţia Constanţa: personalul 8006, la ora 12; rapidul „Tomis", la 13, 40; acceleratul 803. la 17, 35 şi acceleratul 817, la 23, 25.

Şi iată că la două ore şi un sfert de la plecarea personalului din Gara de Nord, căpitanul Dan Tomescu primise printr-un curier special, cu elicopterul, următoarea comunicare:

„Raportează căpitanul Grădinaru. Ne aflăm în gara Ciulniţa. Infractorul căutat se află în trenul personal 8006, însoţit de un alt individ. Semnalmentele fizice corespund întru totul cu cele descrise de dumneavoastră, în afară de faţă, întrucât infractorul este machiat. Am reuşit însă, printr-o probă incontestabilă, să identificăm că persoana respectivă este una şi aceeaşi cu cea căutată şi că însoţitorul este fără tăgadă complicele său. Pentru edificare, vă trimitem banda de magnetofon cuprinzând convorbirea dintre cei doi indivizi, înregistrată cu o jumătate de oră în urmă la vagonul-restaurant al trenului de către locotenentul Tuf an".

Căpitanul Tomescu, nerăbdător, aşează banda pe unul

din platanele magnetofonului.

Se auzi-mai întâi un declic, apoi două voci, conversând aproape în şoaptă…

„— În sfârşit, singuri!

— Oarecum… Nu-mi place de loc!

— Ce anume?

— Că un chelner de la vagonul-restaurant nu cunoaşte un inspector de la calea ferată.

— Exagerezi!

— Tot ce se poate, dar e mai bine să fim prevăzători şi atenţi.

— Suntem abia la Lehliu. Trenul ăsta se târăşte ca un melc.

— N-avem niciun zor. Vom acţiona la căderea nopţii.

— Ai aranjat totul?

— De mult timp.

— Cum ai să faci?

— Mai simplu decât îţi închipui. Dar de ce mă întrebi?

— Sunt curios.

— Eu nici măcar nu te-am întrebat dacă ai filele lucrării asupra ta.

Ţi-am spus că sunt la loc sigur.

Nu ai încredere în mine?

— Sincer să fiu, nu!

— Eu de ce am?

— Pentru că eşti direct interesat să le obţii. Pe mine nu mă preocupă decât fuga mea.

Pe care eu ţi-o asigur.

Şi eu îţi voi încredinţa locul unde se află documentele imediat ce voi avea certitudinea plecării mele.

Când ai avut vreme să le ascunzi?

— Înainte de-a mă întoarce acasă.

— Deci sunt la Bucureşti?

— Da.

— Nu am ce face. Accept jocul propus de tine. Dar dacă vei încerca să mă înşeli, te voi găsi şi în gaură de şarpe şi răzbunarea mea…

— Ssst!

— Ce este?

— Se apropie chelnerul. Cred că ar fi mai bine să facem plata şi să ne retragem în compartimentul nostru”.

Căpitanul Tomescu surâse mulţumit. „Suntem pe calea cea bună. dar lupta nu s-a sfârşit!”

*

După cinci ore şi jumătate de ia plecarea din Bucureşti, trenul personal 8006 intra în gara Constanţa.

Cei doi indivizi coborâră şi se amestecară prin mulţimea de pe peron.

— Mai avem doar două ore până la căderea serii, remarcă rotofeiul, privind unul din ceasornicele electrice ale gării.

— Eşti nerăbdător?

— Bineînţeles…

Se urcară într-un troleibuz. Căldura de peste zi dispărea din ce în ce mai mult sub influenţa adierii brizei răcoroase a mării.

— Încotro mergem?

— La Mamaia!

— Credeam că în port.

— Vom ajunge şi acolo. Mai înainte de asta, ne vom instala la o masă de la restaurantul „International”.

— De ce?

— Aşteptăm o persoană care îţi va fi de mare folos. Cunoşti spaniola?

— Niciun cuvânt.

— Franceza?

— Da. Vorbesc binişor.

— Perfect! Mulţi dintre străinii care vizitează România vorbesc limba franceză.

— Nu înţeleg.

— Deocamdată nici nu e nevoie. Îţi voi explica, pe larg, la restaurant.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere.

La restaurant era puţină lume. Localul se trezea la viaţă, probabil, noaptea târziu. Se aşezară la o masă ceva mai retrasă. Slăbănogul comandă chelnerului două coniacuri. Doctorul Udrea îl admira pentru uşurinţa de-a vorbi în limba germană.

Abia după ce fură serviţi şi sorbiră câte o înghiţitură de coniac, slăbănogul socoti că a venit momentul să-i vorbească:

— Herr doctor, ţi-am pregătit de mult paşaportul pentru plecare. ««Sunt mulţumit că semeni leit cu bărbatul din fotografie. Te vei îmbarca pe un vapor sub pavilion costarican, a cărui primă escală e la Marsilia.

— Crezi că va fi atât de uşor?

— Căpitanul vaporului e un amic devotat de-al meu. La miezul nopţii vaporul va ridica ancora. Dar în loc de doctorul Dorin Udrea, te vei numi Ramiro y Mendoza Sebastian, şi eşti doctorul echipajului.

Doctorul Udrea înghiţi lacom restul de coniac aflat în pahar. După aceea se aplecă peste masă şi, privindu-l drept în ochi pe partenerul său, îl întrebă pe neaşteptate:

— Şi ce se va întâmpla cu celălalt, cu adevăratul doctor al echipajului?

Slăbănogul răspunse fără să ezite, dar ocoaindu-i privirea pătrunzătoare:

— Ramiro y Mendoza Sebastian va rămâne pentru totdeauna aici, la Constanţa. Acum înţelegi?

— Eşti dat dracului, crede-mă! exclamă cu satisfacţie Udrea.

— Mulţumesc *pentru apreciere*. Mai bem *un* păhărel?

— Cu plăcere.

— Vom avea de aşteptat. Căpitanul va fi aici într-o

oră. Până atunci stăm de vorbă, mai bem câte ceva, apoi vom proceda cum ne va sfătui el. În sfârşit, înainte de-a ne despărţi, sper că-mi vei divulga ascunzătoarea ultimelor file din dosarul E. 20. Şi cu asta, prima noastră colaborare va lua sfârşit. Să sperăm că nu va fi şi ultima, adăugă el, zâmbind. Ne vom revedea, cu siguranţă, pe alte meleaguri. Şi acum, scuză-mă câteva clipe! Mă duc să cumpăr nişte ţigări extrafine.

Slăbănogul se îndepărtă de masă, în vreme ce Udrea, sorbind alt rând de coniac din pahar, se întreba când avusese vreme partenerul său să aranjeze toată această combinaţie cu căpitanul vasului sub pavilion costarican.

„Dacă îmi subestimează forţa, se înşală amarnic”, gândi el.

— Buenas noces, señor!

În faţa lor se înclina respectuos un individ mătăhălos, purtând un impecabil costum de seară.

Slăbănogul făcu prezentările.

Căpitanul navei costaricane nu vorbea decât spaniola, aşa că el era nevoit să facă pe interpretul:

— După cum am prevăzut, plecarea din port e fixată pentru miezul nopţii.

— Dar unde e celălalt doctor? se interesă Udrea.

— La loc sigur. Se află într-o casă din oraş, unde nici nu bănuieşte ce-l aşteaptă. Vom merge acolo împreună. Veţi schimba costumele de haine şi vom face ultimele retuşuri, astfel încât să nu mai existe nicio deosebh e între dumneata şi el. După aceea, te vei îndrepta liniştit spre port împreună cu căpitanul şi vă veţi urca pe vapor. Eu rămân să mă ocup de doctorul costariean. Iată deci cât de neîntemeiate au fost temerile dumitale. După cum vezi, totul a fost pus la cale până în cele mai mici amănunte. Nici acum nu eşti mulţumit? îţi citesc pe faţă oarecare îndoială.

— Te înşeli!

În realitate, slăbănogul nu se înşela de ioc. Doctorul Udrea era deosebit de prudent şi această prudenţă, fiind dublată şi de o inteligenţă extraordinară, îl determina să constate în sinea lui că lucrurile erau cam prea bine aranjate, pentru a nu exista o bănuială asupra veridicităţii lor. Dar nu avea încotro. În orice caz, nu mai putea rămâne în ţară şi drept urmare trebuia să rişte până la capăt.

Chiar la ieşirea din restaurant, le apăru în cale un taximetru. Slăbănogul îi indică şoferului adresa. Pe drum, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Doar din când în când, slăbănogul privea pe fereastra din spate, spre a se asigura că nu sunt urmăriţi.

Automobilul opri pe o stradă din cartierul portului, în faţa unei clădiri vechi, cu două etaje. Urcară pe nişte scări de lemn, până la apartamentul de la ultimul etaj.

Slăbănogul ciocăni discret în uşa de sub care se zărea o dâră de lumină.

— Cine e? se auzi vocea stridentă a unei femei.

12*

— Deschide, Ina! Eu sunt!

O cheie se răsuci în broască şi uşa se deschise larg, lăsându-i pe cei trei bărbaţi să pătrundă înăuntru.

Doctorul Udrea se uită, cu multă curiozitate, de jur-împrejurul său.

Se afla într-o cameră spaţioasă, mobilată după moda orientală, cu sofale joase şi perne moi, răspândite pretutindeni. Două lămpi originale, având abajururile pictate cu scene marinăreşti, răspândeau în încăpere o lumină discretă. Camera era neaerisită. Se fumase şi se băuse mult, până la venirea lor. Aerul era îmbâcsit cu miros de tutun, iar pe o măsuţă scundă se aflau câteva sticle, aproape golite de conţinut, purtând etichetele unor băuturi străine.

Întins pe o sofa, un individ scund şi rotofei, semănând destul de bine cu Udrea, îi privea cu ochi

sticloşi, mormăind cuvinte neînţelese.

— Ce spune simpaticul nostru doctor? se adresă slăbănogul femeii.

— S-a îmbătat ca un porc şi acum ne înjură în toate limbile pământului.

Femeia nu-i plăcu lui Udrea. Avea o înfăţişare vulgară, deşi se străduia din răsputeri să lase altă impresie. În schimb, îl surprinse plăcut faptul că, după toate aparenţele., promisiunile partenerului său se adevereau până acum întru totul.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, slăbănogul, cu un – zâmbet satisfăcut pe faţă, se adresă lui Udrea:

...– r-Ai văzut că mă ţin de cuvânt? Apoi, redevenind brusc serios: în curând o să fie rândul dumitale.

— Se înţelege, murmură Udrea, curios să vadă ce va urma.

— L-ai. dat somniferul? o întrebă slăbănogul pe femeie, arătându-l pe doctorul costarican.

— E rezistent ca un taur, dar o să adoarmă imediat! îl asigură ea. Ăştia or să-mi bea toate proviziile! se vaită femeia, privind furioasă către căpitanul vasului costarican, care golise din câteva înghiţituri ceea ce se mai afla într-o sticlă de whisky scoţian.

— Ina, mă grăbesc! preciză slăbănogul. Nu am timp să-ţi ascult văicărelile. De altfel am să-ţi plătesc tot ce s-a consumat, nu avea grijă.

Udrea îşi verifică ceasul de la mână. Mai era doar o oră şi jumătate până la miezul nopţii.

— Spune-mi, cum ai să-l lichidezi? îi şopti el slăbănogului.

— Nu-mi duce mie grija! veni răspunsul tăios al celuilalt. Deocamdată trebuie să-ţi schimbi îmbrăcămintea cu colegul dumitale costarican, pentru ca asemănarea să fie cât mai perfectă.

Se întoarse apoi către căpitanul vaporului şi-i spuse

câteva cuvinte în spaniolă, care avură darul să tempereze imediat pofta de băutură a acestuia.

Între timp, fără să se jeneze de prezenţa lor, femeia începu să-l dezbrace pe bărbatul de pe sofa, fără ca acesta să protesteze câtuşi de puţin.

— Hai să facem nani, puişor! îl mângâie ea pe obrajii buhăiţi de băutură.

— Ce mai stai? se întoarse slăbănogul către Udrea. Dezbracă-te! Timpul trece.

Cu tot somniferul pe care femeia pretindea că-i pusese în băutură, don Ramiro y Mendoza Sebastian continua să rămână cu ochii deschişi, părând chiar că începe să se amuze de scena în care deţinea, fără voia lui, unui din rolurile principale.

— E ceva mai puţin solid decât dumneata. Sper însă că hainele n-or să plesnească, până ajungi la vapor.

— Aşa cred şi eu, răspunse Udrea. Dar cum o să mă înţeleg cu căpitanul?

— Cunoaşte câteva cuvinte franţuzeşti, iar eu i-am dat instrucţiuni atât de precise, încât n-o să fie nevoie să conversaţi prea mult. De aceea l-am şi oprit adineauri să mai bea. Pentru a nu se îmbăta şi ăsta, să nu facă cine ştie ce încurcături.

În sfârşit, doctorul costarican închise ochii şi imediat, în încăpei e, răsunară sforăituri puternice. Femeia îl acoperi cu un pled şi trânti peste el costumul lui Udrea, în vreme ce acesta, mişcându-se cu oarecare greutate din cauza hainelor cam strâmte, se uită nerăbdător către slăbănog:

— N-ar fi timpul să plecăm spre port?

— Nu încă, prietene! mai întâi îmi eşti dator cu o mică lămurire.

— Credeam că o să mă însoţeşti până la vamă.

— Ar fi periculos şi apoi eu mai am ceva treabă pe aici. Aştept să-mi spui, dar te previn încă o dată că dacă

informaţia nu va corespunde adevărului, nimeni nu va mai pune niciun preţ pe capul dumitale.

— Şi eu te asigur că rămân acelaşi gentleman pe care l-ai cunoscut. Preţioasele file ale inginerului Constantinescu le-am depus la Poşta Centrală, într-un plic sigilat, pe numele Marthei Filipescu.

Cred că am procedat cum nu se putea mai bine, nu-i aşa?

— Excelent, doctore! Nu-mi rămâne decât să-ţi mulţumesc pentru amabila colaborare şi să-ţi urez drum bun în apropiata dumitale călătorie.

Căpitanul şi doctorul Udrea coborâră în grabă scările.

Slăbănogul aşteptă câteva clipe, până ce paşii lor nu se mai auziră, apoi scoase dintr-un buzunar un teanc de bancnote şi-l azvârli pe masă.

— Pentru tine şi pentru ceilalţi doi, spuse el femeii, care şi întinsese mâna după bani, cu o căutătură lacomă în priviri.

Neaşteptat de brutal, slăbănogul o plesni peste mină.

— Aşteaptă să se întoarcă şi ibovnicul tău şi pe urmă îi împărţiţi frăţeşte, pe din trei…

— Aşa se şi cuvine! bodogăni, în cea mai perfectă limbă românească, doctorul Ramiro v Mendoza Sebastian, ridicându-se în capul oaselor şi azvârlind pledul de pe el cât colo.

— „Bătrânului lup de mare” ar fi trebuit să-i dau mai mult, rânji batjocoritor slăbănogul, în vreme ce se îndrepta spre uşă.

— De ce, şefule? se oţărî femeia. Noi n-am muncit pentru banii ăştia? Nu-i meritäm?

— N-am spus lucrul ăsta. Dar el are acum o treabă ceva mai delicată decât aţi avut voi…

*

Noaptea era calmă, cu cerul acoperit de stele. Din

depărtare se auzea vag şopotul talazurilor ce se izbeau de stânci.

Udrea mergea alături de căpitanul costarican, întrebându-se mereu cât va mai dura drumul până în port. Porniseră pe nişte străzi dosnice, cu miros de cherhana. Ferestrele caselor joase erau întunecate. semn că locatarii lor se culcaseră de mult.

Ajunseseră în dreptul unui loc viran, pe care zăceau depozitate câteva materiale de construcţie, când căpitanul se opri în loc, bombănind ceva în spaniolă.

— Ce s-a întâmplat? Aţi uitat ceva? încercă Udrea să se înţeleagă cu el în limba franceză.

Marinarul costarican părea că n-a priceput ce-a fost întrebat, pentru că nu răspunse nimic. În schimb, după ce privi în toate părţile, îi făcu semn doctorului să vină spre el.

— Doriţi ceva?

Udrea se afla în imediata apropiere a costaricanului. Nu-l mai despărţeau decât doi sau trei paşi, când zări sclipirea lamei pumnalului în mâna acestuia.

Încercă să o rupă la fugă, dar era prea târziu. individul îi puse o piedică şi doctorul se lungi în praful caldarâmului, cu faţa spre pământ.

„Nemernicul! M-a înşelat! O să mor ca un câine, prostul de mine!” îi trecu prin gând şi într-o frântură de clipă se rostogoli într-o parte, cu o iuţeală de necrezut pentru fizicul său rubicond.

Această mişcare rapidă îl salvă de la moarte, deoarece solidul său adversar se şi aruncase asupra lui, căutând să-i aplice o lovitură decisivă, dar – nimerind în gol – se rostogoli şi el în mijlocul străzii.

Se ridicară amândoi de la pământ cu iuţeala fulgerului. Acum era vorba de viaţă sau de moarte.

Udrea scrâşni din dinţi, cu disperare.

„Dacă aş fi avut un revolver, îl – băruiam pe

nemernicul ăsta. Aşa lupta este inegală. E mult mai solid decât mine şi are o armă asupra lui…”

În focul luptei, niciunul nu auzise un şuierat prelung, venind de undeva, din apropierea lor, astfel că Udrea nu avusese vreme să-şi isprăvească gândurile. Farul unui reflector puternic scăldă într-o baie de lumină întreaga stradă. Acum doctorul şi adversarul său păreau nişte actori surprinşi în mijlocul unei scene de teatru.

„Costarieanul” scăpă o înjurătură românească şi încercă să se facă nevăzut în direcţia locului viran, în vreme ce doctorul rămase pe loc, neştiind cum ar fi mai bine să procedeze.

„Văd un automobil, constată Udrea în momentul când lumina orbitoare se apropie la câţiva paşi de el şi se auzi scrâşnetul roţilor înfrânate. Poate asta a fost norocul meu!”

Una din uşi se deschise larg şi o voce necunoscută îl invită în automobil:

— Poftiţi aici, domnule! V-am salvat la momentul oportun.

Făi a să mai stea pe gânduri, Udrea îşi luă de jos valiza şi se urcă în automobil. Din cauza întunericului, nu putea să distingă figurile celor care se aflau în interiorul automobilului, mai ales că şoferul stinsese faza mare a farurilor şi gonea acum, cu toată viteza, spre o ţintă deocamdată necunoscută.

Trecură câteva minute în tăcere. Nimeni nu SCO-1 tea o vorbă. De-abia când automobilul intră pe şoseaua principală, bărbatul care stătea lângă Udrea îl rugă pe şofer să oprească automobilul.

— Domnule, cred că ar fi timpul să facem cunoştinţă. Numele meu e Mareş.

În lumina difuză a farurilob Udrea îl studie vreme de câteva clipe pe omul de lângă el, minat de-o curiozitate firească. Ceea ce-l neliniştea mai mult era dilema de a se

prezenta cu adevăratul său nume sau de a fi stăruit în continuare cu identitatea falsă de „doctor al unei nave costaricane”. Îşi spuse că acum nu mai avea niciun rost să meargă pe această ultimă cale, din moment ce vaporul şi fuga sa nu fuseseră decât nişte abile poveşti, bune de adormit copiii. Singurul lucru bun pe care-l avea de făcut pentru a-şi salva pielea era acela de a se reîntoarce, cât mai degrabă, la Bucureşti, spre a încerca să reintre în posesia filelor atât de preţioase. Poate că norocul nu-l părăsise şi, dejucând planul fostului complice, îl va sili pe acesta, sub ameninţarea denunţării, să îi faciliteze cu adevărat fuga peste graniţă.

Toate aceste gânduri îi trecură prin minte. În numai câteva clipe; apoi întinse mâna şi prezentă scurt, fără nicio altă explicaţie:

— Doctorul Udrea!

Acum aştepta cu încordare întrebările celuilalt. Probabil că îl va descoase asupra împrejurărilor în care se petrecuse scena de adineauri, aşa că trebuia să fie pregătit, să ţeasă în grabă povestea necesară, cu puţine amănunte şi cât mai verosimilă.

Spre surprinderea lui, Mareş se dovedi un partener agreabil şi lipsit de curiozitate.

— Întâmplarea joacă, de multe ori, un rol nemaipomenit în viaţa noastră. Nu-i aşa, domnule doctor?

— Bineînţeles. Vă rămân recunoscător şi îndatorat.

Sunt fericit că v-am salvat într-o împrejurare atât de neplăcută.

— Vă mulţumesc încă o dată din adâncul inimii.

— Şi acum, dacă doriţi, vă pot oferi ospitalitatea automobilului meu până la Bucureşti. Sau poate că doriţi să rămâneţi în Constanţa?

În ochii lui Udrea licări surpriza şi, în acelaşi timp, emoţia.

„Ce ofertă neaşteptată şi ispititoare în a-mi vedea

planul realizat! gândi el, abia stăpânindu-se să nu-şi trădeze bucuria. Iată cum se pot întoarce lucrurile, scumpul meu patron!”

Domnule, eram pregătit de plecare spre Bucureşti, rosti el cu voce tare, arătând valiza. Aveam şi biletul de tren. Cred însă că ar fi prea târziu să mai ajung la timp la gară, aşa că, dacă vă menţineţi invitaţia, mi-ar face plăcere să vă însoţesc până în Capitală.

Mareş zâmbi, fără niciun fel de reţinere:

Domnule doctor, plăcerea este de partea mea.

Fără să mai aştepte vreo îndrumare, şoferul porni automobilul spre Bucureşti.

Cu un oftat de uşurare, doctorul Udrea se aşează mai confortabil pe canapea şi încercă să-şi imagineze ce figură va face slăbănogul peste câteva ore, când va da cu ochii de el.

Exact la miezul nopţii, Dan Tomescu primi o nouă comunicare de la Constanţa, din partea căpitanului Grădinara:

— Operaţiunea E.20 decurge aşa cum aţi stabilit.

— Relatează-mi în amănunt ce s-a mai întâmplat.*

— Urmăriţii au petrecut după-amiaza la restaurantul „International” din Mamaia. Complicele doctorului Udrea a luat legătura cu un anume Ştefan Gheorghe, individ fără ocupaţie stabilă, un înrăit infractor, client obişnuit al penitenciarului din localitate.

După aceea, s-au deplasat toţi trei la locuinţa lui Ina Cordos; au plecat mai întâi doctorul Udrea şi Ştefan Gheorghe, iar la puţin timp după aceea, complicele lui Udrea.

Organele de miliţie au efectuat imediat un control şi au descoperit în locuinţa bufetiei ei o importantă sumă de bani pe care ea n-o poate justifica. Tot acolo se afla şi un escroc internaţional, asupra căruia s-au găsit paşapoarte falsificate, pe diverse nume şi naţionalităţi.

Locotenentul Mareş a urmărit cu echipa sa pe doctorul Udrea şi pe Ştefan Gheorghe. După discuţia din tren între doctor şi complicele său, pe care o cunoaşteţi, bănuiam că Ştefan are misiunea să înlesnească fuga doctorului peste graniţă. Eram cu toţii curioşi să vedem cum vor proceda infractorii pentru a săvârşi acest lucru.

Dar a intervenit o schimbare neaşteptată, aşa după cum aţi prevăzut. Ştefan l-a atacat pe doctor, cu intenţia vădită de a-l omoi! Consider că individul care l-a însoţit pe Udrea la Constanţa nu e complicele lui. S-ar putea să fie chiar şeful reţelei de spionaj, cel care a plătit suma de bani, descoperită la Ina Cordos, în scopul ca prietenul ei să-l lichideze pe fostul lui partener, doctorul Udrea, după ce a obţinut de la acesta adresa exactă a locului unde se află documentele, adică ultimele file ale dosarului special E.20.

— Ce se întâmplă cu Mareş?

— Locotenentul Mareş a intervenit la timp pentru a-l salva pe Udrea. Comandantul direcţiei circulaţiei ne-a înştiinţat că automobilul în care se află Mareş, împreună cu locotenentul Vâlsan şi doctorul Udrea, se îndreaptă spre Bucureşti. Ştefan Gheorghe a fost arestat şi urmează acum să-l confruntăm cu ceilalţi.

— Aşa cum evoluează lucrurile, prin această spectaculoasă răsturnare de situaţie, finalul se va desfăşura, bănuiesc, la Bucureşti. Voi comunica, în timp util, dacă o să fie necesară transportarea celor trei infractori constănţeni în Capitală.

*

Aşezat comod într-unul din compartimentele de clasa întâi ale acceleratului ce-l ducea la Bucureşti, slăbănogul savura pe îndelete o ţigară Pall Mall.

Era singur. Trăsese storurile şi închisese uşa compartimentului, în dorinţa de a dormi liniştit, până în zorii zilei. Acum, după ce succesul final era ca şi asigurat,

îi era necesară odihna, mai mult ca oricând, înaintea ultimei zile a misiunii sale.

Până acum, lucrurile se desfăşu râseră întocmai după cum îşi dorise el. E adevărat că doctorul Udrea le complicase în partea lor finală. Intervenţia prietenilor din Constanţa, a acestei minunate Ina Cordos – pe care o răsplătise regeşte pentru tot ceea ce făcuse pentru el – reaşezase lucrurile pe făgaşul dorit.

Lichidarea lui Udrea fusese mai mult decât necesară. Doctorul îşi închipuise că a scoate un om peste graniţă era tot atât de uşor cum ai duce la gură mâncarea cea de toate zilele. E drept că-l slujise cu devotament. Fără contribuţia lui substanţială nu ar fi reuşit niciodată să-şi ducă la bun sfârşit deosebit de periculoasa sa misiune, pe care i-o încredinţaseră superiorii săi.

Dar… la război, ca la război, vorba francezului. Instrucţiunile primite erau clare: „Niciunul dintre complici nu trebuia să mai rămână în viaţă din momentul când devenea nefolositor”.

Gândul acesta îi strecură o undă de amărăciune în suflet. Odată şi odată îi va veni şi lui rândul. Acum era însă prea târziu să mai dea îndărăt.

E singur, doar el cu gândurile lui. Cât de bine e să discuţi cu tine însuţi, fără să te audă nimeni! Numai aşa poţi recunoaşte că ai greşit, că drumul pe care ţi l-ai ales în viaţă, la un moment dat, e plin de pericole şi de nesiguranţă la orice pas. A cedat tentaţiei de-a câştiga mulţi bani, s-a lăsat atras de mirajul unei lumi ce nu o cunoştea, dar care îi apărea descrisă în culorile cele mai strălucitoare. S-a convins singur că totul nu a fost decât un castel de nisip, ce se poate. împrăştia la prima adiere de vânt.

În dorinţa de a-şi aprinde o nouă ţigară, mina vuită în buzunarul interior al hainei atinse metalul rece şi dur al revolverului pe care-l purta totdeauna cu el. La ce bun? Se

cunoştea prea bine ca să nu-şi dea seama cât e de laş. Nu ar fi tras niciodată, îi era silă să vadă sânge curgând. De aceea a şi apelat la Ina Cordos şi prietenii săi. Când a fost nevoit să înlăture un adversar, mai întâi i-a aruncat nisip în ochi şi apoi l-a izbit orbeşte, închizând la rândul său ochii. Asta s-a petrecut cu zile în urmă, atunci când Liana încă mai trăia.

Liana, Martha... Lumina amintirilor se întoarce necruţătoare, îl orbeşte ca farurile unui automobil ce goneşte în noapte. Trebuie să-şi alunge gândurile negre, să-şi revină imediat. Mâine dimineaţă îşi joacă ultima carte şi trebuie s-o joace bine. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu se va îneca tocmai acum, când mai are doar un pas de făcut?!

Prea l-au copleşit slăbiciunile şi teama ţ Aşa se întâmplă întotdeauna pentru cel ce se simte singur. Poate că n-ar fi trebuit să se izoleze în compartiment. Simte dorinţa arzătoare de a fi în tovărăşia altcuiva, măcar a conductorului de tren. Să schimbe o vorbă, două despre vreme sau indiferent despre ce altă banalitate, numai să nu rămână singur. Are impresia că zeci şi zeci de ochi îi urmăresc orişice mişcare. Ochi albaştri, verzi, căprui, negri; ochi cenuşii că ai doctorului Udrea, ochi iscoditori şi pătrunzători ce se apropie de el, îi citesc în suflet, îi scormonesc creierul, îl strâng din ce în ce, ca într-un cleşte de foc.

A strigat. A scos un strigăt de fiară înjunghiată. Se scoală de pe canapea şi cu mâini tremurânde caută pe întuneric zăvorul uşii. În sfârşit, l-a găsit. A ieşit pe culoar şi a deschis fereastra, lăsând să pătrundă aerul rece, purtând mirosul căpiţelor de fân proaspăt şi de iarbă cosită.

La celălalt capăt al vagonului, în faţa unei alte ferestre, un bărbat între două vârste fumează liniştit o ţigară. Pentru o clipă, privirile se întâlnesc, apoi fiecare îşi

vede de gândurile lui, în vreme ce trenul aleargă zănatec în noapte.

Zorii dimineţii liniştite de vară mijesc pe întinsul plat al câmpiei. Oamenii trebăluiesc, harnici ca furnicile, pe ogoarele înmiresmate de căldura razelor soarelui de iulie.

Doctorul Udrea se uită pe fereastra automobilului, departe în zare, trecând cu privirea peste toate imaginile create de iscusinţa naturii.

A trecut o noapte de jar, plină de încordare şi emoţie. Lumina zilei a înfrânt ca un torent năvalnic zăgazurile nopţii întunecate. Poate că roata norocului s-a oprit în dreptul numelui său de astă dată. Poate, dar până acum…

A fost păcălit şi încă într-un mod copilăresc. O înscenare abilă a fostului prieten, omul pentru care a riscat totul. A vrut să-l omoare, să scape de el, după ce l-a ajutat în problema atât de complicată a dosarului E.20. Dacă ar fi fost mai prudent, nu i-ar fi mărturisit locul unde a ascuns ultimele file ale lucrării inginerului Constantinescu decât după ce s-ar fi văzut instalat pe puntea vaporului. A cărui vapor? Totul nu a fost decât o ficţiune, un film prost, cu bărbi şi peruci false, pe care el l-a acceptat cu atâta naivitate.

În fond, pentru ce atâta zbucium şi goană în necunoscut, către această aventură plină de primejdii? De ce n-a rezistat ispitei, şi a primit oferta ce i s-a făcut? Fără îndoială, l-a tentat mirajul desăvârşirii studiilor lui în ceea ce privea cazurile medicale complicate, a căror vindecare se bazează pe hipnoză. Pretutindeni în lume se încearcă astăzi diverse formule. Pentru tot ce-a făcut n-a primit decât o palidă răsplată bănească. Nici nu ar fi avut nevoie de aşa ceva. I s-a promis, în schimb, că va avea în străinătate un cabinet propriu, investit cu cele mai moderne aparate, că va putea astfel să-şi realizeze opera vieţii în cele mai desăvârşite condiţii. O minciună sfruntată, datorită căreia imaginaţia lui a amplificat

proporţiile dorinţei lui mistuitoare şi l-a împins înainte, pe calea decăderii morale. A sacrificat totul pentru o himeră. Şi acum cei care-i promiteau împlinirea visurilor de o viaţă au încercat să-l înlăture, să-l arunce la gunoi, fără milă.

Să se întoarcă? Acum e prea târziu! A presărat în drum două cadavre: Bella şi inginerul Constantinescu. Doi naivi! Credeau în el. îl stimau şi-l respectau. Nu au reuşit niciodată să citească în adâncul sufletului său, aşa cum numai el putea să o facă. Erau tineri. Se iubeau. Şi ce dacă? I-au stat în cale. îi zăgăzuiau drumul spre fericire, spre fericirea aceea clădită pe iluzii deşarte. Dar atunci nu ştia, nu bănuia ce avea să se întâmple mai târziu. Egoismul din el l-a împiedicat să vadă mai departe. A luptat numai pentru satisfacerea orgoliului şi împlinirea dorinţelor ce-i mistuiau sufletul. A ucis pentru că numai aşa credea că va atinge fericirea.

„Oare eu, medicul psihiatru şi neurolog, Dorin Udrea, nu sunt mai nebun decât toţi nebunii de pe lume?”

— Doriţi o ţigară?

A tresărit. Unde se află? Cine sunt oamenii aceştia din jurul lui? Cât de departe l-au dus gândurile!

— Vă mulţumesc!

Mâna îi tremură, când apleacă ţigara spre flacăra brichetei.

— Sunteţi palid. Emoţia prin care aţi trecut v-a obosit, fără îndoială.

Nu cumva a adormit? Poate că în vreme ce automobilul gonea în noapte, el, hăituit de coşmaruri, a rostit prin somn cine ştie ce nerozii sau poate că a gândit mai adineauri cu voce tare.

— Am adormit?

— Nicio clipă! Am însă impresia că visaţi cu ochii deschişi.

Doctorul Udrea răsuflă uşurat, apoi sorbi cu voluptate fumul din ţigară.

Până la Bucureşti nu mai sunt decât treizeci de kilometri. Va trebui să-şi înfrângă oboseala şi slăbiciunea. Lupta pe care o va da acum e decisiva. Şi ţine, mai mult ca orice, la viaţa lui…

Martha Filipescu s-a trezit, în dimineaţa aceasta, mai devreme decât de obicei. De la moartea Lianei, insomniile se ţin lanţ şi, în plus, trebuie să nu se trădeze faţă de Bogdan, care – fără să ştie ceva din ceea ce s-a întâmplat – intuieşte parcă suferinţa ei şi îi arată, în ultima vreme, o afecţiune deosebită.

Dar iată că şi el, din momentul când a aflat ieri de accidentul suferit de unul dintre cei mai destoinici ingineri din Institut, Constantin Constantinescu, pare neliniştit şi îngândurat. Toată după-amiaza a stat acasă şi s-a interesat telefonic, aproape din oră în oră, dacă mai există vreo şansă să fie salvat.

Aseară, amândoi s-au culcat târziu. Bogdan a frunzărit o carte, iar ea a răsfoit nişte reviste de modă. Au vorbit puţin. S-au respectat şi s-au menajat reciproc, cu acea înţelegere şi îngăduinţă pe care ţi le dau anii îndelungaţi, petrecuţi împreună.

Acum Bogdan e în baie. Probabil că se înviorează cu duşul său obişnuit, de dimineaţă, cu apă rece ca gheaţa.

Ea va trece în bucătărie şi îi va prepara o gustare. Oare de când nu a mai făcut acest lucru? De mult timp, pentru că Bogdan i-a interzis să se scoale prea devreme.

— Tu eşti obosită de spectacole. Te întorci întotdeauna târziu. Peste zi ai repetiţii. Munceşti de două ori mai mult decât mine. Şi apoi, ai avut şi acest turneu obositor.

Argumentele lui o convinseseră şi de obicei dormea până către ora nouă dimineaţa.

De-abia apucase să intre în bucătărie, când telefonul sună prelung şi insistent.

Se întoarse în sufragerie şi ridică receptorul.

— Alo!

Câteva momente nimeni nu răspunse la celălalt capăt al firului. Era gata să închidă, când vocea necunoscută a unui bărbat întrebă cu o uşoară nuanţă de ezitare:

— Doamna Martha Filipescu?

— Da.

— Sărut mâinile, doamnă. La telefon e doctorul Udrea.

— Nu vă cunosc.

— Nici eu, însă îmi puteţi fi de un mare ajutor.

— Eu?! De ce? Cine sunteţi?

— O să vă explic totul, doamnă! E în interesul dumneavoastră să veniţi imediat la Poşta Centrală. De fapt cel mai mult pe mine mă ajutaţi. Vă rog să nu mă refuzaţi. Veniţi?

— Chiar acum?

— Cât mai repede cu putinţă! Vă aştept în dreptul ghişeului nâumărul unu.

— Bine, dar…

— Doamnă, nu vă pot spune decât un singur lucru.

Dacă veniţi, veţi afla numele asasinului fiicei dumneavoastră.

Necunoscutul aşezase receptorul în furcă. Ultimele lui cuvinte răscoliseră cumplit sufletul Marthei.

Rămăsese încremenită ca o stană de piatră, incapabilă să facă un pas, să mai scoată o singură vorbă.

Bogdan ieşise din baie, îmbrăcat în halatul său albastru cu dungi albe.

— M-a căutat cineva?

— Nu.

— Mi s-a părut că a sunat telefonul.

— Ai auzit bine.

Căută în gând, cu înfrigurare, o justificare, deşi Bogdan nu insista să afle cine o chemase la o oră atât de matinală.

— Era cineva de la teatru. Mă cheamă urgent... pentru o repetiţie.

Bogdan se încruntă:

— De-ar veni odată închiderea stagiunii! Anul acesta aţi lucrat mai mult decât de obicei. Şi eşti atât de obosită...

Clătinând capul, în semn de – îngrijorare, Bogdan intră în dormitor.

Martha renunţase să-i mai pregătească gustarea, aşa cum îşi propusese înainte. Era nerăbdătoare să ajungă numaidecât la Poşta Centrală şi de aceea se îmbrăcă mai repede decât de obicei. Traversă, în grabă, sufrageria, uitând să-şi ia rămas bun de la Bogdan. Tocmai când se pregătea să iasă din încăpere, auzi soneria telefonului. Pentru un moment rămase descumpănită în pragul uşii. O presimţire ciudată pusese stăpânire pe ea. Se apropie de telefon şi ridică, încet, receptorul.

— Familia Filipescu?

— Da.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Martha.

Nu! Nu voia să creadă că putea fi el! Şi totuşi vocea ascuţită, parcă veşnic gata de ceartă, era a lui. I-ar fi recunoscut-o oricând, tocmai pentru că se deosebea de celelalte prin această particularitate, pe care ea o cunoştea atât de bine. Ce se întâmpla? Doar nu visa! Bogdan era alături, în dormitor. Dintr-un moment într-altul se va duce la bucătărie să-şi pregătească gustarea, Ce să facă? Să închidă receptorul şi să alerge degrabă la întâlnirea cu acela ce avea să-i destăinuiască numele asasinului fiicei sale, sau mai întâi să-l asculte pe el, să vadă ce are să-i spună? Aflase de la Liana, atunci când o văzuse pentru ultima oară în viaţă, că a fugit din ţară de peste un an de zile. Pentru ce se reîntorsese? Poate că a regretat fapta nesăbuită şi, spăsit, a cerut iertare. Poate că s-a reîntors mai de mult şi Liana nu a ştiut acest lucru.

— Martha, tu eşti?

— Da.

— Trebuie să te văd! Neapărat! Sunt aproape de locuinţa ta. În colţul străzii, la cofetărie.

— Bine.

Aşează receptorul în furcă. De ce îi promisese? între ei totul se terminase de mult. De douăzeci şi cinci de ani. Acum doi ani, când l-a revăzut după atâta amar de vreme, inima i-a tresărit năvalnic, dar numai pentru o clipă, cinstind amintirea primului iubit, primului soţ, a tatălui Lianei. Astăzi nimic n-o mai apropie de acest om care a adus în viaţa ei numai lacrimi, amărăciune şi suferinţă. Va merge totuşi să-l întâlnească. Trebuie să afle şi el de moartea fetiţei lor. Astfel, ultima legătură dintre ei s-a spulberat…

— Te-ai şi îmbrăcat, Martha?

Tresări. Bogdan se pregătea de plecare.

— Nu mănânci nimic? îl întrebă ea, cu voce stinsă, amintindu-şi că nu-l văzuse luându-şi gustarea de dimineaţă.

— Nu, draga mea. Nu mai am timp. Sunt aşteptat. Am fost invitat, pentru nişte informaţii, de un căpitan de la securitate. Trec întâi pe la el şi apoi mă duc la Institut.

O sărută pe frunte, îşi luă servieta şi, înainte de-a deschide uşa, se întoarse către a, clătinând uşor capul în semn de nemulţumire:

— Să ştii că nu-mi place de loc cum arăţi! Eşti atât de palidă! Trebuie să luăm neapărat concediu şi vom pleca la mare o lună de zile. Am să aranjez eu totul. La revedere, Martha!

Trecuseră câteva minute de când Bogdan părăsise încăperea şi Martha nu se mişcase de lângă telefon. Nu cumva Bogdan a aflat totul? E peste puterile ei să înţeleagă cum într-un interval de timp atât de scurt poţi să primeşti trei veşti, una mai surprinzătoare decât alta, ca apoi trei întrebări răscolitoare să-ţi chinuiască mintea, fără

încetare? „Cine e asasinul Lianei?” „De ce s-a reîntors George?” „Ce caută Bogdan la securitate?”

Deodată îşi aminti de numărul lui de telefon.

Căută cu înfri» urare în nosetă. Respiră uşurată.

Era acolo, scris caligrafic, pe un cartonaş, ca o carte de vizită. I l-a dat în tren, atunci când l-a cunoscut pentru prima oară.

Formă numărul şi aşteptă emoţionată să i se răspundă. Când la capătul celălalt al firului îi auzi vocea, răsuflă uşurată.

*

Se uită la ceas şi îşi muşcă buzele de enervare.

„Ce se întâmplă, de nu mai vine odată? Pentru ce întârzie?”

Se mai linişti doar la gândul că dimineaţa era probabil obişnuită să se scoale ceva mai târziu decât alţii şi că orice femeie poartă cu ea o urmă de cochetărie care o împiedică să fie punctuală la întâlniri. În fond, nu îi fixase un termen precis. I-a spus doar că o aşteaptă la cofetăria din apropiere şi atât. Ea a fost de acord, dar a închis imediat telefonul şi astfel n-a mai avut vreme să-i spună că se grăbeşte.

Mai era doar un pas de făcut şi treaba va fi isprăvită cu bine. De ce îl trădează nervii tocmai acum? De astă-noapte, din tren, se simte neliniştit, încearcă un sentiment de frică, pe care nu l-a avut de loc până acum. Ce se întâmplă cu el? îndeplinind prima misiune ce i-a fost încredinţată, fără îndoială că va fi răsplătit din plin. Dar dacă vor proceda la fel, aşa cum făcuse şi el cu Udrea? Nu se poate! EI e cu totul altceva! în el au deplină încredere, îi vor mai încredinţa, probabil, şi alte misiuni în viitor. Nu are niciun rost să-şi facă atâtea griji. Lui nu i se poate întâmpla nimic. Atunci de ce îi tremură mina când duce ceaşca cu cafea neagră la gură?

„Iat-o! în sfârşit! A venit mai târziu decât se aştepta

el, dar a venit!”

S-a ridicat de pe scaun şi i-a făcut semn să se apropie. Martha a rămas însă în pragul uşii, privindu-l ca şi cum îl vedea acum pentru prima oară. Oare operaţia de chirurgie plastică, pe care i-au făcut-o în străinătate, să-i fi schimbat într-atât înfăţişarea feţei, încât nici ea să nu-l mai recunoască?

Martha, eu sunt!

Se pare că ea nu şi-a revenit mea din uluială. A rămas în acelaşi loc, nemişcată. E nevoit să îi iasă în întâmpinare. Îi sărută, galant, mâna şi o aduce lângă el, la măsuţa aşezată discret într-un colţ al cofetăriei.

— Nu mă mai recunoşti?

Martha schiţează un zâmbet. Dar e atâta durere în el!

— Acum îmi dau seama că eşti tu.

— Martha, aş vrea să nu-mi formulezi nicio întrebare. Tot ceea ce vreau să te rog e doar să mă însoţeşti până la Poşta Centrală. Am de luat de acolo un plic. E pe numele tău, După acest drum îţi jur că nu ne vom mai revedea niciodată. O să dispar definitiv din viaţa ta.

O privi cu atenţie şi încordare. Încă de la primele lui cuvinte, Martha tresărise, de parcă ar fi lovit-o cineva peste faţă. Apoi, observă la ea cum caută să-şi stăpânească o emoţie profundă. Ochii îi jucau în lacrimi, iar glasul melodios tremura uşor, ca o frunză în adierea vântului.

— Ştii că Liana… a murit? Că a fost ucisă?

— Am aflat. Cunosc şi criminalul.

— Îl cunoşti?

— Te-am rugat să nu-mi pui întrebări. De altfel, numele lui nu-ţi va spune nimic.

— Şi eu, te rog… Doar acest lucru ţi-l cer. Atât… După aceea te voi însoţi acolo unde vrei tu să mergem.

— Bine. Nu te pot refuza. Serviciu contra serviciu. Numele lui e Constantin Constantinescu. Acum eşti

mulţumită?

Martira se ridică imediat de pe scaun. Îşi întoarse privirea, pentru ca el să nu observe cât e de uimită şi de speriată.

Constantin Constantinescu! Dar acesta era numele inginerului de la Institutul de cercetări electronice! Inginerul care suferise un groaznic accident şi de a cărei stare se interesase Bogdan în tot cursul zilei de ieri. Va mai putea oare să reziste acestui vârtej ameninţător, cu nume şi fapte ce se învârtesc în jurul ei într-o sarabandă drăcească, fără de sfârşit?

— Mergem?

— Da!

Plăti consumaţia şi ieşiră în stradă.

*

Doctorul Udrea aştepta cu nerăbdare în faţa ghişeului numărul unu de la Poşta Centrală. Dacă

Martha Filipescu va veni, aşa după cum îi promisese, era ca şi salvat. Se felicitase singur pentru ideea cu divulgarea numelui asasinului fiicei ei. Acest fapt stârnise desigur curiozitatea actriţei. Bineînţeles că el nu avea de gând să-i împărtăşească numele adevăratului ucigaş. Dar pentru ca răzbunarea să fie mai cumplită, îl va învinui chiar pe acela care a vrut să-i ia lui viaţa. După ce actriţa va ridica plicul de la oficiu, îi va servi această minciună, care va avea darul să-i răscolească şi mai puternic sufletul. Apoi va aştepta calm întrevederea cu slăbănogul. Studiase cu atenţie „Mersul trenurilor”. Marele lui noroc a fost acel simpatic domn Mareş, care nu numai că îi salvase viaţa, dar îl adusese şi în Bucureşti exact cu o jumătate de oră înaintea sosirii acceleratului de la Constanţa.

A avut un avans şi mai mare, dar pierduseră multă vreme la trecerea peste Dunăre. Aproape două ore, din nu se ştie ce motive, aşteptaseră bacul care îi transportase pe celălalt ţărm. După aceea n-a reuşit să se despartă chiar

imediat de Mareş, Din politeţe, a fost nevoit să aştepte până ce acesta i-a istorisit câteva anecdote vânătoreşti şi nu l-a lăsat să plece până ce el, Udrea, nu i-a promis că se vor revedea chiar în aceeaşi zi.

În sfârşit, cum a reuşit să scape, s-a repezit la primul telefon public. Mai erau atunci doar câteva minute până la sosirea acceleratului, dar se dovediseră suficiente pentru ca să fie el cel dintâi care luase legătura cu Martha Filipescu.

Dar dacă, prin cine ştie ce împrejurare, celălalt a ajun «mai devreme şi a apucat să telefoneze actriţei înainte ca aceasta să plece de acasă? În acest caz, a fost inspirat atunci când a fixat întâlnirea direct la Poşta Centrală. Deşi e prima oră de serviciu, ghişeelfe sunt aglomerate, iar în holul uriaş se află destulă lume, ceea ce îl va împiedica pe slăbănog să procedeze cu violenţă atunci când va avea loc întâlnirea dintre ei. Desigur, însă, că ar fi mult mai bine dacă Martha Filipescu va veni singură, neînsoţită de nimeni. Atunci totul ar merge atât de uşor, aşa cum şi-a dorit el…

Îşi roti încă o dată privirea în jurul său. Nimic şi nimeni nu-i atraseră, în mod deosebit, atenţia. La ghişeul numărul unu, unde se afla el, nu mai era nicio altă persoană. Aşadar, orice confuzie era exclusă. Actriţa îşi va da seama, numaidecât, că el e omul care o aşteaptă.

Mai trecură încă zece minute. Doctorul Udrea începuse să-şi piardă răbdarea, când pe uşa turnantă intră o femeie frumoasă şi de o rară distincţie.

„Ea trebuie să fie”, îşi spuse doctorul şi se pregăti să o întâmpine.

Într-adevăr, era Martha Filipescu, singură, neînsoţită de altcineva. Se opri în dreptul lui şi schiţă un zâmbet uşor. Doctorul Udrea se înclină şi rosti cu emfază:

— Doctorul Udrea. La dispoziţia dumneavoastră, stimată doamnă!

— Domnule doctor, am impresia că eu sunt la dispoziţia dumitale.

— Oh, doamnă Martha, vă rog să mă iertaţi că v-am deranjat la o oră atât de matinală. E vorba de o nimica toată, dar prezenţa dumneavoastră era absolut necesară pentru mine.

— Cu ce anume v-aş putea fi de folos?

— Un bun prieten al meu, care nu vă este necunoscut, a depus pe numele dumneavoastră un plic cu acte, privind o moştenire. Desigur, mă veţi întreba: „De ce nu l-a expediat direct pe numele meu?” în această privinţă, daţi-mi voie să vă răspund, că nici eu nu am înţeles motivul pentru care a procedat în acest fel şi nu aşa cum ar fi fost normal să facă.

— Fiţi liniştit, domnule doctor! Nu acesta e lucrul care mă interesează şi nu pentru asta am venit până aici. Singura întrebare, la care vă rog să-mi răspundeţi, este aceea de a-mi destăinui numele asasinului fiicei mele.

— Vă mulţumesc, stimată doamnă, pentru discreţia dumneavoastră. V-aş ruga să binevoiţi, cu amabilitatea ce vă caracterizează, să o păstraţi până la capăt şi după aceea vă încredinţez că vă voi împărtăşi ceea ce doriţi să aflaţi.

— Dacă înţeleg bine, mai întâi doriţi să îndeplinesc micul serviciu cai e m-aţi rugat atât de insistent.

— Exact, doamnă!

— Bine. Unde trebuie să mă duc?

— Primul culoar, la dreapta, al doilea ghişeu din stânga.

Martha Filipescu se îndreptă în direcţia pe care i-o arătase Udrea. În aşteptarea ei, doctorul scosese o ţigară din tabacheră şi se pregătea să o aprindă, când auzi o voce cunoscută, exclamând cu vădită surpriză:

— Doctorul Udrea?!

În faţa lui se afla Mareş. Cum se nimerise, să îl întâlnească tocmai aici?

Mareş îi întinse politicos bricheta. Doctorul aprinse ţigara, strivind-o nervos cu degetele-i scurte şi butucănoase.

— Am o întâlnire, domnule Mareş. Te rog să mă ierţi că nu pot sta de vorbă, acum, cu dumneata.

— Dar pentru acelaşi lucru am venit şi eu aici. Iată, domnul meu, persoana căreia i-am promis că voi fi foarte punctual la întâlnire.

Rostind aceste cuvinte, Mareş se întoarse cu faţa spre coridorul de unde apăruse Martha Filipescu.

Răspunsul venise mult mai repede decât ar fi crezut Udrea şi fusese atât de neaşteptat, încât, de uimire, aproape că nu mai era în stare să rostească un cuvânt.

— Bine… dar…

— Ce vreţi să spuneţi? Că şi dumneavoastră o aşteptaţi pe doamna?

Actriţa se apropie de ei. Pe faţă i se citea emoţia şi încordarea.

— Plicul, murmură Udrea, cu ochii fixaţi pe obiectul atât de dorit. Plicul… e al meu…

— Regret, domnule doctor Udrea, dar acest plic am impresia că aparţine doamnei Martha Filipescu.

Udrea întinsese mâna după plicul voluminos, dar Mareş îl smulse cu o mişcare bruscă din mâinile actriţei.

— Ce înseamnă asta? protestă Udrea, căruia îi mai revenise glasul.

Ochii lui cenuşii se tulburaseră, nu mai aveau strălucirea aceea ciudată şi impresionantă de altă dată. Acum părea un moşneag rotofei, cuprins pe neaşteptate de slăbiciune, lipsit de vlagă, gata să se prăvălească în genunchi în faţa lui Mareş, pentru a-l implora să-i înmâneze plicul salvator.

— Ştiţi ce conţine acest plic, domnule doctor?

— Actele unei moşteniri. Vă jur…

— Aţi rostit, în parte, adevărul.

În ochii lui Udrea licări o vagă speranţă.

— Ştiaţi?

— Bineînţeles. Numai că „această moştenire” rămasă de la inginerul Constantin Constantinescu nu vă aparţine dumneavoastră, ci statului român. Iată motivul pentru care vă poftesc să mă însoţiţi.

Doctorul Dorin Udrea privi năucit în jurul lui.

I se părea că tot ceea ce se întâmpla în clipa aceea nu era decât un vis urât. Ar fi vrut să clipească, pentru a constata dacă e treaz sau nu, dar nu mai reuşi. Mâinile îi erau prinse în cătuşe.

Martha Filipescu se apropie de el. Avea în privire ceva ce nu prevestea nimic bun.

— Eu mi-am ţinut făgăduiala şi ţi-am adus ceea ce mai rugat. Acum e rândul dumitale. Spune-mi, doctore, care e numele asasinului fiicei mele?

Doctorul Udrea nu-i răspunse. Îşi aplecă încet privirea către podea, apoi se prăbuşi moale, ca o cârpă.

În vreme ce se aplecase asupra lui, Mareş se adresă, peste umăr. Marthei:

— Doamnă, vă rog luaţi plicul. Doar ştiţi că sunteţi aşteptată. Şi fiţi calmă, vă implor, pentru ca totul să se sfârşească bine.

*

Slăbănogul oprise un taximetru şi acum aştepta în faţa Poştei Centrale apariţia Marthei Filipescu. Pe măsură ce trecea timpul, creştea şi nerăbdarea lui.

Încercase să numere în gând până la o sută, dar nu reuşise nici măcar atâta lucru. Atunci se hotărî să-şi alcătuiască planul pentru restul zilei. Constată că mergea mai uşor. Avea de făcut un drum până la Martha acasă. îl rugase să o conducă şi, deşi asta îl cam întârzia, îşi spuse că va trebui să-i satisfacă rugămintea. Doar şi ea se arătase binevoitoare, împlinindu-i dorinţa. Numai de s-ar întoarce mai repede! Oare nu cumva Udrea îl minţise şi

ascunsese hârtiile în altă parte? Gândul acesta, neaşteptat, îl înfioră. Nu se poate ţ Udrea nu ştia ce-l aşteaptă şi deci nu a minţit. De ce nu mai vine Martha? De la ea se va duce, cu acelaşi taximetru, la hotel, îşi va face imediat bagajele şi, la ora amiezii, „reprezentantul” cunoscutei firme comerciale occidentale va fi în expresul ce-l va duce peste graniţă. Iar în bagaje se vor afla şi acele ultime file pentru care s-a zbătut atâta până le-a obţinut. Le-a obţinut? încă nu! Dar iată că Martha a apărut. L-a văzut. I-a făcut chiar un semn cu mâna. Cu mâna în care ţine plicul atât de mult dorit. Aşadar, doctorul Udrea i-a spus adevărul. De emoţie, aproape că nu-i vine să creadă.

Martha a coborât scările.

— Mă conduci până acasă?

— Bineînţeles! Martha…

— Ştiu. Eşti fericit.

— Cum nici nu-ţi poţi închipui. Mi s-a părut o veşnicie până ai venit. A mers greu?

— De loc.

Tot vorbind, se urcaseră în taximetru.

— Unde doriţi să mergem? întrebă şoferul.

Martha îi indică adresa, în vreme ce bărbatul de lângă ea aşează plicul voluminos în servieta de piele neagră, pe care o ţinea la subsuoară.

— Martha! Mă asculţi? Azi e o zi mare pentru mine.

Se întoarse către ea şi abia acum observă că frumoşii ochi migdalaţi ai Marthei erau scăldaţi în lacrimi.

— De ce plângi?

Încercă să-i mângâie mâna, dar ea o îndepărtă cu discreţie.

— Martha, să ştii…

Ar fi vrut să-i spună aceleaşi vorbe amăgitoare de dragoste, pe care le rostise cu mulţi ani în urmă, dar nu reuşi. Era atât de absurd acest gând, încât renunţă şi aşteptă, în tăcere, să ajungă la locuinţa Marthei.

— Când ai aflat?

Întrebarea îl surprinsese. Acum ochii Marthei luceau straniu.

— Ce anume?

— De moartea Lianei.

Martha dragă, doar te-am rugat: fără întrebări!

— Trebuie neapărat să-mi spui de ce-a fost ucisă.

Martha, vorbeşte mai încet, pentru Dumnezey!

se aplecă la urechea ei: Ne poate auzi şoferul…

Ea îl privi cu dispreţ:

— Totdeauna ai fost un laş.

Faţa slăbănogului se învineţi de furie. îi dispăruse, subit, toată buna dispoziţie.

— Ascultă, mormăi el printre dinţi, cred că a murit fiindcă a fost prea curioasă. Dorea să afle prea mult… înţelegi?

— Înţeleg… Acum, de-abia acum, în ultimul timp, am înţeles ceea ce trebuia să fi ştiut de mult…

Taximetrul ajunsese în faţa casei. Martha coborî, apoi se aplecă pe geamul deschis al automobilului.

— Să ştii că adineauri lacrimile au fost totuşi pentru tine. Poate n-o să mă crezi, dar câteodată, noi, femeile, plângem pentru cel pe care l-am iubit şi am fi dorit să fie aşa cum l-am visat cândva… Acum nu mai am decât o singură dorinţă 1 Vreau să nu te mai întâlnesc niciodată în viaţa mea…

Martha Filipescu se îndepărtă. Demnă, calmă, hotărâtă.

Ultimele ei cuvinte îl impresionară neplăcut. Aduceau cu un blestem, rostit pe pragul unui mormânt, peste care s-au aşternut bulgări de pământ clisos şi jerbe de flori ofilite.

EPILOG *

Poate că unora dintre dumneavoastră finalul anchetei dosarului special E. 20 vi se va părea mai puţin

spectaculos. Acum, când încerc să-l refac, din memorie, exact aşa cum s-a întâmplat, îmi dau şi eu seama că au lipsit urmările palpitante şi focurile de revolver, că totul s-a petrecut simplu, dar asta a fost realitatea.

Vă amintiţi cum l-a arestat prietenul meu, locotenentul Mareş, pe doctorul Udrea. Putea să facă acest lucru încă de la Constanţa. Ar fi descoperit atunci, asupra lui Udrea, actele false, măsluite pe numele unui inexistent medic costarican. A preferat, şi bine a făcut, să-l prindem chiar asupra faptului. căutând să-şi însuşească ultimele file ale lucrării inginerului Constantinescu.

Când Martha Filipescu mi-a telefonat, anunţându-mă de faptul că atât Udrea, cât şi fostul ei soţ i-au fixat întâlniri în acea dimineaţă, am schimbat planul meu iniţial de acţiune şi am rugat-o să mă ajute. Totuşi, în sinea mea, mă temeam că ea nu va putea rezista momentelor de tensiune sau va

— Din însemnările căpitanului Tomescu.

14*

ceda unor slăbiciuni emoţionale, fireşti în asemenea împrejurări.

Acum pot să spun că s-a comportat excepţional. Talentul ei, de mare actriţă, a triumfat. Şi-a jucat rolul desăvârşit, cu o singură excepţie, în final, când tensiunea ei nervoasă ajunsese la limita puterilor omeneşti.

Atunci când Martha a ieşit din taximetrul care o adusese împreună cu George de la Poştă, când s-a aplecat pe geamul deschis al automobilului şi i-a aruncat în faţă toată durerea şi revolta ce o mistuiau, eu mă aflam în apropiere, pe trotuar, la doi paşi de ei.

Misiunea Marthei Filipescu se terminase. Era rânciul meu să intru în acţiune şi să pun capăt definitiv acţiunii bandei de spioni.

Am deschis portiera şi m-am aşezat alături de George. O clipă m-a privit descumpănit. Nu ştia ce să

creadă, ce atitudine să ia faţă de mine, intrusul care-i tulburase planurile. Bărbia îi tremura de enervare atunci când mi s-a adresat, pe un ton aspru şi nepoliticos, uitând complet manierele de gentleman, cu care îi plăcea să se laude atâta.

— Ce vrei? Ce cauţi aici?

— O să facem restul drumului împreună, i-am răspuns, neluându-mi ochii de pe mâna dreaptă, pe care o vârâse cu repeziciune în buzunarul interior al hainei. Şi te rog să te linişteşti, am adăugat eu. Bănuiesc ce vrei să faci, dar nu te-aş sfătui. E mai cuminte, crede-mă, să stăm de vorbă până ce ajungem la destinaţie.

— Nu înţeleg! Coboară imediat S

— Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva. Predă-mi arma pe care o ai asupra ta.

— Opreşte imediat maşina! a urlat el către şoferul taximetrului.

— Degeaba te zbaţi! Partida e pierdută.

— Ce doreşti?

— Dă-mi arma şi servieta. Nu-ţi vor mai folosi la nimic.

— Cine eşti? Şi cum îţi permiţi să discuţi aşa cu mine? Sunt cetăţean străin. Voi face o plângere…

— Nu mă sili să te percheziţionez.

— Cum ai să îndrăzneşti?

— Am asupra mea un mandat de arestare pe numele dumitale.

— Nu cred. Eu sunt Alexander Romf, cetăţean…

— Costarican sau neozeelandez?

— Reprezint o firmă comercială şi mă bucur de imunitate diplomatică.

— Nu şi atunci când te pretezi la acţiuni de spionaj, George Marian!

A tăcut. Mă privea cu ochi sticloşi, ca de fiară sălbatică. Am profitat de ezitarea lui şi i-am pus cătuşele.

Ştiam că era mai sigur aşa şi doream ca totul să se isprăvească fără vărsare de sânge. După aceea i-am luat revolverul şi servieta. Nu s-a mai opus şi nici nu ştiu la ce s-a gândit pe drum, până am ajuns în biroul colonelului Manea. Probabil că îşi pregătea cu abilitate răspunsurile la eventualul interogatoriu.

Am intrat amândoi în biroul comandantului. Contrar obiceiului şi mai ales indicaţiilor medicului, colonelul Manea fumase, în aşteptarea noastră, aproape un pachet de ţigări. Când ne-a văzut intrând pe uşă, a surâs şi parcă a avut chiar un oftat de uşurare. Mi-am dat numaidecât seama că întreaga afacere îl ţinuse încordat, tot atât cât şi pe noi, aceia care luasem parte directă la acţiune.

L-a invitat să ia loc pe unul din fotolii. Eu am rămas în picioare, lângă uşă.

— Aşadar, începu colonelul, astăzi am pus punct odioasei dumitale activităţi, şi cu aceasta am încheiat şi ultima filă a dosarului E.20.

— Nu înţeleg despre ce e vorba. Cred că la mijloc e o confuzie.

— Ne vom explica imediat, domnule…

— Alexander Romf, reprezentant comercial…

Colonelul Manea schiţă o grimasă de uimire, apoi mi se adresă cu prefăcută surprindere:

— Tovarăşe căpitan, cred că aţi săvârşit o greşeală. Eu v-am cerut să-l arestaţi pe inginerul George Marian.

M-am apropiat de el. Privirile ni s-au întâlnit. Simţeam în ochii lui agresivitatea şi duşmănia înecate în neputinţă, dar şi multă curiozitate.

— Nu am să te întreb cu ce drept şi în ce scop porţi o armă asupra dumitale. Doresc să ştiu dacă ai cunoştinţă de conţinutul servietei.

— Sunt în ea acte comerciale şi un plic conţinând nişte calcule şi formule matematice.

— Acest plic îţi aparţine?

— Bineînţeles!

— Cunoşti faptul că mai sunt două persoane care revendică proprietatea lui?

— Nu. Cine sunt aceste persoane?

— Doctorul Udrea şi inginerul Constantinescu.

— Nu-i cunosc! N-am auzit de ei în viaţa mea!

Era vădit emoţionat în momentul când m-a auzit rostind cele două nume, dar am zărit în ochii lui şi o licărire de triumf.

Am fost sigur că o să-mi cadă în cursă. Pentru el, cei doi martori principali nu mai existau. Erau morţi şi morţii nu mai pot vorbi niciodată. Dar tocmai pe acest lucru mizasem eu.

Când doctorul a intrat pe uşă şi a dat ochii cu el, dacă nu ar fi fost însoţit de Mareş şi nu ar fi avut şi cătuşe la mâini, cred că l-ar fi sugrumat.

— Îl recunoaşteţi? i se adresă colonelul Manea.

— Cum să nu-l recunosc!

— E cetăţean străin?

— Nici vorbă!

— Numele lui?

— George Marian!

— Profesia?

— Inginer.

— Sunteţi sigur?

— Absolut!

— Semnalmentele nu corespund în întregime.

— Pentru că a fost operat.

— Ce rol a avut în afacerea dosarului E.20?

Aici doctorul Udrea nu se mai grăbi să răspundă.

— Nu ştiu la ce vă referiţi…

— Cunoaşteţi ce conţine acest plic?

— Nu! Mi-a fost încredinţat să-l depun la Poşta Centrală pe numele Martha Filipescu.

— De cine anume?

— De către inginerul Constantin Constantinescu.

Mă retrăsesem într-un colţ al încăperii. Stăteam în aşa fel, încât doctorul Udrea nu mă putea vedea. Era evident, din cele declarate până acum, că aşa cum George Marian crezuse în moartea lui, era convins, la rândul său, de moartea inginerului Constantinescu şi căuta să arunce vina pe un om de care era sigur că nu mai putea vorbi. Atunci am apărut şi m-am postat drept în faţa lui.

— Permiteţi să continui interogatoriul, tovarăşe colonel?

Colonelul Manea a încuviinţat tacit.

— Pe mine mă recunoaşteţi?

— Nu! bolborosi el, evitându-mi privirea.

— Nu vă mai amintiţi? Am fost cândva consultat de dumneavoastră.

— Tot ce se poate… Nu pot reţine toate figurile.

— Inginerul Constantinescu v-a fost pacient?

— Da. Marian mi l-a recomandat.

— Cum aţi obţinut informaţiile despre lucrările dosarului E.20?

— Nu înţeleg ce spuneţi. Eu am fost doar un simplu curier. Constantinescu îmi aducea plicurile şi eu le dădeam mai departe lui Marian.

— Inginerul Marian se afla, la început, în străinătate. A revenit în ţară de curând.

— E adevărat. Nu i le-am dat direct. Le lăsam într-un loc convenit. Nu ştiu cine le ridica de acolo, ce făcea cu ele şi ce conţineau.

— Vreţi să spuneţi că aţi fost o simplă „cutie poştală”. Nu aţi ştiut niciodată ce conţineau plicurile?

— Aşa este.

— Atunci ce v-a determinat să vă zbateţi atâta pentru a intra în posesia acestui plic înaintea lui George Marian?

— În ultimul timp, se temeau amândoi de mine. Mă bănuiau, deoarece au înţeles că începusem să-mi dau

seama cu ce se ocupau. De altfel, acesta a fost şi motivul pentru care George Marian m-a dus la

Constanţa şi a tocmit un individ să mă omoare. Lucrul acesta poate să vi-l confirme şi dumnealui.

Şi arătă spre Mareş.

— Poate că mai pot confirma şi alţii, i-am replicat eu, cu gândul la Ina Cordos şi complicii săi, pe care căpitanul Grădinaru îi expediase „telegrafic” la Bucureşti, la cererea mea.

— Cum v-a determinat inginerul Marian să-l însoţiţi la Constanţa? Să vă arate marea?

Udrea înghiţi în sec.

— Nu mai ţin minte… A invocat un motiv…

— Memoria nu vă mai ajută. O să vi-l amintesc eu.

Pe măsură ce se derula banda de magnetofon, cu înregistrarea din tren, Udrea devenea tot mai nervos. Era evident că lanţul minciunilor se sfărâma din ce în ce mai mult.

— Din cele ce-aţi auzit, vă puteţi convinge că „prietenul” dumneavoastră „vă înlesnea” fuga peste hotare sub un nume fals. Realitatea e că, încă de mulţi ani. inginerul George Marian a fost recrutat, în străinătate, de un serviciu de spionaj, ascuns sub firma unei reprezentanţe comerciale. La rândul său, inginerul Marian v-a recrutat drept complice principal şi l-a trimis pe Constantinescu la dumneata, atunci când a aflat că acesta va lucra la o importantă inovaţie tehnică. A urzit tot planul acţiunii, fugind apoi în străinătate. Când a considerat că misiunea se apropie de sfârşit, s-a reîntors la Bucureşti, sub un alt nume şi sub o altă înfăţişare fizică, spre a intra în posesia ultimelor documente ale dosarului special E.20 şi pentru a vă lichida. Acest ultim plan nu i-a reuşit, deoarece noi am intervenit la timp.

Am făcut o pauză. M-am apropiat şi mai mult de Udrea şi l-am privit drept în ochi, în ochii aceia cenuşii,

altă dată atât de trufaşi şi pătrunzători, acum stinşi de orice lumină, şovăitori şi tulburi.

— Amintiţi-vă de dimineaţa când v-aţi întors acasă, după ce aţi omorât-o mişeleşte pe Liana, după ce l-aţi atacat pe inginerul Constantinescu şi aţi dat foc apartamentului fetei, spre a face să dispară orice urmă. Atunci, preţioasele acte erau în posesia dumitale. În drum spre casă, aţi avut grijă să depuneţi foile la poştă, într-un plic, pe numele Martirei Filipescu. Strălucită idee! Voiaţi să-l şantajaţi pe inginerul Marian cu ascunzătoarea plicului, pentru a fi sigur că vă va înlesni plecarea din ţară şi pentru a vă salva astfel pielea. Bănuiaţi care-i soarta celor care fac parte dintr-o reţea de spionaj şi cunosc prea multe lucruri. Nu puteaţi însă să-i spuneţi şefului dumneavoastră că i-aţi ucis fiica. Şi atunci, aţi aruncat vina pe Constantinescu. El era mort, cel puţin aşa credeaţi. Dar v-aţi înşelat! Inginerul Constantinescu trăieşte şi va fi principalul martor al acuzării. Mi-a relatat, în sci is, tot ce s-a petrecut din momentul când v-a cunoscut şi până în clipa când aţi aşezat capacul sicriului peste el.

— E o invenţie, gemu Udrea, copleşit de toate câte i le spusesem. Constantinescu a murit!

Îmi atinsesem scopul şi de data aceasta.

— Nu-i aşa? am strigat eu. Nu-i aşa că e imposibil ca un mort să vorbească? Aşa a crezut şi George Marian despre dumneata, şi mărturia dumitale împotriva lui a fost zdrobitoare, tot aşa cum inginerul Constantinescu a supravieţuit crimei dumitale şi s-a întors din călătoria lui în mormânt pentru a vă acuza de crimele comise.

— Ticălosule! scrâşni George, Tu ai ucis-o! Tu mi-ai ucis copilul!

— Dinte pentru dinte, rânji Udrea. Şi tu ai vrut să mă lichidezi. Acum, suntem chit!

*

Au trecut trei luni de când am încheiat ancheta

dosarului special E.20. Spionii au mărturisit toate faptele lor mârşave şi, bineînţeles, şi-au primit pedeapsa meritată.

Inginerul Constantinescu şi-a revenit complet. Zilele acestea îşi va relua serviciul şi poate că nu peste multă vreme va prezenta o nouă lucrare senzaţională. Acum nu se mai plânge de singurătate. Are mulţi prieteni adevăraţi, şi printre aceştia mă număr şi eu.

În urmă cu două zile, când a ieşit din spital, l-am aşteptat la poartă, împreună cu Martha şi Bogdan, cu Mareş şi Şendroiu. Aveam toţi braţele încărcate cu flori.

Ne-a mulţumit, emoţionat şi modest, ca întotdeauna.

Liana însă nu l-a întâmpinat…

CUPRINS

PARTEA l-a

Extraordinarele întâmplări din viaţa inginerului Constantinescu

PARTEA A II-a

Misiunea căpitanului Tomescu

PARTEA A III-a

Călătorie într-un mormânt

EPILOG3